

TO RI NO KO CI TY

THÀNH PHỐ BỊ BỎ RỜI

Nguyên tác ■ 40mP

Tác giả ■ Shano

Minh họa ■ 456

Tiểu thuyết | Hồng Trần dịch

Torinoko City - Thành Phố Bị Bỏ Rơi

Nguyên tác: 40mP

Tác giả: Shano

Người dịch: Hồng Trần

Phát hành: Quảng Văn

Nhà xuất bản Văn Học 12/2018

ebook©vctvegroup

Câu chuyện về Asuka - Twitter

Chương 1

"Chào mọi người".

Koide Asuka là một học sinh cấp ba cực kì bình thường.

Mỗi ngày cô đều theo thói quen tới trường mà không thêm quan tâm gì tới mấy chuyện thích hay ghét đi học.

"Asuka~, hôm qua cậu có coi phim đó không?".

Vừa vào lớp, tụi bạn chơi chung nhóm liền bắt chuyện với cô như mọi khi.

Họ đang nói về bộ phim tình cảm ngọt ngào, bi lụy, hơi gay cấn, và có nam thần tượng đang là chủ đề bàn tán thủ vai chính. Thật ra, Asuka không hứng thú lắm với phim tình cảm, nhưng ngày nào cũng xem để tám chuyện với đám bạn xung quanh.

"Coi rồi, coi rồi!".

Asuka giống như diễn viên, bắt đầu diễn vai "Nữ sinh trung học Koide Asuka". Để hòa hợp với sự hưng phấn của tụi bạn, Asuka nói tới các tình tiết từ nội dung phim đã xem trước đó mà cô cho rằng sẽ nhận được sự đồng cảm của họ.

Chẳng biết từ lúc nào mà tụi bạn chung nhóm đã tụ lại, càng lúc càng đông trong chốc lát nhờ bộ phim ngay trước giờ vào học. Mặc dù cô cảm thấy sai sai với tình cảnh này của mình, nhưng trong lòng mọi người chắc ai cũng thấy bình thường, thành ra ngày nào cũng như ngày nào.

Tan học, cô đi karaoke cùng với nhóm bạn. Hôm nay là ngày trước kỳ

thì nên câu lạc bộ được nghỉ sinh hoạt, cả nhóm có thể ra ngoài chơi.

Mặc dù trong lòng Asuka nghĩ rằng đáng lẽ sắp tới kỳ thi thì phải về nhà ôn bài ngay chứ, nhưng nhóm bạn lại cư xử như thể đi chơi là chuyện tất nhiên.

Nếu vậy thì nghỉ sinh hoạt câu lạc bộ để làm gì cơ chứ?

Biết rằng nói ra sẽ làm tăng thêm kẻ thù nên cô chỉ nghĩ thầm chứ tuyệt đối không thốt ra lời.

Tới quán karaoke, Asuka tiếp tục diễn vai nữ sinh bình thường ở đây. Là một nhóm toàn mấy đứa chạy theo trào lưu, tất cả liến nhào vào các bài hát của ca sĩ thần tượng nghe nói có thứ hạng cao, toàn mấy bài kích động hưng phấn.

Cả đám đều đứng lên vừa nhảy vừa hát, dù thấy bầu không khí quái đản, Asuka cũng vừa nhảy vừa hát cho giống họ.

Thật chả hứng với mấy bài dạng này...

Chuyện này không thể nói với ai được.

Asuka cũng rất thích hát và nghe nhạc. Gần đây cô hay nghe nhạc vocaloid. Tuy nhiên, cô đoán đám bạn sẽ chẳng thể hiểu về thể loại đó đâu.

Mặc dù rất thích các xu hướng trên tạp chí hay tivi, nhưng họ lại đánh đồng tất cả những gì thịnh hành trên mạng với otaku, cô đã chứng kiến nhiều lần những tình huống đáng khinh, ngu ngốc, gây bực mình như thế rồi.

Asuka hoàn toàn không có ý định nói ra chuyện mình thích nhạc vocaloid, và tất nhiên cũng không hát các ca khúc đó trong quán karaoke.

Cô hát, nhảy, náo loạn theo nhóm bạn dù không thấy có gì thú vị.

Asuka cho rằng như vậy mới là nữ sinh cấp ba.

Bài hát chủ đề bộ phim bàn tán lúc sáng vừa nổi lên.

Một đứa con gái từ tốn lấy micro và bắt đầu hát. Đương nhiên Asuka cũng hát được, nhưng cô chỉ yên lặng lắng nghe.

Cô gái đang hát là fan bụi của nhân vật chính phim đó.

Mọi người trong nhóm đều ngẫm nghĩ bài hát này là của cô ta.

Cả nhóm khen ngợi sau khi cô bạn hát xong.

“Hay quá ~!”.

“Giọng cậu trong thật đó~”.

Nếu là nịnh nọt giả dối thì cỡ nào cũng bay ra khỏi miệng được.

Thật lòng, mình muốn về nhà nghỉ ngơi hơn là làm mấy việc vô vị thế này. Ở nhà mình sẽ ngồi trước máy tính, vừa kết thêm bạn bè trên mạng qua Twitter, vừa dạo quanh trang Video ca nhạc.

Trong lúc Asuka đang nghĩ vậy thì buổi karaoke kết thúc, cả nhóm rộn lên định đi cà phê.

Muốn về nhà quá!

Không thể nói câu đó được.

Lúc Asuka đang phiên não thì có khoảng nửa thành viên trong nhóm đòi về, nên cô liền nhập hội phe về nhà.

Chia tay với phe cà phê rồi đi chung phe về nhà tới nhà ga.

“Aa! Vui thật!”.

Có ai đó lẩm bẩm ra vẻ vui lắm, rồi cuộc trò chuyện về buổi karaoke ấy mau chóng nổ ra.

“Nhưng mà này.....”.

Lúc mấy chuyện vui sắp kết thúc thì lại có ai đó phàn nàn về một đứa

bên phe cà phê.

Bắt đầu rồi. Đại hội kẻ xấu.

Asuka cực ghét mấy chuyện thế này.

Thế nhưng, cô cho rằng mấy đứa nói xấu chỉ là xả stress cho chính mình thôi, họ nói ra miệng sự bất mãn như vậy để giảm bớt căng thẳng. Và có lẽ bên phe đi cà phê cũng đang mở đại hội kẻ xấu phe này y vậy.

Chuyện như cơm bữa mà.

Asuka nghĩ để diễn vai nữ sinh trung học, thì chuyện này là không thể tránh khỏi.

Cô vừa gạt đầu đồng ý vô thưởng vô phạt, vừa trả lời cầ m chừng.

“Bái bai nha!”.

Chia tay với đám bạn đi xe điện khác, cô lên xe cùng với đứa bạn duy nhất học cùng cô từ h ồi cấp hai - Kajita Sayuki.

Sayuki là kiểu người đi ền ậm, mặc dù không biết rõ cô bạn đang nghĩ gì nhưng cô có ấn tượng cô ấy không hại ai cả.

“Asuka, cậu hát hay lắm”.

Sayuki bắt chuyện như đang nhớ lại buổi karaoke.

Bản thân Asuka có tự tin với hát hò, tới mức cô đã tính lúc nào đó tự hát r ồi đăng video lên mạng.

Vậy nên cô tự nhiên thấy vui khi được khen hát hay.

“Cảm ơn cậu. Sayuki đúng là cô bé luôn tử tế mà”.

Tự nhiên Asuka lại phát ngôn như người b ề trên, nhưng Sayuki ngượng ngùng, vui vẻ chấp nhận một cách ngoan ngoãn.

Cô thấy Sayuki thế này thật dễ thương.

Sayuki được rất nhiều nam sinh hâm mộ mặc dù trong trường không hề nổi bật.

Có lẽ cô ấy tạo cảm giác khiến cho người khác muốn bảo vệ chẳng?

“Sayuki có gì phi thường không?”

Asuka đột nhiên hỏi.

Vì Sayuki trông có vẻ rất hạnh phúc.

“Phi thường? Chắc là kỳ thi từ tuần sau”.

Cô ấy vừa nói vậy vừa lấy sách tiếng Anh ra.

Sayuki học yếu môn tiếng Anh. Nên chắc thi tiếng Anh là đau khổ với cô ấy.

Sao thấy phiền não của cô ấy vụn vặt thế, ra vẻ đáng ghét một chút rồi đó.

“Vậy à?”.

Vừa tự hỏi vừa tự trả lời không chút hứng thú, rồi Asuka cũng lấy sách ra.

Cô giả vờ như đang ôn bài và thở dài.

Cũng không phải Asuka đang phiền não đi đâu gì. Chỉ là, cô có cảm giác mãnh liệt rằng bản thân diễn vai nữ sinh cấp ba quá khác với bản thân thật sự của mình.

Bởi vậy, bạn bè ở trường không phải là bạn thật sự.

Cô không hề nói chuyện thật tâm, cũng không hề cảm nhận được đó là nơi thuộc về mình.

Nói vậy cũng không có nghĩa là cô thân thiết với gia đình.

Bố thì bận rộn, không mấy khi ở nhà.

Mẹ làm y tá, đi ca đêm suốt.

Chị gái đi ền ậm ằng học cao ẳg, mục tiêu thành giáo viên mẫu giáo, chị Minori.

Dù lâu lâu cả gia đình ra ngoài ăn cơm, nhưng vì cả bố và mẹ ầu bận rộn, nên h ầu như chưa từng đi ầu du lịch cùng nhau cả.

“Đầu mới là nơi mình thuộc về?...”.

Asuka lẫm bẫm thật nhỏ giọng ể Sayuki bên cạnh không thể nghe ược.

“Hả? Cậu nói gì?”.

Sayuki thiết tình hỏi lại.

“Không có gì ầu”.

Asuka trưng ra vẻ mặt như không có chuyện gì, mở sách ra.

Về ến nhà, như mọi khi, cả bố và mẹ ầu không ở nhà.

Thêm nữa, hình như nay chị đi làm thêm nên vắng nhà luôn.

Cô biết rằng phải học bài cho tu ần sau thi. Tuy nhiên, hể không có ánh mắt giám sát thì khó mà tự ép mình vào khuôn khổ ược.

Asuka không thay ồ mà ng ẩ ngay vào máy tính, mở trang video ca nhạc vẫn thường xem lên. Video của 40mP mà cô yêu thích đã lọt vào bảng xếp hạng r ẩ.

Torinoko city.

Cô lật ặt bấm play video.

Âm thanh tinh tinh tinh như tiếng đàn mộc c ầu vang lên, chỉ với ọan dạo ầu thôi mà Asuka thấy cả tâm h ầu bị cuốn vào bài hát.

– Nơi nào đó chỉ có mình tôi bị bỏ lại

Một thế giới không âm thanh, một thế giới nhân tạo –

Lời bài hát vang ầm ầm trong đầu cô.

“Là mình...”.

Bỗng nhiên cô lẩm bẩm ra tiếng.

Nơi thuộc về mình là đâu?

Rốt cuộc mình là ai?

Đối với Asuka ngày nào cũng nghĩ đến đi đâu đó thì không thể không nghĩ rằng bài hát này giống như đang hát về mình vậy.

Cô liền mở Twitter lên.

Tên tài khoản trên mạng là Toriko. Cô dùng Tori trong Asuka, Ko trong Koide, lấy Toriko làm tên*.

Asuka tweet ngay.

“Torinoko city của 40mP, hết sảy...”.

Bạn trên Twitter trả lời* lại liền.

“Mộc c ầm hả? Những ầm thanh giống thế nghe hay ha!”.

Bạn bè trả lời tới tấp, cô vừa nói chuyện với bạn vừa suy nghĩ.

Đương nhiên là cô cũng thích nhạc bài hát này.

Thế nhưng, trên hết, lời bài hát mới là thứ vang dội mạnh mẽ trong trái tim Asuka. Cô không thể quên hết đi đâu ấy cho bạn bè trên này được.

Ở nơi này, Asuka cũng gặm nhấm nỗi cô độc không ai hiểu được bản thân mình.

“Lời bài hát này, giống như nói về tôi vậy...”.

Asuka vừa tweet lên là có h ấi âm li ền.

“Xin lỗi vì tôi không phải người theo dõi bạn. Mình đâu thể cho bất cứ ai thấy bản thân thật sự được, đúng không?”.

Là một người lạ.

Icon là lá phong rất đẹp.

Tên viết là maple.

Asuka ấn nút reply lại ngay.

“Tự dưng tôi thấy dường như chỉ mình mình bị bỏ rơi...”.

Cô ấn nút reply một cách mạnh bạo.

Asuka thấp thỏm trong lúc chờ maple trả lời lại.

Lẽ nào là người có thể đồng cảm với mình.

Vì lần đầu tiên bộc lộ bản chất thật với người khác, nên cô bất an không biết người ta có chấp nhận không.

Ping.

Lát sau, âm thanh thông báo có h ấi âm vang lên. Cô vội refresh màn hình Twitter.

“Lời bài hát Torinoko city khiến cho tôi phải suy nghĩ rất nhiều... dù chỉ 100 từ mà tôi không hiểu được lý do mình sống là gì. Tôi cứ không ngừng suy nghĩ rằng phải chăng là không có ai cần tới mình nữa”.

Khoảnh khắc đọc câu trả lời đó, Asuka cảm thấy như đã gặp được thêm một chính mình nữa. Cô li ền theo dõi maple, r ấi gửi h ấi âm.

“Mình xin theo dõi bạn! Mình rất đ ồng cảm với câu trả lời. Hãy làm bạn với nhau nhé!”.

Tay cô run run do h ấi hộp.

Đột nhiên làm thân vậy có bị ghét không ta?

Lỡ bị chặn luôn thì làm sao.

Cô toàn nghĩ tới những chuyện tiêu cực, nhưng lập tức có âm thanh thông báo được theo dõi lại.

Ting.

Chắc là maple trả lời. Asuka hơi phẫn kích refresh màn hình Twitter.

Cứ thế, từ ngày nói chuyện qua lại với nhau lần đầu tiên, Asuka và maple thành bạn thân trong nháy mắt.

Hai người gọi nhau là “Toriko” và “Mei*”, kể cho nhau những suy nghĩ hằng ngày trên Twitter.

Hình như maple là nam sinh cấp ba. Có đi đâu Asuka cảm thấy cậu ấy thân quen tới mức không nghĩ cậu ấy thuộc dạng người giống với tụi nam sinh cùng tuổi khác.

Hằng ngày cuộc sống trường học cứ bình bình, về nhà rồi vừa nói chuyện với maple trên Twitter, vừa xem video đã thành việc thường ngày của Asuka.

Và, trái với việc quen được một người bạn có thể nói chuyện thực lòng, việc học ở trường lại dần dần trở nên khổ ải.

Ở trường thì đóng vai Koide Asuka, ở nhà thì đóng vai Asuka, dù chỉ qua Twitter thôi nhưng khi để ý thì cô không ngừng nghĩ rằng phải chăng chỉ có Asuka diễn nhân vật Toriko giao tiếp với maple mới là chính mình thật sự.

“Mei có ghét trường học không? Tớ khổ sở do không có người nào hiểu được con người thật của mình đó...”.

Asuka nhiều lần than thở mấy câu yếu đuối với maple.

“Tớ cũng thấy phải tạo ra một tớ khác ở trường đó. Tớ chỉ nói chuyện thực lòng được với mình Toriko thôi đấy”.

Một câu thế thôi của maple đã khiến cô vui mừng khó tả.

Mỗi lần chuông thông báo có tin h ỏi âm mới của Twitter vang lên là trống ngực Asuka đập rộn ràng.

Một ngày nọ, bố và mẹ mặt mày nghiêm trọng, ng ồi đối diện nhau trên bàn ăn cơm.

“Bé Mi, bé A, lại đây chút được không?”.

Mẹ cùng lúc gọi chị Minori và Asuka.

Cho tới giờ Asuka vẫn chán ghét cách gọi bằng cái tên âu yếm này, nhưng cô vẫn ng ồi xuống mặc cho mẹ gọi như vậy.

Cả nhà im lặng một lúc.

Nhìn bố có vẻ sừng sĩa sao đó, còn mẹ trông có vẻ đau khổ.

“Mẹ, mẹ sao vậy?”.

Minori lên tiếng.

Xem xét bầu không khí bất ổn thì dĩ nhiên cô phải lo lắng cho mẹ r ồi.

“Ừm... thật ra là...”.

Mẹ thông báo một chuyện động trời.

“Bố tụi con, có người khác”.

Một câu thôi, khiến cho cả Minori lẫn Asuka đều bất động như đóng băng.

Không thốt ra được lời nào.

Người khác??

Đã gần năm mươi tuổi rồi mà có người khác sao?...

Asuka chuyển ánh mắt sang nhìn bố, bố vẫn tỏ vẻ bất cần thường trực.

“Bố tội con, hình như đã có người khác từ lâu, nhưng giờ người đó đã có em bé rồi”.

Cô không nghe ra trong giọng mẹ có chút tình cảm nào.

Mẹ nói chuyện giống như kể chuyện của người khác vậy, Asuka hoang mang bởi lời nói không truyền tải sự tức giận hay nỗi đau buồn nào của mẹ.

“Hả, khoan đã. Bố, chuyện là sao!”.

Bất giác Asuka hung hăng nói.

Minori vẫn cúi đầu.

Mẹ chặn Asuka lại, thở ra và nói.

“Bố mẹ tính ly hôn”.

Vai của Minori run run.

Chắc chị đang khóc?

Asuka đứng dậy, hét lên.

“Bố! Bố lăng nhăng sao? Bố ngoại tình sao? Người ta đã có có bầu rồi sao... Phải vậy không!?”.

Asuka tức điên lên, tay đập mạnh xuống bàn phát ra một tiếng rầm thật lớn.

“Asuka, bình tĩnh đi con...”.

Mẹ khuyên, nhưng cô lại thấy tức giận với cả bộ dạng đó của mẹ.

“Sao mẹ lại bình tĩnh như không vậy? Gia đình mình sắp tan nát đó? Bố đã phản bội cả gia đình đó? Mẹ, vậy cũng được hả!?”.

Lời nói bạt mạng tuôn ra phó mặc cho cơn nóng giận.

Mẹ chạm vào người Asuka, nói.

“Phải. Nhưng mẹ đã nhận ra chuyện này từ lâu rồi, mẹ chỉ giả bộ không thấy thôi. Tại mẹ muốn gia đình bốn người mình sống cùng nhau, vì bé Mi và bé A”.

Mẹ nói tiếp.

“Nhưng mà. Giờ người ta đã có em bé rồi, đâu còn cách nào khác nữa? Mẹ không thể ngó lơ giết chết một sinh mệnh mới hình thành được”.

Asuka hiểu những gì mẹ nói, nhưng quả thật cô không thể chịu đựng được sự vô lý đó.

“Bố! Bố thấy người đó quan trọng hơn tụi con sao? Đúng không!”.

Asuka đứng bên cạnh, lắng người ông.

Biểu cảm của ông vẫn không thay đổi, cứ im lặng suốt này giờ.

Asuka tiếp tục chỉ trích một lúc nữa, nhưng cả bố và mẹ đều không nói gì thêm.

“Tối tệ... Con ghét cả bố và mẹ!”.

Asuka nói vậy rồi giam mình trong phòng.

Cô có thể nghe tiếng khóc của Minori, tiếng mẹ an ủi chị.

Asuka tức tối không chịu được, ném liên tục mấy cuốn tạp chí trong phòng ra cửa.

Và, mấy ngày sau căn nhà chẳng khác gì chiến trường.

Do bố bận rộn công việc thường không ở nhà nên cô ít gặp mặt ông, nhưng việc người bố máu mủ làm chuyện trái luân thường đạo lý, thậm chí còn có con, rồi vứt bỏ gia đình để kết hôn với nhân tình, đối với Asuka tất

cả đầu là việc làm bẩn thỉu.

Không thể chấp nhận ở chung với bố dưới một mái nhà được.

Dường như bố mẹ đang tranh cãi gì đó trong chuyện ly hôn.

Tiền bố thường...

Tiền cấp dưỡng...

Phân chia tài sản...

Ngày nào ở trong phòng, cô cũng bịt tai lại vậy mà vẫn nghe được mấy từ đó.

Đối với Asuka, chúng chẳng khác gì địa ngục.

“Kịch như thế này là đủ rồi đó...”.

Asuka nghe nhạc hằng ngày để làm mình phân tâm.

Thật ra cô muốn chơi máy tính, nhưng do bố mẹ ở phòng khách - nơi có máy tính, nên dù có muốn cũng không thể được.

Cốc cốc cốc.

Có tiếng gõ cửa phòng.

Asuka không trả lời, Minori liền lên tiếng.

“Asuka... chị vào được không?”.

Asuka lưỡng lự đứng dậy, mở cửa.

Tiếng của bố mẹ vắng vắng sau lưng Minori.

Không hẳn là họ la lối nhau, nhưng cũng không phải trò chuyện vui vẻ, nên ngay khi Minori bước vào phòng là Asuka đóng cửa ngay lập tức.

“Gì?”.

Asuka nói cộc lốc. Cô cũng không định giận cá chém thớt lên Minori, tuy nhiên dù thế nào thì cô cũng không thể nói chuyện bình thường được.

“Asuka... Nếu bố mẹ ly hôn, em sẽ ở với ai?”.

Đột nhiên Asuka nhận thức rõ hiện thực bởi câu hỏi của Minori, phút chốc trước mắt cô tối sầm.

Đúng rồi.

Cả nhà không thể ở chung với nhau như thế này được nữa.

Bố mẹ ly hôn tức là bắt đầu cuộc sống mới.

“Em chưa nghĩ tới... Chị thì sao?”.

Asuka hỏi thử Minori vậy thôi, chứ vốn cô đã ra quyết định rồi, vì cô không thể gạt bỏ cảm giác chán ghét với bố, nằm mơ cũng không có chuyện sống chung với bố hay bà nhân tình kia.

“Chắc là ở với mẹ. Nếu được ở chung với Asuka luôn thì tốt quá”.

Minori luôn luôn hiền lành. Asuka chỉ biết lo bản thân đau khổ thôi, còn Minori lại lo nghĩ cho cả mẹ và Asuka luôn.

“Ừ. Em cũng muốn ở cùng với mẹ và chị”.

Asuka ngoan ngoãn đáp.

Sau đó Asuka với chị bàn bạc về chuyện tương lai một hồi lâu.

Cô nghe từ Minori cả mấy chuyện chưa biết tới do bị tai suốt từ đó tới giờ.

Nghe nói ông ngoại tình gần ba năm nay rồi.

Tính ra là từ hồi Asuka học cấp hai.

Hai đứa con gái bước vào tuổi dậy thì, dần dần rời xa người bố.

Mẹ làm y tá, kiếm tiền nhiều hơn bố làm nhân viên văn phòng, có vẻ như bố ôm ấp mặc cảm thấp kém hơn so với mẹ.

Đúng lúc đó, ông đã say nắng người phụ nữ nhỏ hơn những mười tám

tuổi làm cùng công ty.

“Nhỏ hơn mười tám tuổi.”.

Asuka thất kinh.

Tuổi bà đó không chênh với tuổi Minori là mấy, nói gì tới tuổi bố.

“Kinh thật...”.

Asuka nói thẳng.

Minori nhăn nhó mặt mày.

Mặc dù người chị hiền lành tuyệt đối sẽ không nói ra miệng, nhưng chắc chắn trong lòng chị cũng cảm nhận giống Asuka.

“Tội mình chắc sẽ dọn ra khỏi nhà này”.

Asuka lẩm bẩm, Minori khẽ gật đầu.

“Mẹ đã nói là định dọn nhà đó. Mẹ đang tìm căn hộ trong khu vực Asuka có thể đi học ở trường hiện tại...”.

Thông tin của Minori đã dồn Asuka vào thế buộc phải chấp nhận hiện thực đáng ghét này.

“Chào các cậu...”.

Asuka vui tươi bước vào lớp.

Một ngày như mọi ngày lại bắt đầu.

Cô nhập vai Koide Asuka - nữ sinh cấp ba.

Dẫu trong nhà đang có nguy cơ gia đình ly tán do chuyện ngoại tình của bố, nhưng cô không để ai khác trong trường biết chuyện đó, một chút cũng không.

“Này, cái phim hôm qua á...”.

Tụi bạn cùng nhóm bắt đầu tụ lại bàn về phim.

Asuka thường ngày vẫn luôn xem, nhưng mấy ngày này cô không thể ở phòng khách được nên cũng không xem tivi. Do không biết gì nên cô chuyên tâm giữ vai trò thánh giả im lặng.

Xung quanh đang hưng phấn bởi cảnh tình yêu nóng bỏng của bộ phim, cô ng ẫ nghe mà chẳng khác gì tra tấn.

“Asuka nè, cậu có nghe không?”.

Asuka đang bực mình bởi những chuyện nhạt thếch đó, nên cô hần học trả lời khi có người hỏi.

“Xin lỗi, tớ không xem nên không biết”.

Nói r ẫ li ền đi về chỗ ng ẫ.

Asuka vẫn nghe được tiếng thì thầm bàn tán chuyện gì đó của nhóm bạn ở sau lưng. Chắc là đang nói xấu cô r ẫ. Trước giờ cô luôn lo sợ việc đó, nhưng hôm nay không hứng thú quan tâm nữa.

Không ai biết được bản chất thật sự của mình.

Chỉ có mỗi suy nghĩ đó càng lúc càng hần sâu trong đầu.

Lâu r ẫ mới không có ai ở nhà lúc Asuka về.

Theo như Minori nói, bố mẹ đã quyết định chính thức ly dị, mẹ đang tìm nhà mới.

Hình như Minori cũng không biết gì về bố hết. Có lẽ ông sắp sửa dọn ra khỏi nhà r ẫ.

Trong căn phòng mờ tối vắng lặng, Asuka không bật đèn mà tới ng ẫ trước máy tính.

Tĩnh.

Máy tính khởi động, ánh sáng hắt vào Asuka.

Vừa đăng nhập vào Twitter, cô thấy một loạt tin nhắn.

“Toriko, sao vậy?”.

“Cậu khỏe không?”.

Kể từ ngày phát hiện chuyện bố ngoại tình, lâu rồi cô không lên Twitter, nên mọi người nhắn tin hỏi thăm.

“A, lâu quá mới twitter lại!”.

Asuka tweet lên, nhiều bạn bè trả lời lại liền.

“Toriko! Sống lại rồi à! Mừng quá!”.

“Ày, lâu quá!”.

Nhất quyết phải trả lời lại những giọng điệu vui vẻ kia mới được.

Ting.

Chuông lại báo có hồi âm mới. Cô kiểm tra ngay lập tức, là từ maple.

“Toriko! Tớ lo lắng đó! Cậu khỏe không?”

Câu văn không khác gì với những người khác, vậy mà Asuka lại đặc biệt vui vẻ.

“Mei! Tớ vẫn khỏe. Tại có nhiều chuyện khó khăn thôi!”.

Cô mới trả lời xong thì vang lên âm thanh thông báo khác với mọi khi.

Một tin nhắn DM* được gửi tới.

Cô vội mở ra thì thấy là maple gửi.

“Cậu có chuyện gì à? Không sao chứ? Nếu khó nói trên dòng thời gian, thì hãy gửi DM cho tớ nhé?”.

Asuka ngơ ngàng.

Cô dự định cư xử một cách bình thường trên Twitter.

Do Asuka tweet với mức độ như mọi khi, nên các bạn khác xem ra có vẻ an tâm rồi.

Dù bị truy hỏi sâu hơn cũng khó mà trả lời, cái cảm xúc méo mó ‘không ai hiểu được mình hết’ luôn đeo bám dai dẳng một cách xấu xí trong tim cô.

Chính vì thế, tin nhắn DM của maple làm cô thấy dường như tư tưởng đó của mình đã bị cậu nhìn thấu, tâm trạng bỗng phức tạp vừa vui vừa sợ.

Asuka đột nhiên suy tư, truy cập trang video ca nhạc rồi mở bài Torinoko city lên.

Nhạc dạo vui tai bắt đầu vang lên.

Asuka thẩn thờ xem video mà không nghĩ gì cả cho tới khi bài hát kết thúc.

– Điềm giao nhau giữa lừa dối và sự thực.

Cảm giác bế tắc tưởng như bóp nghẹt hơi thở.

Tại sao tôi lại sống?

Hãy cho tôi biết trong vòng 100 từ –

Ca từ bóp nghẹt trái tim Asuka. Đúng lúc này đây cô muốn hỏi ai đó để xác thực ý nghĩa cuộc sống của mình.

Mình sẽ nói với maple.

Chẳng biết sao Asuka nghĩ vậy. C ò li ên gửi tin DM cho cậu.

Chuyện bố mẹ ly hôn.

Chuyện cô không thể cho bạn bè trong trường thấy bản thân thật sự

của mình.

Có một bản thân khác luôn coi thường tụi bạn ngốc nghếch.

Chuyện cô luôn cảm thấy tách biệt với mọi người.

Và chính cô cũng không hiểu rõ bản thân mình luôn.

Asuka gửi tin DM làm bốn lần.

Maple có hiểu nỗi lòng của mình không nhỉ?

Dù hơi bất an nhưng Asuka có tự tin là lòng chắc chắn maple sẽ chấp nhận cô.

Thời gian lặng lẽ trôi qua.

Asuka nhắm mắt, nhắm đi nhắm lại lời bài hát Torinoko City trong đầu.

Tâm hồn bình tĩnh một cách kì lạ.

Ting.

Chuông báo có DM mới.

Là maple hồi âm lại.

Cô chậm chậm mở mắt, hít sâu.

Tay chậm chuột hơi run.

Là sợ...sao?

Asuka mở tin nhắn, những từ ngữ đồng cảm và khích lệ từ maple nhảy ra.

“VẬY À? KHỔ CHO CẬU RỒI. TỪ GIỜ VỀ SAU CẬU TÍNH SAO? CÓ ỔN KHÔNG? TỚ CŨNG ĐÓNG GIẢ BẢN THÂN KHI Ở TRƯỜNG. TORIKO CŨNG VẬY NHỈ?...”.

Cô tiếp tục đọc, thấy maple thổ lộ cả cảm xúc trong việc học ở trường.

Chuyện có thêm một bản thân khác đang nhìn chính mình đùa giỡn với bạn bè bằng con mắt lạnh lùng.

Dù gặp khó khăn cũng không thể kể với bạn bè.

Nói thật lòng có gì đó thật xấu hổ.

Nhưng nhờ có đam mê với một việc, nên cậu đang âm thầm nỗ lực để đạt được nó.

Asuka vừa đọc tin nhắn của maple, vừa gật gật đầu. Cô đọc đi đọc lại nhiều lần như để sưởi ấm tận nơi sâu thẳm dưới đáy con tim.

Cứ thế, hai đứa nhắn tin trực tiếp qua lại với nhau một hồi, theo đề nghị của maple cô quyết định tạo tài khoản riêng tư khác với tài khoản Twitter hiện tại.

Không theo dõi, không tương tác với ai hết.

Chỉ hai đứa theo dõi nhau thôi, tạo ra một nơi có thể để lộ bản tính thật sự của mình.

Asuka rất vui.

Có người hiểu được mình rồi.

Tâm trạng như thể đã tìm được nơi trú ẩn vậy.

– Nơi nào đó chỉ mình tôi bị bỏ lại

Một thế giới không sắc màu một thế giới trong mơ

Có thể vứt bỏ vết thương lòng

Một mình không thể làm được

Tôi muốn bạn ở bên tôi –

Chương 2

Cách.

Asuka mở cửa lớp học.

Nếu là lúc trước, Asuka sẽ vừa chào vừa sắp lại ghế đệm bạn rỗi, nhưng tự nhiên hôm nay cô thấy lạ lẫm khi làm vậy, nên chỉ ng ồi vào chỗ của mình mà không nói gì cả.

Mấy đứa bạn đã tụ tập lại r ồi, hình như đang bàn chuyện phim ảnh hay yêu đương.

Có vẻ đám bạn đã chú ý tới Asuka, ngừng nói chuyện trong một thoáng, nhưng họ chỉ liếc nhìn Asuka ng ồi im không nói gì một cái r ồi thì th ầm to nhỏ lại ngay.

Chắc lại đang nói xấu mình rồi.

Asuka nghĩ thế nhưng giờ có sửa lại thái độ cũng vô nghĩa.

“Asuka, chào cậu!”.

Sayuki tiến lại gần.

Hẳn nhiên Sayuki biết hết r ồi, từ chuyện Asuka bị nói xấu trong nhóm, tới chuyện nguyên nhân là do thái độ của Asuka.

Vậy sao còn bắt chuyện nh ỉ? - Asuka cảm thấy kì lạ.

“Chào”.

Cô trả lời cụt lủn.

Asuka nghĩ Sayuki chỉ đến chào thôi, nên thắc mắc khi cô bạn đứng im không di chuyển.

“Gì hả?”.

Cô l`âu b`âu khó chịu.

Asuka muốn diễn đạt theo cách khác hơn, nhưng không thể diễn vai Koide Asuka thường ngày được nữa rồi.

“Asuka à, cậu có chuyện gì hả?”.

Sayuki nhìn cô với gương mặt lo lắng.

Gương mặt đó đầy áp nhân từ, quá mức nhân từ.

Vì Sayuki là người hạnh phúc, nên có thể dịu dàng với người khác.

Asuka không khỏi nghĩ vậy.

Tại mình không hạnh phúc.

Nên đâu thể dịu dàng với người khác được.

Cô nói cho chính mình nghe.

“Không có gì đâu. Đi chung với tớ thì cả Sayuki cũng bị nhìn bằng ánh mắt kì thị đó”.

Asuka phẩy phẩy tay nói để đuổi Sayuki đi.

“Ánh mắt kì thị gì chứ... Các bạn đang lo cho cậu đó”.

Sayuki nói bằng giọng dịu dàng, vậy mà Asuka muốn ói bởi câu đó.

Lo lắng ư?

Làm gì có chuyện đó.

Chắc hẳn là cả đám đang ác cảm với một Asuka đột nhiên thay đổi thái độ.

Người nào không đồng điệu với chúng ta đều là kẻ địch.

Châm ngôn của tụi nó thế đấy.

“Thôi nào, lại đằng kia đi”.

Asuka nghe vậy đứng dậy, rời khỏi chỗ.

Đi thẳng ra toilet.

Quả nhiên Sayuki không đuổi theo.

Cho tới khi giờ học bắt đầu, cứ đóng đô trong phòng vệ sinh thôi.

Asuka nghĩ vậy.

Bị xung quanh nói xấu thật khó chịu, mà nghe cũng như nhìn mấy nhòm sùm chuyện phim ảnh hay yêu đương cũng thật là thống khổ.

“Tại sao chỉ mình mình vậy...”.

Trong phòng vệ sinh, Asuka khẽ lẩm bẩm.

Đột nhiên mắt ươn ướt.

Nước mắt lăn dài trên má.

Không biết đây là nước mắt hối hận hay đau buồn, nhưng Asuka cố không khóc thành tiếng.

Lấy khăn tay lau nước mắt, cố gắng đi đầu chỉnh lại hô hấp.

Chẳng phải mình đã quyết tâm không khóc sao?

Asuka rối trí, không thể tự lý giải được cảm xúc dâng trào này.

Tiếng chuông xa xa vang lên.

“Á, phải quay lại lớp...”.

Asuka lẩm bẩm, ra khỏi buồng vệ sinh, rửa mặt chỗ bồn rửa.

Nhìn vào gương, cô thấy khuôn mặt cau có của chính mình.

“Con về rồi đây”.

Căn nhà bình thường luôn trống vắng, vậy mà hôm nay lại cảm giác như có người.

“Con về rồi à?”.

Mẹ xuất hiện. Quả là hiếm hoi.

“Mẹ, nay mẹ có đi làm không?”.

Asuka mới hỏi lại thì Minori xuất hiện.

“Ừa? Chị cũng ở nhà hả?”.

Có chuyện gì vậy nhỉ?

Asuka vừa thắc mắc vừa đi vào phòng khách.

“Dọn nhà, mẹ quyết định rồi”.

Minori nói với Asuka.

“Hả?...”.

Một bản thiết kế mà Asuka đoán là sơ đồ nhà mới được trải trên bàn.

Asuka lật đặt về phòng cất cặp sách, thay đồ rồi quay lại phòng khách.

“Nhà mới ở đâu vậy mẹ?”.

Asuka lên tiếng để xen vào mẹ và chị đang trò chuyện.

Mẹ vừa mở bản đồ và bản vẽ vừa giải thích địa điểm.

Mặc dù xa khu đang ở hiện giờ nhưng tiện cho việc tới trường.

Có vẻ cũng tiện cho việc đến trường cao đẳng của Minori nữa.

Mẹ tiếp tục.

“Cuối tháng mình dọn đi, nên các con thu dọn hành lý dần dần đi nhé”.

Thật ra đây là lần đầu tiên Asuka dọn nhà từ khi sinh ra tới giờ.

Dẫu có lo lắng về môi trường mới, nhưng cũng hơi hơi háo hức.

Đây tuyệt đối không phải là chuyển nhà hạnh phúc, nên cô giấu nhẹm cái sự háo hức đó đi, cùng với mẹ và Minori bàn bạc kĩ càng mọi thứ cả buổi trời, nào là chuyện dọn nhà, nào là chuyện chia phòng sau khi dọn.

“Vội lại. Bố các con cuối tuần này sẽ tới lấy đồ đạc. Hôm đó cũng là ngày cuối”.

Mẹ hơi hốt thông báo chuyện quan trọng.

Phút chốc, Minori và Asuka đều ngừng cử động.

Quyết định rời bỏ đi cũng là quyết định ngày chia tay bố.

Chuyện đương nhiên thôi mà sao Asuka cứ thấy không chân thật.

“Sau này, nếu các con muốn gặp bố, nhất định phải hỏi mẹ nhé. Để lấy địa chỉ liên lạc chính xác”.

Mẹ dịu dàng nói.

“Con không muốn gặp, nên không cần đâu”.

Asuka không có ý định gặp bố nữa.

“Con chắc cũng... không gặp đâu”.

Asuka thẫn ngác nhiên trong lòng bởi câu nói không giống Minori gì cả.

Bởi cô cho rằng nếu là Minori bình thường, dù là người cha tệ bạc đến cỡ nào thì chị cũng sẽ gặp lại.

Đến cả Minori ôn hòa vậy mà cũng đau đớn do tổn thương nặng nề

“Cho dù là vậy, bố các con là người sống chung trong gia đình suốt tới giờ. Đối với bé Mi và bé A, bố vẫn là bố. Có lẽ lúc nào đó các con sẽ muốn gặp...”.

Chỉ là vì cả Minori lẫn Asuka đều là học sinh nên chưa nhận thức được.

Mẹ mỉm cười hiên lành nói.

Tuy nhiên, cái thứ bố mà làm tổn thương mẹ, vứt bỏ gia đình, làm người khác có bầu, bây giờ Asuka quyết không muốn gặp cả đời.

Cô hoàn toàn không tưởng tượng được quyết tâm này sẽ thay đổi trong tương lai.

“Và, thành thật xin lỗi hai con nhé”.

Mẹ mào đầu như vậy, khựng lại rồi nói tiếp.

“Bố mẹ ngày mai sẽ nộp đơn xin ly hôn. Vậy nên, họ của các con sẽ đổi thành Hiramatsu - họ thời con gái của mẹ. Mẹ xin lỗi”.

Asuka không biết nên nói gì với bộ dạng hối lỗi của mẹ.

Và, không hiểu sao cô có cảm giác sẽ xóa bỏ tất cả bản thân trước giờ của mình, sẽ không phải là Koide Asuka nữa.

“Hiramatsu... Hiramatsu Asuka... à?”.

Asuka lẩm bẩm thử cái tên mới của mình.

“Hay đó chứ”.

Cô nói mạnh dạn hơn.

Minori mỉm cười dịu dàng xoa đầu Asuka.

Hốc mắt nóng lên.

Nước mắt mà rơi thì thật không nên, Asuka vội đứng lên đi tới tủ lạnh.

Hẳn là mẹ sẽ liên lạc với nhà trường chuyện đổi họ nhỉ?

Giáo viên chủ nhiệm có phải nói chuyện với cả lớp không?

Nghe đổi họ thì ai cũng hiểu là ly hôn hay tái hôn.

Mình có bị nhìn bằng ánh mắt kì dị không?

Hay bị nhìn bằng ánh mắt thương hại không?

Dù thế nào thì cô cũng sẽ bị nổi thống khổ hoành hành cho tới lúc dần quen.

Mặc dù trường học không có chốn dung thân dành cho cô...

“Không phải Toriko nữa r ồi nhỉ?”.

Cô giữ tủ lạnh mở và lăm bằm sao cho không ai có thể nghe được.

Ngay khi tin tức đổi họ được thông báo cho lớp, quả nhiên ánh mắt kì dị nhìn Asuka ngày càng tăng lên.

Mà vốn trước đó Asuka đã không mấy suôn sẻ với nhóm bạn thân r ồi, trong nháy mắt cô lẻ loi trong lớp.

Không ai hỏi thăm lý do họ của Asuka đổi thành Hiramatsu cả.

Tất cả đều giữ khoảng cách với Asuka, y như sợ đụng vào cái nhọt vậy.

“Asuka, cùng về với tớ không?”.

Duy chỉ có Sayuki là lâu lâu bắt chuyện với Asuka, dù sự tử tế đó ngược lại còn khiến cô nóng máu hơn.

“Tớ chuyển nhà r ồi”.

Asuka đáp gọn lỏn, vẫn một mình trên con đường về nhà.

Nhà mới là căn chung cư cũ.

Nhìn cũ vậy thôi chứ nhờ lấy tiền b ố thường từ bố và nhân tình mà bên trong căn hộ đã được sửa sang theo phong cách hiện đại giống như mới xây.

Để mẹ tập trung vào công việc y tá, Minori và Asuka đã bỏ công bài trí sao cho dễ làm việc nhà nhất.

Asuka được đặt máy tính trong phòng mình, vậy là cô đã có thể lên trang âm nhạc, chơi Twitter tùy thích r ồi.

Mất đi sự hiện diện của bố, nhưng bù lại Asuka có môi trường sống tuyệt vời.

Asuka rất thích môi trường sống hiện giờ, hầu như không còn muốn quay lại nhà cũ nữa.

Dù thế nhưng cái sự thực rằng bố đã có con rồi dọn ra ngoài sau khi ngoại tình vẫn mãi là vết thương chí mạng ẩn sâu trong tim cô.

Đâu đó trên thế giới này, lúc nào đó, em gái hoặc em trai cùng cha khác mẹ sẽ được sinh ra.

Việc đó quá phi thực tế, Asuka vẫn chưa thể nào chấp nhận được.

“Tớ đã dọn tới một ngôi nhà tuyệt hết ý, mà chả biết sao ngày nào cũng thấy mơ hồ quá đi”.

Asuka tweet lời thật lòng trên account chỉ có maple mới thấy được.

Lát sau có hồi âm từ maple.

“Lúc nào đó, sẽ có ngày chúng ta thoát khỏi hội chứng Torinoko city ấy nhỉ”.

Cô sửng sốt trước câu nói của maple.

Hội chứng Torinoko city.

Cảm giác cô độc không ai hiểu cho mình. Đây là cái tên cho cảm giác ấy ư?

Sự thể hiện hoàn toàn phù hợp đối với Asuka.

“Hội chứng Torinoko city cơ à? Giờ tớ mới thấy đúng y như thế!”.

Cô trả lời với chút vui thích.

Phải.

Mình bây giờ mắc hội chứng Torinoko city.

Asuka khắc ghi từ đó vào lòng mình.

Cạch, kết.

Đâu đó có tiếng đóng cửa.

“Ồn ào quá”.

Không có ai ở nhà cũng tốt, có thể lớn tiếng độc thoại.

Asuka thử xác định nơi phát ra âm thanh, nhưng chỉ có tiếng đóng mở cửa thôi, không thể biết là chủ nhân của nhà nào.

Tự nhiên mất hết sức tập trung, Asuka nói với maple ‘tớ ra ngoài tản bộ’, rồi cầm lấy ví tiền, điện thoại và chìa khóa.

Cô ghi lên tấm bảng dùng để liên lạc của ba người mà mẹ đặt ở chỗ lối vào “Con đi tản bộ - Asuka”, rồi mở cửa.

Cạch.

Gần như đồng thời, cửa ra vào nhà bên cạnh cũng mở ra.

Khuôn mặt quen quen.

Là nam sinh học cùng trường.

“Xin chào. Tớ là Hiramatsu, vừa chuyển tới nhà bên cạnh”.

Asuka thấy tạm thời tốt hơn nên chào hỏi, rồi cô cúi đầu chào và xưng danh.

“Xin chào, tớ là Kudou”.

Đối phương cũng khẽ gật đầu chào lại.

“À à, là Kudou Fuuta trong câu lạc bộ bóng đá...?”.

Asuka lẩm bẩm nhỏ giọng để đối phương không nghe được.

Tuy nhiên, do khoảng cách không xa lắm, nên hình như cậu ấy vẫn nghe được.

“Cùng trường à?”.

Fuuta bắt chuyện.

Asuka vừa khóa cửa vừa nhẹ gật đầu.

Vì Fuuta là cầu thủ trụ cột trong câu lạc bộ bóng đá, nên là nhân vật khá nổi tiếng trong trường. Bởi nhỏ con và tính nghịch, nên Asuka nghĩ cậu ấy giống con nít, mà không hiểu sao cậu rất được đám nữ sinh hâm mộ.

“À, tớ là Hiramatsu lớp 11-E. Trước đây là Koide...”

Giải thích ra thì phiền hà, nhưng cho cậu ấy biết chuyện chuyển nhà và đổi họ trong giai đoạn này, chắc cậu ấy sẽ nắm được đại khái nhỉ?

“Koide Asuka...? Có nghe qua thì phải... Ở đâu ta”.

Fuuta lẩm bẩm một mình bằng giọng lớn tới mức Asuka cũng nghe được.

Asuka không biết có nên cứ vậy rời đi luôn không nên tạm thời vẫn đứng lại trước cửa.

“Aa, nhớ rồi. Là bạn của Kajita Sayuki đúng không?”.

Asuka hơi ngạc nhiên bởi cái tên Sayuki thốt ra từ miệng Fuuta.

“Cậu biết Sayuki hả?”.

Cô mới hỏi là Fuuta gật gật đầu.

“Cùng ban cán bộ mà, ủy viên ban y tế”.

Nhắc mới nhớ, Sayuki là ủy viên ban y tế.

“Nhưng cậu trong câu lạc bộ bóng đá mà cũng làm ủy viên à”.

Trong lớp của Asuka, nhiều trường hợp thành viên tham gia câu lạc bộ quá bận rộn nên bị đuổi ra khỏi ban cán bộ.

Đương nhiên thành viên các câu lạc bộ như bóng đá hay bóng rổ sẽ không làm ủy viên.

“À, một chút hà”.

Fuuta đáp mơ hồ cho qua, Asuka cũng không truy cứu thêm.

“Thôi chào cậu, tớ có việc ra ngoài”.

Khi Asuka định rời đi, thì Fuuta ở phía sau đuổi theo.

“Tớ cũng ra ngoài, mình sẽ đi cùng thang máy”.

Có lẽ Fuuta cũng mở cửa để ra ngoài, nên dĩ nhiên đi cùng rồ.

Hai đứa cùng chờ thang máy.

“Cậu đi đâu vậy?”

Fuuta hỏi, nếu nói là không biết đi đâu nữa thì có hơi xấu hổ.

“Vì mới chuyển nhà tới, nên tớ tính đi dạo loanh quanh thôi”.

Nhìn kĩ mới thấy Fuuta cũng không mang theo túi xách gì cả.

“Còn cậu đi đâu?”.

Thang máy vẫn chưa tới.

Không nói gì thì không khí kì cục quá, nên Asuka tiếp tục trò chuyện xã giao.

“À, ghé cửa hàng tiện lợi chút”.

Ting.

Thang máy tới, hai đứa bước vào. Trong thang máy không ai nói chuyện cả.

Asuka đứng đằng sau Fuuta, nhìn bảng hiển thị số tầng của thang máy giảm dần xuống.

“Cậu biết chỗ cửa hàng tiện lợi chưa? Đi cùng không?”.

Fuuta quay lại nói.

Thật lòng, với Asuka thì đúng là mèo mù vớ cá rán. Asuka chỉ nhớ mỗi con đường từ ga gần nhất về nhà thôi, không biết cửa hàng tiện lợi nào

gần đây cả.

“Vậy làm phiền cậu dẫn đường nhé. Thật sự tớ hoàn toàn mù đường”.

Asuka nói vậy rồi bước lên đứng bên cạnh Fuuta.

Fuuta thấp người, chiều cao có vẻ không chênh lệch với Asuka nhiều.

“Cậu cao bao nhiêu vậy?”.

Asuka hỏi, Fuuta trả lời với vẻ mặt hơi nhăn nhó.

“165 đó. Xin lỗi tớ nhỏ con”.

Asuka cao 163 cm, nên chiều cao gần bằng với Fuuta.

“Chờ chút. Xin lỗi mà”.

Chắc Fuuta giận rồi, bước đi của cậu ấy trở nên nhanh hơn, Asuka phải bước vội đuổi theo cậu.

Tới cửa hàng tiện lợi rồi, hai đứa chia ra đi đến hai khu bán hàng khác nhau.

Asuka liếc qua khu bán tạp chí.

Không hiểu sao hôm nay cô không có hứng với cả tạp chí thời trang, nếu là trước đây đảm bảo sẽ mua ngay.

Sau khi nhìn qua một lượt, cô lấy chai nước cam 100% được ưa chuộng, rồi tới quầy tính tiền.

Cô đã tìm Fuuta trong cửa hàng, nhưng không thấy bóng dáng đâu cả.

“Về trước rồi sao?—”.

Asuka lẩm bẩm, vừa thanh toán tại quầy vừa nhớ lại đường đi.

Bên ngoài trời đã nhá nhem tối, cô lo không biết có thể về nhà đúng đường không.

May là có đem theo giấy ghi chú địa chỉ nhà, tốt hơn nên vừa đi vừa

hỏi ai đó.

Nghĩ thế, cô lắc lắc đầu để gạt phăng nỗi lo lắng, rời cửa hàng tiện lợi.

“Về hả?”.

Bên ngoài cửa hàng, Fuuta đang ngồi ăn bánh bao thịt.

Cậu ấy đang đợi mình sao?

Asuka hơi vui vui, mỉm cười gật đầu.

“Tớ không tự tin nhớ rõ đường về lắm nên đang lo, thấy cậu mừng ghê!”.

Fuuta cười toe toét khi nhìn bộ dạng Asuka như thế, rồi thông thả đi về. Lần này để không quên đường, cô vừa đi vừa quan sát kỹ cảnh vật xung quanh.

Tới ngã tư gần chung cư, Asuka quay đầu nhìn lại định ghi nhớ đường.

Bỗng thấy một nam sinh đang vẫy tay từ xa rồi chớp mắt cái chạy lại gần.

Asuka tức thì thấy hoảng sợ không biết là ai, nhưng ngay lập tức nhận ra đó là người quen của Fuuta.

“Fuuta!”

Cậu bạn ra vẻ là bạn thân kia bắt chuyện với Fuuta.

Fuuta trưng ra vẻ mặt hơi không thoải mái.

Asuka sửng sốt nhận ra.

Nếu hai đứa bị bắt gặp đi cùng với nhau, thì chắc hẳn là bị hiểu lầm rồi.

Thế nên Fuuta mới có vẻ mặt như vậy.~

Asuka đang tính có nên mau mau rời khỏi chỗ đó không, nhưng mắt của cô và cậu bạn của Fuuta đã gặp nhau trước rồi.

“Hửm... bạn gái Fuuta hả? Mà mà có bạn gái hả?”.

Cậu bạn kia ngạc nhiên cất cao giọng.

Fuuta thở dài thật lớn để cả cậu bạn kia cũng nghe được.

“Không phải đâu. Đây là Hiramatsu lớp 11-E”.

Do được giới thiệu, nên Asuka cúi đầu chào.

“Đây là Aizawa cùng lớp tớ”.

Aizawa vừa nhẹ gật đầu chào vừa nhìn chăm soi Asuka.

“Vậy, sao quen thế? Các cậu ấy”.

Cậu ta muốn biết bằng mọi giá.

Khi nam nữ học cùng trường mà đi chung với nhau thì bị nghi hoặc có lẽ là chuyện tất nhiên.

“À, ừm, vì gần đây tớ mới dọn vào cùng chung cư với bạn Kudou, nên cậu ấy chỉ là đang hướng dẫn tớ đường tới cửa hàng tiện lợi thôi”.

Mặc dù đối phương là bạn cùng tuổi, vậy mà Asuka cảm thấy bị lấn át quá nên cô trả lời bằng kính ngữ luôn.

Fuuta cũng gật đầu đồng tình.

Aizawa nhất thời chấp nhận, nhưng có vẻ vẫn còn nghi ngờ.

“A, thôi từ đây tớ biết đường rồi. Cảm ơn cậu nha”.

Asuka nói lời cảm ơn Fuuta xong lật đật đi về để tránh ánh mắt của Aizawa.

Nghĩ kĩ lại thì Fuuta là người khá nổi tiếng.

Nếu bị con gái bắt gặp ở cùng chỗ với cậu ấy thì không biết còn bị đồn thổi cái gì nữa.

Asuka muộn màng nhận ra chuyện này sẽ rắc rối đây.

“Ở trường phải giả vờ không quen”.

Asuka nhủ thầm trong lòng.

Tối chung cư, Minori cũng vừa về tới.

“Chị, chị về rồi à?”.

Trong sảnh chờ thang máy, Asuka chạy lại gần Minori và gọi.

“Asuka. Ra ngoài hả?”.

Asuka kể hết đầu đuôi sự việc với Fuuta cho Minori nghe.

“Ồ. Hàng xóm là bạn học cùng trường với Asuka à?”.

Minori lắng nghe chuyện về Fuuta đầy hứng thú.

“Là đứa khá nổi tiếng ở trường, nhưng nhìn con nít lắm”.

Bật cười trước câu nói của Asuka, Minori trả lời.

“Đúng rồi. Tuổi học sinh cấp ba thì con trai vẫn trẻ con hơn nhỉ?”

Mặc dù cách biệt tuổi tác không lớn, nhưng lạ thay, nhìn Minori rất người lớn, Asuka có chút ghen tị.

Lúc hai chị em tính cùng nhau vào nhà, thì nghe thấy tiếng bước chân lên cầu thang.

Chợt quay đầu lại nhìn, cô thấy bóng của Fuuta.

“Á, là cậu kia...”.

Minori cũng quay lại bởi lời nói của Asuka.

“Chào”.

Fuuta giơ tay lên chào.

“Aizawa thế nào? Có bị hiểu lầm không?”.

Asuka xác nhận lại chuyện cô đang thấy vướng bận.

“Ừa... bộ không ổn hả?”.

Fuuta nói cứ như chuyện của người khác, làm Asuka hơi bực mình.

“Có lẽ cậu thì không sao, nhưng tớ thì không biết sẽ bị tụi con gái xéo xắt gì nữa, nên hãy giải thích rõ chỉ là hiểu lầm đi nhé!”.

Dường như Fuuta cũng bực bội do cách nói của Asuka, cậu ngoảnh mặt đi “Không biết đâu!”.

Fuuta chú ý tới sự hiện diện của Minori, người đang im lặng theo dõi cuộc tranh cãi của hai đứa, cậu nhẹ cúi đầu chào.

“À, ừm...?”.

Bị Fuuta nhìn, Asuka cuối cùng cũng nhận ra mình chưa giới thiệu Minori.

“A, xin lỗi. Đây là chị tớ”.

Minori mỉm cười dịu dàng, rồi quay sang Fuuta tự giới thiệu.

“Chị là Minori, chị của Asuka. Rất vui được làm quen”.

Không biết có phải do bị thần thái của Minori lấn át hay không mà Fuuta người lớn hẳn ra.

“Dạ, chào chị. Em là Kudou Fuuta. Hân hạnh được gặp chị”.

Asuka nổi sùng ‘chẳng phải thái độ hoàn toàn khác lúc nãy sao!’ nhưng dáng vẻ khúm núm trước phái nữ lớn tuổi hơn của Fuuta cũng thú vị đấy.

“Vây, gặp lại sau nha”.

Sau khi giới thiệu một chút, Fuuta nói vậy rồi chui vào nhà mất dạng.

Asuka cũng vào nhà với Minori.

“Cậu bé đáng yêu nhỉ, Fuuta ấy”.

Asuka hoang mang bởi miêu tả của Minori.

Đáng yêu? Chỗ nào?

Không hiểu nổi.

Có điều, trong trường mình cũng thường nghe cậu ấy được đám con gái khen là “đáng yêu”, có khi nào về đáng yêu khời dậy bản năng làm mẹ của phái nữ không nhỉ?

Asuka đã lý giải như thế.

“Chị, chị thích mẫu người như cậu ấy hả?”.

Vì trước giờ Asuka chưa từng nói chuyện tình cảm với Minori, nên bèn quyết định hỏi thử.

“Sao ta, chị thích người lớn tuổi hơn, nhưng chị hiểu kiểu như Fuuta rất được hâm mộ”.

Asuka hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của Minori.

Tại cô không ngờ chị lại có hứng thú với chuyện yêu đương.

“Chị, chị có người yêu chưa?”.

Asuka tò mò hỏi.

“Hả? Hiện giờ... không có...”.

Asuka đứng hình bởi cách nói có chút ngập ngừng của chị.

Hiện giờ không có tức là trước kia có.

Không hiểu sao cô đột nhiên cảm thấy Minori giống như người trên mây.

Hơn nữa cách nói của chị đượm buồn.

Lẽ nào gần đây mới chia tay sao...?

Asuka định hỏi chi tiết hơn, nhưng Minori đã đi vào bếp trước khi cô kịp hỏi tiếp. Chắc chị vào nấu cơm tối.

Asuka cũng hơi phân vân không biết có nên hỏi sâu hơn không, nên cô không nói gì mà trở lại phòng mình.

Ting.

Cô nghe chuông thông báo của Twitter trên máy tính vẫn để mở.

Là h ồ ả m của maple.

“Tản bộ, vui không?”.

Cô li ền trả lời cho maple.

“Có nhi ều chuyện lắm! Nghe nè! Bạn nam cùng trường sống ở nhà bên cạnh...”.

Asuka báo cáo tỉ mỉ mấy chuyện nãy giờ cho maple.

“Toriko trước giờ chưa từng có bạn trai hả?”.

Khi cô kể v ề chuyện tình cảm của Minori, maple hỏi lại như thế.

Từ đó tới giờ Asuka chưa từng hẹn hò với con trai. Cô coi thường đám bạn cùng lớp kể chuyện yêu đương, quan niệm rằng yêu đương chẳng nhit toàn là ngu ngốc.

“Ừ. Con trai quanh tở con nít không à. Không có người nào chứng chạc như Mei hết”.

Nói thế sao giống như mình thích maple vậy.

H ồ ả m xong mới để ý, Asuka đột nhiên xấu hổ.

Tuy nhiên, đối với Asuka, trên thực tế maple dần dần trở thành chỗ dựa tinh th ần r ồ ả.

Trên đời này có ai thích người mà mình không biết tên không biết mặt không nhĩ?

Asuka không thể lý giải được cảm xúc hiện giờ có phải là thích trong

tình yêu hay không.

“Có lẽ con trai làm toàn chuyện ngốc nghếch cũng có nội tâm không ngờ đó. Trong trường, tớ cũng thấy mình bị người ta nghĩ là ngốc đó =))”

Đọc câu trả lời của maple, Asuka nhớ tới Fuuta.

Fuuta tạo ấn tượng chỉ là đứa con nít.

Mặc dù cô có thể hiểu được chuyện tụi con gái xung quanh gọi đáng về chơi bóng nghiêm túc của cậu là “Ngầu quá!”, nhưng bộ dạng của Fuuta gặp ở hành lang quả thật chỉ có thể nghĩ là con nít thôi.

Thế nhưng mà, lúc này Fuuta đã chờ mình về mà không nói gì khi chỉ đường tới cửa hàng tiện lợi, Fuuta như vậy ra vẻ người lớn hơn rồi.

“Tớ toàn nhìn bề ngoài không hà. Nếu nói chuyện đằng hoàng chắc cũng có nhiều người chín chắn nhỉ?”.

Asuka tweet trả lời cho maple.

Biến cố lớn trong cuộc đời cứ liên tục xảy đến với Asuka, nào là bố mẹ ly dị, chuyển nhà, cô lập ở trường..., đến khi cuối cùng cô cũng quen với chúng thì lại bước vào giai đoạn phải suy nghĩ tới nguyện vọng nghề nghiệp.

Asuka đang đau đầu về nguyện vọng nghề nghiệp, cô không có ý niệm gì về việc muốn làm lẫn nghề nghiệp muốn theo đuổi.

“Hiramatsu. Tôi biết em gặp nhiều chuyện khó khăn, em ổn không?”.

Giáo viên chủ nhiệm kín đáo hỏi nhỏ, Asuka chỉ có thể trả lời mơ hồ cho qua...

Cô thấy mọi người xung quanh ngày nào cũng sống trong an nhàn, chắc tất cả đã quyết định được nguyện vọng nghề nghiệp hết rồi.

Mấy đứa trong nhóm bạn lúc trước chỉ biết nói chuyện yêu đương, thần tượng có lẽ cũng chọn được nguyện vọng rồi.

Asuka bị cảm giác cô độc thường trực bao vây, như thể chỉ có mình mình bị bỏ lại.

Cứ học lên đại học mà không có mục đích ban đầu có được không?

Dù học lên đại học đi nữa, cũng phải quyết định xem học ở đâu, học cái gì. Bản thân mình bây giờ có thể quyết mấy chuyện đó không?

Vừa đi về nhà vừa lo đầu đau, Asuka khởi động máy tính rồi liền gửi tin nhắn cho maple.

“Mei đã quyết định nguyện vọng nghề nghiệp chưa?”.

Asuka muốn biết xem maple cùng nhiệm hội chứng Torinoko city có cùng phiến não không.

Chờ một lúc không có trả lời, Asuka thất vọng ngẩng tại bàn.

Không có ước mơ.

Không có gì muốn làm trong tương lai.

Cô cũng không hài lòng với hiện tại, nhưng lại không biết sắp tới phải làm gì để bản thân hạnh phúc.

Đầu óc rối loạn.

“Đi mua bánh thôi”.

Lầm bầm một mình, cô đi ra cửa, tới thang máy.

Thang máy tới vừa mở ra, từ bên trong Fuuta xuất hiện.

Do cậu ấy đột nhiên nhảy ra, hai bên suýt đụng nhau.

“Coi chừng! Không thấy nguy hiểm hả!”.

Asuka la lên.

“Nguy hiểm cái gì?! Chính cậu mới phải tránh chứ!”.

Fuuta chế nhạo.

Trong lúc Asuka đang nổi sùng lên thì cửa thang máy đã đóng lại.

“Á... Thiệt là! Tại cậu hết đó!”.

Asuka quay lại câu gắt với Fuuta.

“Tớ chả-có-liên-quan!”.

Fuuta nói thế rồi vác cái túi lớn nhanh chóng đi vào nhà.

Bó tay, Asuka bấm nút mũi tên đi xuống lần nữa để gọi thang máy.

Sao mình cảm thấy không hợp với Fuuta gì hết.

Hàng xóm với nhau nên sẽ gặp mặt nhiều lần, mà mỗi lần gặp là sẽ có gì đó cãi nhau.

“Cái đồ khó ưa...”.

Asuka vừa bực bội vừa bước vào thang máy cuối cùng cũng chịu tới.

Trong cửa hàng tiện lợi, Asuka mua bánh và nước cam rồi vội về nhà.

“Hiramatsu?”.

Có tiếng gọi từ đằng sau, cô ngạc nhiên quay lại, đó là Aizawa - bạn của Fuuta.

“À, Aizawa phải không?”.

Asuka nói rồi khẽ cúi chào.

“Fuuta, có nhà không?”.

Aizawa hỏi với vẻ mặt cứ như Asuka biết là chuyện tất nhiên.

Căn bản là không hẳn sống chung nhà, cũng không hẳn là quen biết nhau, vậy có lý gì mà mình biết được chứ?

Asuka muốn nói thế nhưng đáng tiếc cô lại nhớ ra mình vừa gặp Fuuta lúc này.

“Hình như này vừa về”.

Asuka không có nghĩa vụ phải trả lời, tuy nhiên cũng không cần nói dối làm gì, nên đành thành thực trả lời.

“Tớ có chút việc với Fuuta. Về cùng nha”.

Aizawa không thêm hỏi ý Asuka mà tự tiện cùng đi bên cạnh.

Tên trơ trẽn.

Asuka hơi bất mãn, nhưng do hướng tới cùng một chung cư nên cô cũng kệ. Vậy là cứ thế đi cùng nhau.

Aizawa nói chuyện gì đó một thôi một hời, Asuka cứ mơ hồ gật đầu.

“Mà, nhân tiện, Aizawa cũng chơi đá bóng phải không?”.

Thực lòng cô không biết rõ lắm về Fuuta lẫn Aizawa.

“Đúng đúng, chơi chung câu lạc bộ với Fuuta đó”.

Aizawa nói thế rồi bắt đầu giải thích cặn kẽ về câu lạc bộ bóng đá.

Mỗi khi Aizawa tạm ngưng lời, Asuka lại gật đầu hưởng ứng.

Sau khi kể xong một lượt hoạt động trong câu lạc bộ Aizawa nói.

“Tớ là tớ chỉ chơi đá bóng vì thích thôi, còn Fuuta giỏi lắm ấy”.

Aizawa hít vào một hơi rồi tiếp tục.

“Cậu ấy đang nhắm đến chơi chuyên nghiệp đó”.

Trong thâm tâm, Asuka ngạc nhiên. Cái tên Fuuta giống con nít, mỗi lần gặp mặt là lại chế nhạo nhau ấy cũng có ước mơ cho tương lai rồi.

Và, cô đã biết cậu ấy dường như đang nỗ lực vươn tới ước mơ đó.

Nhắc mới nhớ, ở trường Asuka có nghe nói sắp sửa tới đại hội thể thao

toàn quốc.

“Nếu chiến thắng trong đại hội thể thao toàn quốc thì tốt quá”.

Asuka mỉm cười tươi tắn, nói với Aizawa.

Về tới nhà, có tin nhắn từ maple trên màn hình máy tính.

“Tớ dự định du học nước ngoài”.

Asuka không nuốt trôi được câu đó.

Nước ngoài?

Du học?

Ngay cả maple - người mà cô nghĩ rằng cũng mắc hội chứng Torinoko city giống mình - cũng đã quyết định con đường tương lai đang hoàng r ồi.

Asuka lưỡng lự không biết có nên thảo luận vấn đề của mình với maple hay không.

Mình không có ước mơ.

Mình không tìm được việc muốn làm.

Nên làm sao đây?

Dẫu Asuka gõ tin nhắn trả lời vào khung chat của maple nhiều lần, nhưng cô không có cách nào diễn tả được suôn sẻ nỗi lo lắng và sốt ruột của mình, nên cứ lặp đi lặp lại viết r ồi xóa, viết r ồi xóa.

Chương 3

“Mọi người đã quyết định tương lai của bản thân hết rồi..”

Ngày qua ngày, Asuka một mình trong phòng ng ồi đối diện cái máy tính.

Cô đang vắt óc suy nghĩ xem nên làm cách nào quyết định nguyện vọng nghề nghiệp cho bản thân.

Cả Fuuta giống con nít, cả chỗ dựa tinh thần maple đều đã thận trọng suy nghĩ về nguyện vọng nghề nghiệp, Asuka sốc nặng với chuyện đó.

Cô rơi vào ảo giác như thể chỉ còn một mình, dù cố vùng vẫy thế nào cũng không tiến lên phía trước được.

Cô muốn tra trường đại học trên máy tính, nhưng không biết nên gõ từ khóa nào mới được.

Tuy Asuka thử tìm hiểu các trường nghề, trường đại học hay cao đẳng gần nhà mà cô thấy được, nhưng không có chút động lực để tham gia sự kiện “Trải nghiệm mở”*.

Asuka hoang mang không biết làm thế nào để quyết định nguyện vọng nghề nghiệp cho bản thân.

“Con về rồi đây!”.

Xa xa có tiếng của Minori.

Nhớ lại thì Minori làm thế nào để chọn trường được nhỉ?

Asuka ra khỏi phòng với tư tưởng chết đuối vớ được cọc. “Chị về rồi à?”.

Hiếm khi Asuka ra đón, Minori có vẻ hơi bất ngờ.

“Em sao vậy? Asuka, có chuyện gì thế?”.

Minori rất giỏi quan sát, chỉ về phòng mình cất đồ, rồi quay lại phòng ăn ngay tức thì. Chị đi thẳng vào phòng bếp, đun nước. Chắc chị tính pha cà phê hay gì đó.

Asuka đặt cùi chỏ lên bàn, tay chống cằm, chậm rãi nhìn theo động tác của Minori.

“Asuka, có chuyện gì?”.

Asuka cứ ng ẩ mà không chịu nói chuyện, Minori hờ hững trợ giúp.

“Ừm... chị này, tại sao chị đi học ở trường hiện tại vậy?” Asuka quyết tâm hỏi thử.

Minori suy nghĩ gì đó một chút trước khi trả lời câu hỏi.

Có tiếng nước sôi, lát sau hương cà phê có vẻ thơm ngon bắt đầu lan tỏa khắp phòng.

“Chị á, chị luôn muốn trở thành giáo viên mẫu giáo”.

Chị cần theo hai cốc cho mình và cho Asuka quay lại phòng ăn.

Chị pha luôn phần cho Asuka.

“Vì vậy, chị đã tìm kiếm và lọc ra nơi chị có thể lấy được bằng cấp giáo viên mẫu giáo”.

Phải chăng Minori hiểu được sự phi ền não của Asuka. Chị nghiêm túc kể chuyện h ể chị quyết định nguyện vọng nghề nghiệp”.

“Có nhiều nơi đào tạo thành giáo viên mẫu giáo phải không chị?”

Bình thường Asuka sẽ không hỏi chi tiết đến thế đâu.

Nhưng mà, sau khi biết được Fuuta lẫn maple đều có ước mơ, cô vô

thức nghĩ bản thân cứ như trước giờ là không được.

Asuka muốn biết rõ hơn quá trình Minori lựa chọn nguyện vọng nghề nghiệp.

“Đúng rồi. Bằng cấp giáo viên mẫu giáo có thể lấy được ở cả đại học và cao đẳng...”.

Minori nói vậy rồi bắt đầu kể chi tiết.

Vào giai đoạn phải nộp nguyện vọng nghề nghiệp giống như Asuka bây giờ, Minori chỉ có mỗi mong ước trở thành giáo viên mẫu giáo, chị đã liệt kê ra nhiều trường có thể lấy được bằng cấp giáo viên mẫu giáo.

Lúc ấy, chị biết rằng có thể lấy bằng ở hệ đại học bốn năm và hệ đại học ngắn hạn hai năm, nhưng lại không biết sự khác biệt giữa hai hệ, nên trước tiên chị tham gia sự kiện Trải nghiệm mở ở cả trường đại học và trường cao đẳng.

“Tham gia mới thấy, bầu không khí rất khác biệt đó”.

Chắc Minori có nhiều hồi ức đáng nhớ.

Chị tiếp tục kể với vẻ mặt hoài niệm.

Trường đại học cấp bằng loại một, còn trường cao đẳng cấp bằng loại hai, nghe nói nó có ảnh hưởng tới lương bổng hay chức vụ.

“So với mong muốn kiếm thật nhiều tiền, hay thành người vĩ đại, thì chị muốn sớm làm việc tại nơi của mấy đứa trẻ hơn”.

Minori đã chọn trường cao đẳng - nơi có thể lấy bằng loại hai trong hai năm sau khi hiểu được sự khác biệt của bằng loại một và bằng loại hai.

Asuka vừa nghe chuyện của Minori, vừa áp dụng lên bản thân và thử suy nghĩ.

Đầu tiên, cô nhận ra mình nên làm rõ trước tương lai muốn làm công

việc như thế nào, thì học lên đại học mới có ý nghĩa.

Thế nhưng, thời điểm hiện tại cô chưa thể quyết định mình sẽ làm công việc như thế nào.

Asuka im lặng uống cà phê, trong đầu suy nghĩ quay cuồng.

“Asuka, em đang lo lắng chuyện nguyện vọng phải không?”.

Minori trực tiếp hỏi thẳng.

Asuka tặng lời uống cà phê mà không nói gì cả.

“Chị nghĩ không có gì phải sốt ruột cả. Người có đi đâu muốn làm và chọn được trường học không có nhiều lắm đâu. Nhưng, chị thấy nếu sau này lại hối hận, thì bây giờ cứ đặt nhiều phiền não để suy tính cho tương lai lại tốt hơn”.

Asuka thức tỉnh trước câu nói của Minori.

Asuka cứ đứng núi này trông núi nọ suốt thôi.

Vì những người xung quanh ai cũng có ước mơ.

Vì buộc phải quyết định nguyện vọng nghề nghiệp.

Chính những lí do đó đã làm cô hấp tấp trong việc chọn nguyện vọng.

Thế nhưng, như Minori nói, giờ đây lần đầu tiên Asuka nhận ra rằng hiển nhiên chuyện quan trọng nhất là phải suy nghĩ sao cho khi đi làm, thậm chí trong tương lai xa hơn nữa, mình không phải hối hận kiểu “Biết vậy h ồi đó suy nghĩ cẩn thận r ồi”.

“Chị, cảm ơn chị. Chị tư vấn cho em thêm nữa được không?”.

Asuka cảm thấy thư thái hơn, nói cảm ơn với Minori.

Trước giờ, Asuka luôn trong tình trạng mò mẫm trong đường hầm tối om, nhờ trò chuyện với Minori mà cô mới lạc quan hơn, lời mờ thấy lối ra sáng sủa r ồi.

“Đúng là em đang lo lắng!”.

Asuka đã thoải mái hơn một chút về chuyện nguyện vọng nghề nghiệp, về nỗi lo tương lai.

Cô cần cốc cà phê Minori pha cho, quay trở lại phòng mình trong tâm trạng khác hẳn lúc này.

Ngồi vào bàn học, Asuka lấy cuốn sổ ưa thích vẫn chưa dùng ra.

Cô viết “Sổ ước mơ” lên trang bìa. Mở sang trang giấy trắng tinh, viết chữ “Ước mơ tương lai” thật lớn.

Asuka để cuốn sổ và chiếc bút chì sang một bên, quay sang máy vi tính.

Trước tiên, thử tra xem có những loại công việc nào.

Asuka nghĩ vậy rồi bắt đầu tra các loại nghề nghiệp trên máy tính.

Đương nhiên có nhiều tới mức khó mà ghi ra hết được.

Asuka kiểm tra từng nghề một, rồi ghi lại vào cuốn sổ lúc này những nghề nghiệp mà cô cho là “Được đó” dựa vào trực cảm với bầu không khí của nghề nghiệp đó.

- Công việc văn phòng (thích máy tính)
- Phát thanh viên (nghe)
- Nhân viên bán quần áo (thích thời trang)
- Điều phối viên mảng nội thất (sang chảnh)
- Tổ chức sự kiện tiệc cưới (ngưỡng mộ)
- Điều phối viên mảng màu sắc (thú vị)
- Chuyên viên mặc kimono (quần áo truyền thống cũng hay)
- Điều khiển ánh sáng (có hứng thú)
- Tổ chức tour du lịch (có thể đi được nhiều nơi)

Asuka ghi ra nghề nghiệp có vẻ thú vị, kèm thêm ấn tượng mang tính trực cảm của mình.

“Ừm, vẫn chưa có đầu mối gì...”.

Nghề nghiệp cô liệt kê ra có nhiều nghề xa hoa quá.

Quả nhiên mình chưa suy nghĩ thực tế lắm thì phải?

Cô tra cứu nhiều lần và ghi ra nhiều công việc nữa.

“Có lẽ cơ bản là có quá nhiều nghề mình không biết rõ là công việc như thế nào”.

Asuka khẽ thở dài.

Nghỉ giải lao một chút, cô mở màn hình Twitter.

Ting.

Có tin nhắn từ maple.

“Toriko có ước mơ cho tương lai không? Thật sự ước mơ của tớ tệ quá mà”.

Asuka hơi ngạc nhiên trước từ ngữ rụt rè đó. Cô ghen tị với cậu ấy vì có ước mơ, vậy mà, thì ra người có ước mơ cũng phiên não.

Cô lập tức trả lời.

“Có ước mơ là ngầu rồi, tớ ganh tị đấy. Tớ ước được kị luôn. Do tớ không có ước mơ, nên cảm giác như mình bị bỏ lại, sốt ruột lắm”.

Giờ đã khác lúc này, phải chăng là nhờ tâm trạng đã lạc quan lên khá.

Cô đã có thể thật lòng truyền tải cảm xúc hiện tại cho maple.

Tin trả lời tới ngay lập tức.

“Hội chứng Torinoko city à =)) Vậy tớ không thể nói ngược lại rằng có

ước mơ là xấu hổ được, nên tớ vui vì vụ ganh tị đó”.

Khi biết maple phiên nào về chuyện của cậu, Asuka lại lần nữa thấy gần gũi với maple.

Không việc gì phải hấp tấp.

Mọi người đều mang nỗi lo lắng bởi lí do của họ.

Có thể nghĩ được vậy là nhờ ơn Minori với maple.

Asuka gửi tin nhắn cho maple lần nữa.

“Nếu có ước mơ thì hãy tự hào và cố gắng lên nhé! Tớ ủng hộ cậu đấy! Giờ tớ cũng đang tìm công việc muốn làm và bắt đầu ghi sổ ước mơ đây. Phải cố lên mới được”.

Cô chỉ vừa mới bắt đầu ghi sổ thôi, nhưng chỉ thế đã đủ khiến cô thấy mình tiến một bước về trước rồi.

Nhờ nguồn động lực không phải là hấp tấp - muốn nhanh tìm ra ước mơ và kể cho maple - bùng cháy trong ngực, Asuka một lần nữa mở sổ ước mơ ra.

Cô tra thông tin và ghi thêm các kỹ năng hoặc chứng nhận cần thiết cho nghề nghiệp đã viết.

Trường hợp cần chứng nhận thì sẽ tìm và ghi ra tên trường có thể lấy được bằng cấp ở gần nhà.

Chắc chắn sẽ xuất hiện đâu đó ở đâu đó.

Chỉ còn cách tin và làm như vậy thôi.

“Hừm, có thật là sẽ tìm được công việc cho mình theo đầu mối không ta...”.

Asuka lại có chút bất an.

Ngày hôm sau. Thứ bảy.

Asuka đang phấn chấn chuẩn bị đi ra ngoài thì Minori gọi.

“Đi đâu à?”

“Vâng, em tính đi xem mấy công việc trên phố chút”.

Asuka cho Minori xem cuốn sổ ước mơ.

“Ồ, Asuka giỏi ghê. Tìm được công việc mình thích thì tốt quá!”.

Asuka rất vui bởi lời đó của Minori.

Cô không nghĩ mình lại được chị khen.

“Cảm ơn chị! Em đi đây!”.

Asuka vui vẻ trả lời rồi phóng ra cửa.

Lúc cô đang chờ thang máy thì có tiếng đóng cửa cái cách ở phía sau.

Cô quay đầu lại theo phản xạ, thấy Fuuta đang chạy tới chỗ này.

Cửa thang máy mở ngay trước khi Fuuta tới nơi.

Asuka bước vào trong thang máy, bấm mở cửa chờ Fuuta tới.

“Chào. Cảm ơn cậu”.

Ngay khi Fuuta chạy bổ vào thang máy, cậu cảm ơn Asuka.

Chỉ một câu ấy thôi cũng khiến Asuka chột vui vẻ.

“Không có gì”.

Cô đáp lại một cách thoải mái và thao tác đóng thang máy, bỗng có cảm giác bị nhìn chăm chăm, cô quay sang Fuuta.

Fuuta trưng ra vẻ mặt ngạc nhiên.

“Gì? Mặt tớ dính gì à?”.

Asuka hỏi, Fuuta lắc đầu nói.

“Không có, hiếm thấy cậu dễ chịu thế”.

Bình thường là cãi nhau chí chóe rồi, nhưng tâm trạng Asuka hôm nay

tốt bất thường.

“À, ha. Vậy tớ thất lễ rồi”.

Cô đáp nhẹ nhàng, quay lại chú ý vào cái nút bấm, nhìn bảng hiển thị tầng của thang máy đang giảm dần.

“Này, cậu đi đâu thôi?”.

Bị Fuuta hỏi, Asuka bối rối không biết trả lời sao mới được.

Không thể nói về sở ước mơ được.

“Ế... ừ, tớ lên thị trấn... để mua đồ? Còn cậu?”.

Asuka trả lời, không nhìn Fuuta.

“Tớ à? Tớ đi bệnh viện”.

Asuka hết hồn bởi từ bệnh viện.

“Ồ, cậu bị thương hả? Có sao không?”.

Asuka quay lại nhìn tình trạng của Fuuta.

Cô quan tâm bởi nghe nói cậu ấy đang nhắm tới chơi chuyên nghiệp, dù cho cậu ấy có chấn thương hay bệnh gì cũng không liên quan tới cô.

“À không, không phải đâu...”.

Fuuta bị khí thế của Asuka lấn lướt.

“Tớ đi khoa chỉnh hình. Tớ để kiểm tra tình trạng thân thể”.

Ồ, vậy sao?

Asuka nhận ra mình thở phào, cảm giác thật kì lạ.

Lo lắng cho người khác không phải mình, thấy người khác không sao mới an tâm.

Cô thấy tình cảm đó của mình thật mới mẻ.

“Chỉnh hình à? Là làm gì?”.

Kết cục, cô đi cùng với Fuuta tới nhà ga.

Mình muốn hỏi Fuuta nhiều thứ, giống như với Minori.

Asuka nhủ thầm.

Fuuta không khó chịu, cậu giải thích về phương pháp điều trị trong chính hình.

Vì Asuka chưa biết tới nghề bác sĩ chính hình, nên thấy rất thú vị.

“Có cả công việc như thế nhỉ?”.

Trước cảm tưởng của Asuka, Fuuta gật gật đầu nói.

“Tớ khá hứng thú với nghề bác sĩ chính hình. Bên trong cơ thể con người thú vị lắm đó”.

Asuka vỡ lẽ bởi câu đó của Fuuta.

“Lẽ nào... thế nên cậu làm ủy viên y tế ư?”.

Cô nghĩ chắc không đâu nhưng Fuuta hơi xấu hổ gật đầu.

“Tớ muốn chơi bóng đá chuyên nghiệp. Tớ nghĩ rằng để thực hiện điều đó thì chẳng phải mình cần hiểu rõ hơn nữa về cơ thể sao”.

Fuuta gãi đầu nói.

“Cậu giỏi thật. Đã nghĩ đến những chuyện như vậy.....”.

Asuka thấy kính nể Fuuta nhiều hơn là sốc.

Từ ước mơ trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp, cậu ấy phải học hỏi thêm về cơ thể người nữa chứ không chỉ riêng về bóng đá, Asuka thấy bản thân cũng nên tiến từng bước.

Đó là sự kích thích lớn đối với Asuka đang tìm kiếm ước mơ.

“Cảm ơn cậu nhiều! Tớ học hỏi từ cậu đó. Vì hiện giờ tớ đang phiên não vụ nguyện vọng nghề nghiệp”.

Nghĩ kĩ lại, Asuka chưa lần nào nói chuyện nghiêm túc với Fuuta cả.

Thậm chí, Asuka còn chưa từng nghĩ sẽ nói chuyện như thế này với con trai cùng tuổi nữa, đột nhiên cô cảm thấy xấu hổ.

“Tới đây thôi, chào cậu nhé”.

Vừa thấy nhà ga, Asuka nói vậy với Fuuta rồi nhanh chóng rời khỏi chỗ đó.

Cuối tuần kết thúc, tâm tình cô đã đổi khác khi đến trường.

Tình cảm dành cho nhóm bạn trước kia không thềm chào hỏi nhau giờ đã nhạt, Asuka muốn nói chuyện tử tế với Sayuki luôn bắt chuyện với mình.

Tuy thấy bản thân bối rối, nhưng cô vẫn ng ỡng chờ Sayuki tới lớp.

“Chào buổi sáng”.

Sayuki bước vào lớp học, chào hỏi với tông giọng êm dịu.

Sayuki vừa cười nói với nhóm bạn xung quanh, vừa chậm rãi tiến tới chỗ của mình.

Asuka đưa mắt nhìn chăm chú theo Sayuki.

Quan sát kĩ, cô thấy Sayuki cũng không chào hỏi với nhóm bạn lúc trước, mà nói chuyện thân mật với đứa bạn khác.

Tại mình mà Sayuki cũng bị đá ra khỏi nhóm sao?

Asuka bị cảm giác tội lỗi bao vây.

Cô rón rén tiếp cận Sayuki đã tới chỗ ng ỡng.

“Sayuki, chào cậu”.

Tiếng nói của Asuka làm Sayuki thoáng giật mình căng thẳng.

Khi biết đó là Asuka, cô ấy ngay lập tức chào lại với biểu cảm dịu

dàng.

“Asuka! Chào cậu! Có chuyện gì không?”.

Chất giọng dịu dàng của Sayuki đến giờ không có gì thay đổi, giọng nói hàm chứa cả yên tâm lẫn lo lắng.

“Ừm... Hôm nay tụi mình ăn trưa cùng nhau được không?”.

Bởi cho tới nay Asuka luôn tỏ thái độ lạnh lùng, nên cô nghĩ chắc sẽ bị từ chối. Dù thế, nếu Sayuki đồng ý thì Asuka sẽ có nhiều chuyện muốn hỏi, nhiều chuyện muốn kể với cô bạn ấy.

“Ồ, Asuka, cậu sao thế? Có chuyện gì hả?”.

Sayuki kinh ngạc.

Đó không phải là sự kinh ngạc khó chịu, mà thiên về lo lắng hơn.

Asuka nhẹ lắc đầu, nói nhỏ để xung quanh không nghe được.

“Sayuki, xin lỗi cậu vì thái độ trước đây của tớ. Tại tớ có nhiều chuyện không thể nói cho người khác biết được...”.

Ánh mắt Sayuki không né tránh, nhìn thẳng vào Asuka.

Chắc cô bạn đang đánh giá Asuka.

Rồi cô ấy mỉm cười nói.

“Đừng để ý! Cùng ăn trưa nhé!”.

Sau đó, Sayuki còn nói thêm.

“Gần đây, tớ hay cùng ăn trưa với nhóm bạn đằng kia. Cậu đi cùng luôn không?”.

Sayuki nói vậy và hướng ánh mắt về phía một nhóm mấy đứa thuộc dạng học sinh ưu tú, có vẻ chín chắn.

“Vậy có... làm phiền không?”

Nghe Asuka đáp vậy, Sayuki nói “Chờ chút nhé” rồi đứng dậy.

Asuka lén theo dõi từ xa xem Sayuki nói gì đó với nhóm bạn ấy.

Nếu như trước đây, gặp tình huống này cô chỉ biết bồn chồn lo lắng.

Cái thời lệ thuộc vào đám đông, tìm kiếm nơi thuộc về mình trong một nhóm người.

Nhưng giờ khác rồi.

Nếu không được thì thôi.

Tự mình sẽ tạo ra nơi thuộc về mình.

Không biết do đâu, Asuka bắt đầu có suy nghĩ như vậy.

Sayuki trở lại.

“Không vấn đề gì đâu! Cùng ăn trưa luôn nha”.

Sayuki đi tới nói với Asuka trong nụ cười rạng rỡ, trông cô ấy lúc này giống hệt như thiên sứ.

“Sayuki, cảm ơn”.

Asuka có rất nhiều chuyện muốn nói với Sayuki nhưng không thể thốt thành lời được, vậy nên cô chỉ lẩm bẫm mỗi một câu cảm ơn.

Tiếng chuông reo thông báo giờ học bắt đầu.

“Trưa gặp nhé!”.

Sayuki nói, nhẹ nắm tay Asuka.

Dường như hơi ấm nơi bàn tay ấm áp và mềm mại đang sưởi ấm cho tâm hồn cô.

Asuka khẽ gật đầu, quay trở về chỗ ngồi.

Trong giờ nghỉ trưa, Asuka nói đủ thứ chuyện với nhóm bạn thân mới

của Sayuki, cô bị chấn động mạnh.

Trước khi tiếp xúc, cô đã phiến diện cho rằng đám học sinh ưu tú sẽ chảnh chọe, nhưng hóa ra họ cũng giống đa số nữ sinh cấp ba. Điểm khác với nhóm kia là các chủ đề bàn tán tích cực về việc muốn làm hay ước mơ trong tương lai ngang ngửa với các chủ đề nóng sốt xã hội.

Đứa muốn đi làm ở nước ngoài.

Đứa muốn thành chuyên gia dinh dưỡng.

Đứa muốn học kinh doanh.

Ai cũng có hoàn cảnh riêng, và tìm ra việc mình muốn làm.

Đó cũng không phải chuyện gì đặc biệt, Asuka biết đây cũng là tình trạng thường tình của học sinh cấp ba trong giai đoạn này.

“Còn Sayuki? Cậu muốn làm công việc như thế nào?”.

Asuka hỏi Sayuki.

Sayuki nói với vẻ mặt bu ãn bu ãn.

“Tớ vẫn chưa tìm ra. Giờ tớ đang lo không biết học ngành gì đây”.

Câu trả lời không ngờ, Asuka bùng lên cảm giác g ãn g ãi.

Sayuki cũng vậy.

Giống mình.

Không phải chỉ mình mình.

“Thật ra g ãn đây tớ cũng mới bắt đầu lo lắng...”.

Nói r ãi, cô bắt đầu kể về cuốn sổ ước mơ.

Nhóm bạn của Sayuki hứng thú ngay tức khắc khi Asuka kể về chuyện viết ra sổ tên các trường đại học, nghề nghiệp và chứng nhận mà cô quan tâm.

Họ hỏi dồn dập về mấy chuyện cô chưa nghĩ tới.

Ví dụ như điểm chuẩn của trường đại học, phương pháp dự thi, tiền học phí, vấn đề đặt ra càng lúc càng khó.

Asuka trả lời rất vất vả, Sayuki lén thì thầm bên tai cô.

“Không thể trả lời cũng không sao đâu”.

Asuka khẽ gật đầu với lời thì thầm của Sayuki.

“Xin lỗi. Tôi chưa nghĩ tới mức đó, nên không biết nữa...”.

Nghe vậy nhóm bạn gật gù đầu.

Tuyệt nhiên không có xem thường hay coi khinh.

“Nếu cậu tính tới mấy chuyện đó, thì sẽ thấy được những việc bản thân muốn làm và có thể làm đó”.

Asuka tiếp thu sự hiền hòa trong câu nói đó.

Không phải chỉ chăm chăm vào chuyện muốn làm.

Mà cô còn phải suy nghĩ xem mình có thể làm gì.

Hơn nữa nếu học đại học, sẽ tốn học phí.

Không hẳn là sẽ có thể đi học ở trường đại học mong muốn.

Asuka chỉ biết khâm phục trước sự nghiêm túc và quyết đoán của mấy người bạn ấy.

Và, nếu nhóm bạn chấp nhận mình, có lẽ mình có thể tìm được nơi thuộc về mình.

Cô ngẫm nghĩ như thế.

Trên đường về

Lâu rồi Asuka mới đi cùng với Sayuki tới nhà ga.

“Sayuki, cảm ơn nha. Hôm nay thật sự rất kích thích đó”.

Nghe Asuka nói, Sayuki gật đầu vui vẻ.

“Tất cả đều là bạn tốt đúng không? Tớ cũng được các bạn ấy giúp đỡ khi có nhiều thứ lo âu”.

Asuka vô cùng hối hận bởi cô đã không quan tâm tới Sayuki đang phiên não, thậm chí còn đối xử tệ bạc với cô ấy.

“Sayuki cũng đang phiên não nhỉ? Do chuyện của bản thân, tớ đã không cố gắng hết sức đối tốt với cậu, xin lỗi cậu”.

Asuka nói, rồi từ từ kể từng chuyện, từng chuyện đã xảy ra từ trước tới giờ.

Sayuki không hề khó chịu, cũng không hối thúc mà nghiêm túc lắng nghe tâm sự của Asuka.

Chuyện ngoại tình của bố và nhân tình mang thai.

Bố mẹ ly dị và chuyển nhà.

Cuộc gặp gỡ với bạn cùng khóa sống ở nhà bên cạnh.

Sự sốt ruột khi chưa quyết định được nguyện vọng nghề nghiệp.

Toàn mấy chuyện tối tăm, tâm trạng cô chùng xuống khi kể lại.

“Vậy à? Asuka vất vả lắm nhỉ? Tớ không nhận ra, xin lỗi cậu”.

Tâm trạng của Asuka quả thật được cứu vớt bởi sự dịu dàng của Sayuki.

“Sayuki, cậu đang lo lắng gì vậy?”.

Sau khi nói toàn chuyện của mình, cô cũng muốn hỏi cả chuyện của Sayuki.

Sayuki hơi cúi đầu xuống, kể.

Dường như cái nhóm lúc trước không thể chấp nhận Sayuki - người lo lắng cho Asuka đang bị cô lập.

Mặc dù Sayuki bị ám chỉ nhiều lần không được đối tốt với Asuka, nhưng Sayuki không thể chấp nhận. Khi Sayuki không thay đổi mà tiếp tục bắt chuyện với Asuka, thì chuyện gì đến cũng đến, tới lượt Sayuki dần bị cô lập trong nhóm. Thậm chí có lần, Sayuki đã muốn bỏ học, nhưng tình cờ cô kết thân với một đứa trong nhóm hiện giờ, và được giải thoát.

“Anh tớ đang làm thêm tại trường tư thục, một bạn trong nhóm đó từng là học sinh của anh ấy”.

Lúc Sayuki và anh trai đang đi tản bộ, bạn đó tình cờ đi ngang qua rồi thắc mắc mối quan hệ của hai người, nhờ đó mà hai đứa kết thân với nhau.

Trên đời đúng là có ông bụt nhỉ?

Sayuki lăm bậm thế và cười toe.

Asuka cảm thấy vô cùng có lỗi. Quả nhiên nguyên nhân là do cô.

“Sayuki, thật xin lỗi. Tại tớ mà cậu chịu khổ đến thế...”.

Asuka quay sang cúi đầu với Sayuki.

Sayuki vội vàng ngăn lại.

“Không, không phải tại Asuka đâu. Từ trước tớ đã thấy không hợp rồi, chuyện đó chỉ tiếp thêm động lực thôi”.

Sayuki mỉm cười nói tiếp.

“Tớ chỉ đau khổ xíu thôi, nhưng tớ bây giờ biết tự mình suy nghĩ hơn rồi chứ không xuôi theo đám đông xung quanh nữa. Vì vậy, tớ muốn nói cảm ơn với Asuka - người cho tớ cơ hội nhìn lại mình”.

Asuka thấy Sayuki đã trở nên dạn dĩ hơn.

Chắc chắn Sayuki cứng rắn hơn hẳn thời còn ở trong nhóm lúc trước.

“Hôm nay, tớ rất vui vì Asuka nói chuyện với tớ đấy”.

Sayuki mỉm cười nói.

Đúng là cô gái mạnh mẽ mà.

Asuka khâm phục.

“Nói sao nhỉ, tớ mãi đau đầu vì chuyện gia đình, bạn bè, nguyện vọng nghề nghiệp, cảm thấy lạc lõng khủng khiếp”.

Tự dưng Asuka muốn kể tâm sự của mình cho Sayuki nghe.

“Hồi học cấp hai, dù có cố hòa nhập đó nhưng vẫn thấy vui. Tuy nhiên, từ khi vào cấp ba, để cho giống với bạn bè xung quanh, tớ toàn nói ra những lời khác với suy nghĩ trong lòng. Chỉ được nói cái người ta mong đợi, cái khiến người ta vui lòng. Cho dù thật sự tớ nghĩ khác. Tớ để ý chuyện như thế cứ lặp lại hoài. Không ai nhận ra con người thật của tớ. Không ai biết con người thật của tớ. Tớ diễn vai Asuka khác tớ mà không bị ai phát hiện”.

Asuka bùng phát tiếp tục nói.

“Thật ra tớ đâu có hứng thú với diễn viên lẫn xem tivi. Càng không biết gì về yêu đương. Tớ thích vocaloid, muốn hát bài hát vocaloid. Nhưng lại không thể nói với bạn bè trong trường chuyện đó được”.

Chắc Sayuki sẽ không hiểu những gì mình nói đâu.

Asuka biết vậy nhưng không thể ngăn bản thân lại được.

“Khi bố tớ ngoại tình, khi bố mẹ ly hôn, khi chuyển nhà, tớ cho rằng không ai hiểu được nỗi đau đớn này. Tớ cô độc, cảm giác mỗi mình bị bỏ rơi mặc cho có rất nhiều người xung quanh. Tớ tự suy diễn và đổ kị chỉ có mình không chọn được nguyện vọng, người ta ai cũng sống thoải mái, dễ dàng chọn được nguyện vọng. Hẳn nhiên mọi người ai cũng có lo lắng

riêng, nhưng tớ toàn cho rằng chỉ có mình bất hạnh”.

Sayuki chỉ im lặng lắng nghe Asuka nói.

Hai người vừa tới nhà ga, thả bộ r ối ng ồi trên ghế đá.

“Nhưng mà, trong lúc suy nghĩ nguyện vọng nghề nghiệp, tớ nghe được nhiều chuyện từ bạn bè trên Twitter, chị gái, Fuuta, lần đầu tiên tớ biết mọi người đầu vất vả nhiều để tìm kiếm ước mơ. Vì tớ vẫn chưa quyết định được ước mơ cũng như nguyện vọng của mình, nên tạm thời vẫn còn cảm giác sốt ruột lo rằng chỉ mỗi mình bị bỏ rơi, nhưng hôm nay có thể nói chuyện với Sayuki thật tốt. Cậu chấp nhận không cự tuyệt tớ, thật sự rất cảm ơn cậu. Tớ biết ơn lắm”.

Khúc cuối Asuka trở nên xấu hổ, cô nói mà không nhìn Sayuki, lại nhìn thẳng công soát vé trước mặt.

Thời gian im ắng trôi qua.

“Hả...?”

Tại Sayuki đột ngột lên tiếng nên Asuka ngạc nhiên nhìn khuôn mặt Sayuki.

Một chút bất an vụt qua, mặc dù cô không định kể những chuyện quái lạ nhưng biết đâu câu chuyện này đã làm Sayuki khó chịu.

“Asuka, nãy cậu nói ai?”.

Ai? Chuyện gì?

Asuka đờ ra không hiểu câu hỏi của Sayuki có ý gì.

Cô lập tức nhớ ra những gì đã nói.

“À, bạn bè trên Twitter, chị tớ, Fuuta hả?”.

Sayuki giật mình chấn động trước câu trả lời của Asuka.

“Fuuta... Fuuta ư, lẽ nào là Kudou?”.

Nghe Sayuki hỏi, Asuka chợt nhớ ra.

Sayuki chưa hề biết gì về chuyện cô dọn nhà đến kế bên nhà Fuuta, chuyện gặp Fuuta, chuyện cô bắt đầu hơi hơi kính nể khi nghe Fuuta có ước mơ.

Cái tên Fuuta xuất hiện đột ngột tất nhiên gây kinh ngạc rồi.

“Đúng rồi, xin lỗi cậu, tớ chưa kể nhỉ? Nơi tớ chuyển tới là căn hộ bên cạnh căn hộ của Kudou Fuuta”.

Asuka vội giải thích cho Sayuki.

Sayuki nhiệt tình hỏi chuyện Asuka, thái độ khang khác mọi khi.

Nói một hồi, Asuka hỏi Sayuki.

“Nhắc mới nhớ, Sayuki cũng là ủy viên y tế với Fuuta nhỉ?”.

Sayuki vẫn cúi đầu, khẽ gật trả lời câu hỏi của Asuka.

Asuka không thể hiểu được thái độ của Sayuki, nhưng tất cả đã xâu chuỗi lại với nhau lúc suy đoán tới khả năng nọ.

“Sayuki... chẳng lẽ... cậu thích Fuuta hả?”.

Asuka bất ngờ hỏi.

Sayuki đỏ mặt tận mang tai, nhìn chằm chằm ngón chân mình.

Asuka ngẩn im kiên nhẫn đợi cho tới khi Sayuki lên tiếng.

Sayuki có vẻ quyết tâm, ngẩng mặt lên quay sang nói với Asuka.

“Ph... phải... Cậu đừng nói với ai nhé...”.

Sayuki xấu hổ nói, nhìn thật dễ thương.

“Ừ, tất nhiên rồi. Sayuki và Fuuta à... Xứng đôi à nha”.

Asuka trả lời trong vô thức.

Cô thật sự biết ơn Sayuki. Hơn nữa cũng kính nể Fuuta dù bất đắc dĩ.

Tưởng tượng cảnh hai người họ ở bên nhau thấy thật sự xứng đôi.

Nhưng không hiểu sao Asuka có cảm giác mông lung.

Nếu hỏi tại sao thì chính cô cũng không biết nữa.

Sayuki mặt mày rạng rỡ, không chú ý biểu hiện đó của Asuka.

“Về thôi”.

Asuka nói với Sayuki.

Sayuki khẽ gật đầu, tươi cười “mai gặp nha”.

Sayuki hẹn ngày mai gặp theo lẽ thường, Asuka cũng cười hết cỡ đáp lại.

Về đến nhà, tự nhiên thấy lười biếng, Asuka nằm lăn ra sofa trong phòng khách.

Lời thổ lộ của Sayuki lúc nãy cứ lớn vồn trong đầu.

Minori về tới, thấy bộ dạng nằm ườn của Asuka.

“Asuka, không khỏe hả?”.

Nghe Minori hỏi, Asuka liền nghĩ “nhắc mới nhớ, hình như sốt rồi” cứ như thể đó là chuyện của người khác vậy.

Thấy Asuka không phản ứng, Minori lo lắng lại gần.

Bàn tay mát lạnh của Minori chạm vào trán Asuka. “Không ổn, Asuka, sốt rồi!”.

Nghe vậy, rốt cuộc Asuka cũng nhận ra cơ thể hơi uể oải. Minori lảng xảng ồn ào gì đó lúc đo nhiệt độ.

“Asuka, nhiệt độ thế nào? Trước mắt đi bệnh viện kiểm tra cho chắc”.

Asuka đưa nhiệt kế kêu bip bip cho Minori, lơ đãng đi chuẩn bị đi ra

ngoài theo lời chị bảo.

Ngoài trời gió mát rượi, thật thích.

Dẫu mới chuyển nhà tới thôi, vậy mà Minori dẫn đường đưa cô tới bệnh viện khoa nội không chút khó khăn gì. Trước đó chị đã lên danh sách bệnh viện cho mẹ để làm gì đó.

Chắc tại thời tiết thay đổi mà người bệnh đông quá. Các y tá bận rộn làm việc ở khắp nơi trong viện trước mắt cô.

Đầu óc đình công do cơn sốt, Asuka đưa mắt dõi theo mấy y tá đang bận rộn, bỗng có gì đó mắc kẹt trong đầu cô.

Phải ha, mẹ cũng làm y tá.

Quên mất.

Y tá là công việc như thế nào nhỉ?

Mẹ làm việc bằng cách nào.

Đột nhiên cô bừng bừng hứng thú với nghề nghiệp y tá.

Mình muốn sớm về nhà để tìm hiểu.

Kiểm chế tâm trạng sốt sáng, Asuka tới phòng khám và nhận toa thuốc. Để lấy thuốc phải đi tới hiệu thuốc, trong lúc đi, tinh thần cô khoan khoái hẳn ra bất chấp cơn sốt.

Y tá.

Khi nào về nhà sẽ nghiên cứu liền.

Sau đó, sẽ đi tham quan nơi làm việc của mẹ hiện tại.

Những việc nên làm cứ quanh quẩn trong đầu rõ ràng tới mức khó tin.

“Khi nào lớn lên, Asuka muốn đội cái nón trắng giống như mẹ vậy!”.

Asuka nhớ lại câu mình nói hồi còn nhỏ, hồi đó, cô vô cùng ngưỡng

một phong thái của mẹ.

Chương 4

Có vẻ như cơn sốt đêm qua là cơn sốt thông tuệ do suy nghĩ quá nhiều thứ mà sinh ra, Asuka ngủ một đêm sáng thức dậy đã hoàn toàn khỏe mạnh. Cô đến trường học như bình thường, trong giờ giải lao, cô lén lút mở cuốn sổ ước mơ trên bàn, xé bỏ tất cả các trang đã ghi trước đó.

•

Y tá.

Chỉ ghi duy nhất câu này vào sổ, Asuka cố hết sức để kiềm chế tâm trạng sốt sáng lại.

Vẫn chưa thể nói với nhóm Sayuki được.

Asuka lén cất sổ vào cặp, chú tâm lắng nghe chuyện tình yêu của tụi bạn.

Dù là một nhóm nghiêm túc nhưng tất cả đều hiếu kì với tình yêu. Cả đám lao xao ồn ào nghe đứa có người yêu kể chuyện trong giờ nghỉ trưa.

Asuka chột nhìn sang bộ dạng của Sayuki.

Cho dù cuộc nói chuyện về tình yêu có phần khích cỡ nào, thì Sayuki cũng không đem chuyện của bản thân ra kể.

Cô chỉ đoán được lí do là tính cách Sayuki vốn hay thẹn thùng và có lẽ cô bạn ấy không muốn cảm xúc bị đem ra đùa giỡn.

Sayuki thích Fuuta đến thế sao?

Asuka lại thấy mông lung như hôm qua.

“Asuka có thích người nào không?”.

Nhóm bạn bỗng hỏi cô.

Người mình thích...

Có thể kể gì đó về maple.

Cậu ấy luôn giúp đỡ khi mình gặp khó, luôn cho mình lời khuyên.

Có lẽ là đối tượng mình có thể bộc lộ bản thân thật sự.

Có điều.

Chưa từng gặp mặt.

Mối quan hệ trên mạng, có thể nói mình thích đối tượng như thế không nhỉ?

Quả nhiên, đó không phải chuyện có thể kể cho người khác nghe được.

Gần đây, Asuka kính nể Fuuta.

Trông cậu ấy nghịch ngợm vậy thôi, chứ thật sự cũng biết dè dặt quan tâm, với lại đáng vẻ nghiêm túc theo đuổi ước mơ của cậu ấy cũng rất ngầu.

Không chỉ vậy, thái độ tích cực học hỏi kiến thức mà cậu cho là cần thiết để trở thành cầu thủ bóng đá chuyên nghiệp đã thúc đẩy cô phải tiến từng bước một lên phía trước.

Thực ra không biết tại sao nhưng Asuka cho rằng cậu là một người tốt.

Nhưng, mình đã biết Sayuki thích Fuuta.

Cảm xúc mập mờ này của mình tuyệt đối không được gây cản trở cô ấy.

Nhóm bạn nhìn Asuka kì quái lúc cô đang suy nghĩ lan man mấy thứ đó trong đầu, chắc tại thấy cô không nói gì một hồi lâu.

“A, xin lỗi, xin lỗi. Hiện giờ tớ không quan tâm lắm tới yêu đương”.

Asuka nói dối cho qua.

Cả tụi bạn lẫn Sayuki chuyển sang chủ đề khác ngay, phải chăng tất cả đã thỏa mãn với câu trả lời của Asuka.

“Mei! Tớ đã tìm ra ước mơ!”

Đi học về, Asuka lập tức báo cáo cho maple.

Trong lúc chờ hồi âm, Asuka lên mạng tìm hiểu về nghề y tá.

Cần phải học khá nhiều.

Dù thế, đi đâu đó cùng chỉ củng cố thêm quyết tâm của cô thôi.

Ping.

Âm thanh báo tin nhắn tới.

“Gì gì? Cuối cùng Toriko cũng thoát khỏi hội chứng Torinoko city sao?”.

Asuka hơi nâng khóe miệng, cười trước tin nhắn của maple.

Có lẽ mình không còn nhiễm hội chứng Torinoko city nữa.

Đã tìm ra việc muốn làm.

Tuyệt nhiên không còn cảm thấy thời gian tám chuyện với tụi bạn là diễn xuất nữa.

Bản thân đã thấy xấu hổ với cái suy nghĩ không ai hiểu được mình.

“Có lẽ thoát rồi, hội chứng Torinoko city ấy!”.

Asuka vui vẻ trả lời, cuối cùng thêm một câu.

“Tớ, sẽ làm y tá!”.

Một lúc lâu sau không có tin trả lời từ maple, Asuka lại tìm hiểu tiếp về y tá.

Bỗng nhiên muốn xem nơi làm việc của mẹ, cô liền tra trên mạng bệnh viện mẹ đang làm việc.

Mẹ vẫn đang trong giờ làm.

Lén tới xem có được không ta...?

Tuy hơi phân vân, nhưng không thể kiềm nén tâm trạng háo hức với tới ước mơ, Asuka ngay lập tức chuẩn bị đi ra ngoài.

Cô ghi một câu ‘Đi ra ngoài’ lên tấm bảng trên cửa, rồi mở cửa cách cách.

Asuka vẽ lại trong đầu một lần nữa đường đi tới bệnh viện vừa thấy hồi nãy rồi hớn hở phóng ra khỏi chung cư.

Mẹ đang làm y tá trưởng tại khoa nhi bệnh viện Đa Khoa.

Asuka trào dâng nỗi xấu hổ bởi trước giờ không hề biết chút gì về công việc của mẹ.

Hướng tới khu bệnh nhi của bệnh viện, Asuka rón rén đi sát tới phòng làm việc của y tá.

Ngụy trang làm người tình cờ đi ngang qua, cô dòm vào trong, thấy mẹ bị bao vây bởi mấy bệnh nhân nhỏ tuổi như cô bé truyền dịch, cậu bé mặc pijama đội mũ len trên đầu.

“Cô Hira!”.

Nghe đám trẻ gọi, mẹ hòa nhã vui cười.

Asuka bất giác mỉm cười và cứ nhìn mãi không thôi, bỗng cô giật mình trợn mắt vì có cái gì đó chạm vào tay.

Một bé gái nhỏ nhắn đang đứng đó.

Bé đang ôm con thú bông hình nhân vật nổi tiếng đối với trẻ con, nhìn

không đoán được bé đã vào cấp một hay chưa.

“Á, xin lỗi”.

Asuka đoán mình đang cản đường, tính tránh xa lối đi ra.

Tức thì bé gái đó nắm lấy tay Asuka nói.

“Chị ơi, chị giống cô Hira ghê”.

Nói rồi bé gái kéo tay Asuka đi vào khu khoa nhi.

Asuka thất kinh. Người ngoài sao vào trong được chứ, chưa kể nếu bị mẹ bắt gặp thì rắc rối.

Nhưng bé gái nhỏ thế này, còn là bệnh nhân, cô không thể lắc mạnh gỡ tay ra được.

Đang lúc phân vân không biết nên làm gì, thì cửa khu khoa nhi mở ra.

“Cô Hira ơi~”.

Bé gái nhỏ cất giọng khỏe khoắn không tưởng, làm Asuka giật mình kinh ngạc.

Mẹ quay đầu lại, bốn mắt nhìn nhau.

Asuka vừa cúi chào vừa nhẹ vẫy tay với mẹ nhằm cứu vãn tình hình.

Khuôn mặt mẹ ngạc nhiên, sau đó mỉm cười gọi “bé A” và chạy lại chỗ cô.

“Bé A~, có chuyện gì à? Sao con tới tận đây”.

Mẹ vừa hỏi Asuka, vừa dẫn cô bé kia tới giường, và giục mấy đứa trẻ khác quay trở lại.

Asuka không thể chạy trốn, đứng im trước cửa ngấm dấp vẻ làm việc của mẹ.

Phong thái khác với mẹ lúc ở nhà, lòng Asuka đầy ngưỡng mộ tư thế

đỉnh đạc và duyên dáng của mẹ.

Mẹ cùng với Asuka ra ngoài hành lang, ngồi xuống băng ghế ngay gần đó.

“Con có chuyện gì?”

Mẹ hỏi với phong thái khang khác với khi ở nhà.

Đây là chỗ làm việc của mẹ. Cho dù đối phương là Asuka đi nữa, mẹ cũng không hoàn toàn thoát khỏi trạng thái đang làm việc được.

“A, ừm, xin lỗi mẹ, con tự ý đến”.

Asuka tạ lỗi, mặt mẹ hoài nghi.

“Không sao đâu, nhưng con có chuyện gì?”.

Nếu là Asuka của lúc trước, đời nào nghĩ tới chuyện tới chỗ mẹ làm việc.

Do đó, hoàn toàn có thể hiểu được tâm trạng lo lắng của mẹ đối với Asuka khi cô đột ngột tìm tới.

Asuka lưỡng lự không biết nên bắt đầu như thế nào.

Có nên lập mục tiêu vững chắc một chút nữa rồi mới nói với mẹ không.

Hay là nhân cơ hội này nói với mẹ luôn.

Mình không có kiến thức lẫn tài liệu đủ để có thể trả lời chất vấn của mẹ, có ổn không ta.

Asuka tưởng tượng đủ đi đâu trong thời gian ngắn, cuối cùng cũng mở miệng.

“Ừm, tương lai con muốn làm y tá”.

Đẹp mấy từ ngữ mơ hồ đi.

Thông báo một cách rõ ràng, dứt khoát thôi.

Asuka đã nghĩ vậy.

Chắc mình đã truyền đạt đúng như suy nghĩ rồi nhỉ.

Cô lo lắng nhìn mẹ.

Mẹ kinh ngạc.

Đương nhiên rồi. Trước giờ cô chưa một lần nói tới chuyện đó.

Asuka bắt đầu kể một lèo.

Chuyện của bản thân từ trước tới giờ.

Nỗi phiền não về nguyện vọng nghề nghiệp.

Chuyện đi lên phố tìm kiếm công việc, lời khuyên của bạn bè.

Cuộc thảo luận với chị về nguyện vọng.

Cuối cùng là chuyện nhớ ra công việc của mẹ lúc cô tới khám trong bệnh viện do cơn sốt tối qua.

“Hồi nhỏ, con đã ước được giống như mẹ vậy”.

Sau cùng Asuka chốt lại.

Thật ra, cô chỉ vừa mới có ước mơ đó thôi. Cô không đủ thành tích để có thể phản biện lại nếu bị mẹ phản đối kịch liệt.

Asuka cầu nguyện chờ đợi mẹ lên tiếng.

Sau khi suy ngẫm một hồi, mẹ lẩm bầm “Vây à?...”.

“Asuka này. Y tá thật sự là công việc vất vả đấy? Đáng cay và đau đớn còn nhiều hơn vui vẻ. Dù rằng y tá là việc làm đầy ý nghĩa, nhưng nó là công việc liên quan tới sống chết con người nên sẽ bào mòn tinh thần con đó. Nếu con kiên quyết nữa vời sẽ không làm được đâu?”.

Mẹ khựng lại rồi tiếp tục.

“Việc học cũng rất vất vả, thật lòng là quá sức với Asuka bây giờ đấy”.

Cô nghe tiếng thở dài khe khẽ.

Lời mẹ nói không sai, cô biết mẹ sẽ nói vậy.

Asuka không nói gì một lúc lâu, khoảng lặng kéo dài.

Và rồi, cô hít vào một hơi thật sâu, thuyết phục mẹ lần cuối.

“Con xin mẹ. Hãy cho con theo đuổi ước mơ mà khó khăn lắm mới tìm được”.

Lời nói gần như là khẩn cầu.

Vẻ mặt của mẹ khó xử, nói.

“Mẹ nhớ hồi mẹ muốn làm y tá, quả thật cũng bị ông bà con phản đối. Với tư cách làm cha mẹ, không ai muốn con mình chịu khổ cả. Nhưng, mẹ hiểu tâm trạng theo đuổi ước mơ của con”.

Asuka chăm chú lắng nghe mẹ nói.

Cô hăm hở muốn biết tâm trạng của mẹ.

Mẹ đi đầu chỉnh lại hô hấp lần nữa rồi nói.

“Thật lòng thì mẹ phản đối đó. Nhưng, mẹ không muốn nghiền nát mơ ước của Asuka. Vì vậy, dù thế nào con phải cố hết sức chăm chỉ học hành, thi đậu vào trường y tá. Hãy kiên trì nỗ lực từ giờ cho tới lúc đó”.

Lời mẹ nói rất nghiêm khắc.

Nhưng trên gương mặt nghiêm khắc đó để lộ biểu cảm như thể cam chịu và hơi hơi vui mừng, mẹ nắm chặt tay Asuka.

Cô tưởng như nỗi lòng của mẹ đang thấm vào mình qua cái nắm tay.

Khóe mắt Asuka nóng lên.

Cô nhắm chặt mắt, ngược lên nhìn mẹ.

“Cảm ơn mẹ. Con sẽ cố gắng!”.

Tạm biệt mẹ, Asuka vội vàng quay về nhà.

Trước mắt là mình không biết phải học cái gì.

Mà phải suy nghĩ xem thi vào trường nào trước đã.

Vừa thẩn tính toán, cô vừa ngó vào máy tính.

Máy tính vừa khởi động, tiếng chuông thông báo có hồi âm mới của Twitter lập tức vang lên.

Từ maple.

“Y tá!? Còn là nghề khó nữa chứ, Toriko chịu nổi không?”.

Câu trả lời y như dự đoán.

“Tất nhiên, từ giờ tớ sẽ cố gắng. Vì mẹ tớ là y tá mà. Tớ muốn trở thành y tá giống mẹ”.

Asuka kể cho maple nghe.

Kèm theo chuyện đã thông báo cho mẹ biết.

Liền có tin nhắn trả lời từ maple.

“Ồ. Có vẻ khó khăn, nhưng cậu hãy cố gắng nha. Tớ cũng vui vì Toriko đã tìm được ước mơ rồi đó”.

Cậu ấy ghi chữ “vui”.

Asuka lập tức bấm nút like.

maple đang ủng hộ mình.

Cố lên nào.

Asuka liền tìm hiểu cách thức để lấy được chứng nhận y tá.

Học đại học, học cao đẳng, hay học trường nghề.....

Nếu đại học thì công lập ư?

Cô không thông minh tới mức vào được trường công lập đâu.

Dù cố gắng tới cỡ nào thì cô cũng không ảo tưởng thành tích học tập sẽ khá hơn ngay từ bây giờ được.

Vậy thì dân lập?

Nghe nói trường dân lập tốn tiền lắm, mặc dù nhà không khốn khó với tiền bạc, nhưng vì chỉ có một mình mẹ đi làm, nên ngay từ đầu Asuka đã lao tâm khổ tứ tìm trường có học phí không cao lắm.

Trường cao đẳng à, hay trường nghề...

Tạm thời hãy nhắm tới trường cao đẳng hệ 3 năm xem sao.

Nếu đã cố gắng nỗ lực rồi thì đặt mục tiêu cao cao đi, để đầu đại học luôn.

Asuka ghi vào sổ ước mơ một cách chi tiết những thứ tra được.

Tất nhiên, việc học là ưu tiên số một. Cô ghi tất cả vào sổ từ môn thi, thành tích học tập hiện tại cho tới những thứ nên tránh xa.

Thật tình, phần lớn vấn đề cần lo lắng là về việc học.

Ngay ngày mai phải thảo luận với cả nhóm mới được.

Cứ nói thẳng thắn học lực của mình, nhờ mấy bạn hướng dẫn xem học cách nào thì tốt.

Còn nữa, mình mới nhớ anh của Sayuki là giáo viên trường tư thực.

Phải tìm hiểu một chút về trường tư thực nữa...

“Phù”.

Cô mãi mê tra cứu đến quên thời gian, sắp tới giờ cơm tối lúc nào không hay.

Phải chuẩn bị trước khi Minori về.

Nghĩ thế rồi Asuka nghĩ trước máy tính duỗi người.

Vừa nghĩ “Tiện thể đi nấu cơm tối, hay bật bài hát gì đó nghe chơi”, cô vừa mở trang video ca nhạc lên.

Chợt nhớ tới bài Torinoko city.

Đạo gần đây không có nghe, mà giờ đã thoát khỏi hội chứng Torinoko city rồi, không chừng cảm nhận sẽ khác lúc trước.

Asuka bật video bài Torinoko city.

Điểm giao nhau giữa 0 và 1.

Píp.

Một âm thanh nhỏ kêu lên, màn hình trắng trơn.

Chết rồi! Virut ư?

Asuka hốt hoảng.

Tuy nhiên, chỉ lát sau, một hàng chữ màu xanh từ từ hiện lên giữa màn hình trắng trơn.

“Tên của bạn là gì?”.

Sao thấy sờ sợ.

Nhưng, sự hiếu kì đã chiến thắng nỗi sợ hãi.

Không có ô nhập tên, nhưng cô vẫn gõ chữ “Asuka” trên bàn phím, rồi ấn phím Enter.

Píp.

Âm thanh điện tử một lần nữa vang lên, hàng chữ lúc này từ từ biến mất giống y như lúc xuất hiện.

Màn hình thoát cái chuyển đổi, trang web bình thường hiện lên.

Diện mạo nhìn giống như trang web công ty, nhưng tiêu đề tên là “Torinoko city”.

Trên trang web có cái ảnh ghi “Chúng tôi sẽ thực hiện đi đầu ước của bạn” nằm ở chỗ nổi bật nhất.

Asuka e dè click vào tấm ảnh đó.

Tức thì, trang đăng ký thành viên hiện ra.

Trong đó có ghi mấy câu hỏi:

“Tên của bạn là gì?”.

“Tại sao bạn lại sống?”

Toàn là lời bài hát Torinoko city.

Asuka đơn giản coi đây là trò đùa tình quái thôi nên liền đăng ký bằng địa chỉ mail miễn phí.

Và trả lời cho câu hỏi giống như bài tập điền vào chỗ trống.

Tên tôi là “Asuka”.

Tôi sống vì “tự nhiên”.

Cô nhập câu trả lời rồi bấm nút gửi, lập tức vang lên chuông báo có mail mới.

Bấm vào URL ghi trong mail mới gửi đến, trang chủ Torinoko city mở ra.

“Đi đâu ước của bạn là gì?”.

Bên dưới câu đó, có một ô có thể nhập chữ.

Đăng nào thì cũng là trò đùa vớ vẩn, nên cô đoán chắc nó sẽ hiện lên hình ảnh quái dị liên tưởng với cái tên hay kết quả chẩn đoán bệnh hoạn thôi.

Nhưng, nếu thật sự thực hiện điều ước...

Sau một hồi đắn đo xem nên ghi cái gì vào cái trang web mà không biết là thật hay đùa này, Asuka chậm rãi gõ bàn phím.

“Tôi ước Sayuki và Fuuta có thể hẹn hò với nhau”.

Để thôi bay cảm xúc mãi mông lung kia đi, thì để Sayuki và Fuuta hẹn hò nhau là tốt nhất.

Asuka tự nhủ.

Trang web này chắc trò đùa, nhưng nếu điều ước thành hiện thực thì vui thật đó.

Cô tự nói tự nghe và nhập đi đâu ước.

Khi nhập xong Asuka không làm gì hết vậy mà màn hình trước mắt thoáng vụt cái trắng trơn.

Hay tại đâu mình đang nhưng nhức nhỉ?

Âm thanh có mail mới vang lên tức thì.

Cô xem thì thấy một dòng chữ hiện ra.

“Cảm ơn bạn đã đăng ký làm thành viên. Bảy ngày sau đi đâu ước

của bạn sẽ thành hiện thực”.

Vài ngày sau, không có gì xảy ra.

Mặc dù Asuka nao nao trong lòng, nhưng cô quên bém đi cái trang web Torinoko city, quên luôn cả đi đâu ước hôm đó.

Buổi sáng ngày thứ bảy, cô vừa rời khỏi nhà để đến trường, cửa nhà hàng xóm cũng mở ra.

“Chào cậu”.

Asuka chào Fuuta.

“Ồ”.

Fuuta phản ứng thờ ơ, không nhìn cô.

Bộ mình đã làm sai điều gì sao?

Asuka hơi lo lắng.

Vì Fuuta đã tới thang máy trước, nên Asuka vội vã chạy theo, thang máy đóng lại ngay trước khi cô tới.

“Chờ với! Đây!”.

Asuka bực bội với Fuuta.

Bình thường mình luôn chờ cậu ấy, và cậu ấy cũng chờ mình mà. Cái gì vậy chứ!

Vừa rửa th ần một mình, vừa thong thả đi c ầu thang bộ xuống, cô thấy bóng Fuuta khi ra khỏi chung cư.

Đang bực mình không thềm lên tiếng, đột nhiên cô thấy một dáng hình quen thuộc chạy tới chỗ Fuuta.

Sayuki.

“Ồ...?”.

Asuka mất phương hướng.

Sayuki làm gì ở chỗ này?

Cảnh hai người nắm tay bước đi đập vào mắt ngay lúc cô thắc mắc.

“Ế! Ế???”.

Asuka đột nhiên rơi vào ảo giác, trước mắt tối đen.

Từ bao giờ?

Fuuta với Sayuki?

Gì, đang quen nhau sao??

Dấu chấm hỏi bay vòng vòng trong đầu.

Tự nhiên cảm thấy như thể bị cả Fuuta lẫn Sayuki phản bội, Asuka ng ồ
xồm xuống vì sốc.

Chóng mặt quá.

Bỗng cô nhớ lại đi đâu ước đã viết trên trang Torinoko city.

Không thể nào!

Chẳng lẽ!

Asuka vội quay về nhà, khởi động máy tính.

Âm thanh thông báo có mail mới vang lên.

Mail từ trang web đó gửi tới.

**“Chúng tôi đã thực hiện đi đầu ước của bạn thành công. Chúng tôi
hân hạnh được tiếp tục phục vụ bạn”.**

Asuka run rẩy.

Cái trang ấy là thứ gì?

Tại sao chuyện thế này lại xảy ra trong thực tại được?

Đầu đau như búa bổ.

“Không được”.

Cô khẽ thốt lên.

“Chuyện này! Chuyện này không được!!!”.

Asuka ôm đầu hét lớn.

Câu chuyện về Asuka - Site

Chương 1

"Asuka, tập trung lại chút đi".

Gần cuối buổi luyện tập của câu lạc bộ bóng rổ, Hatori Asuka bị giáo viên cố vấn nhắc nhở.

Asuka đã là học sinh lớp mười hai rồi, cô quyết định sẽ rút khỏi câu lạc bộ sau đại hội mùa hè cuối cùng này.

Do đó, cô hăng hái luyện tập hơn cả mấy đàn em trong câu lạc bộ.

Vị trí của Asuka là vị trí ném bóng ghi điểm, gọi là shooting guard*. Gần đây, do cú ném từ bên ngoài vạch ba điểm thường hỗn loạn, nên cô bị cố vấn mắng cũng không có gì lạ.

"Asuka, ném không tốt nhỉ? Cậu không khỏe hả?".

Shimizu Kaori - bạn chơi từ ngày vào cấp ba - cũng là thành viên cùng một câu lạc bộ bóng rổ, vị trí cũng là shooting guard giống cô.

Asuka cảm thấy ngoại hình hai đứa cũng tương đồng, thành tích học tập cũng khá tương tự.

Không biết có phải tại vậy không mà hai đứa hay bị bạn bè thân thiết và người xung quanh nói rằng giống sinh đôi.

"Không có, tớ chỉ không tập trung được thôi. Tại sao nhỉ?...".

Asuka trả lời Kaori như thế.

Thực ra, gần đây năng lực Kaori lên vùn vụt, Asuka thậm chí cảm thấy lo sợ bị Kaori đuổi kịp. Asuka người vẫn chơi bóng rổ từ hồi cấp hai tới giờ, luôn có định kiến khá mạnh rằng theo lẽ thường, tuyệt đối Kaori phải dưới

cơ mình.

Vì Asuka chơi bóng rổ nên Kaori mới theo cô gia nhập câu lạc bộ từ cấp ba, chơi cùng vị trí, vậy mà năng lực cô bạn ấy đang ngày càng áp sát Asuka.

Asuka cảm thấy lời nói và hành động của Kaori không có chút thú vị nào, vì chuyện gì cô ta cũng có thể hoàn thành hoàn hảo.

“Tập hợp~”.

Hiệu lệnh thông báo kết thúc giờ tập của câu lạc bộ.

Asuka và Kaori cùng xếp hàng, thực hiện nghi thức cảm ơn cuối giờ.

“Hatori và Shimizu, lại đây chút”.

Bị cô vấn gọi, hai đứa nhìn nhau rồi vội đi tới chỗ cô vấn.

“Hatori, phong độ của em gần đây không tốt lắm. Có chuyện gì không”.

Asuka đã chuẩn bị tinh thần vì biết sẽ bị nhắc nhở lần nữa.

Dạ dày đau nhói.

“Dạ không, em không sao ạ. Em sẽ cố gắng hơn ạ”.

Tạm thời phải thể hiện tư thế quyết tâm.

Kaori đứng bên cạnh xem đoạn hội thoại của cô vấn với Asuka như chuyện của người dưng.

“Shimizu, phong độ của em tốt lắm. Cứ như thế này, có khả năng em sẽ thay thế cho Hatori đó”.

Asuka thất kinh.

Cô chưa hề nghĩ tới chuyện bị Kaori cướp suất cầu thủ chính thức.

Cho dù có tiến bộ đến cỡ nào thì Asuka bắt đầu chơi bóng rổ sớm hơn Kaori những ba năm. Cô thật sự tin rằng thực lực hai đứa có chênh lệch

lớn.

“Thưa cô, chuyện đó”.

Asuka gất lên.

“Em hãy luyện tập để ném bóng ổn định hơn nữa đi”.

Cố vấn đối xử lạnh lùng với Asuka.

Kaori bên cạnh mặt rạng ngời.

“Thưa cố vấn, em xin cảm ơn ạ! Em sẽ cố gắng!”

Trước Kaori đang đầy quả quyết, cố vấn vỗ vỗ vai “Cô lên nhé”, rồi rời khỏi chỗ đó.

Rốt cuộc mình đã bị Kaori bắt kịp rồi.

“Asuka! Tớ đã đuổi kịp cậu rồi đó!”.

Kaori hơi vô tâm.

Asuka hoàn toàn hiểu tâm trạng muốn chia sẻ niềm vui vì nỗ lực của bản thân đã được công nhận, nhưng cô ta không cảm thấy chọn cô làm đối tượng chia sẻ là sai lầm sao?

“Ồ, vui quá nhỉ”.

Asuka lạnh lùng đáp trả, nhưng dường như Kaori hoàn toàn không nhận ra thái độ đó của Asuka.

“Sao bây giờ! Nếu như tớ được chọn vào đội hình chính thức! Lần đầu tiên luôn đó!”.

Trông Kaori sung sướng và phấn khích quá mức.

Dạ dày lại đau nhói.

Asuka bắt đầu thu dọn đồ đạc để tránh xa Kaori, vậy mà Kaori cứ lèo đèo theo sau, bước đi bên cạnh cô. Kết cục, Asuka vừa thu dọn vừa phải

nghe toàn bộ mấy lời kích động của Kaori, cô có ảo giác như thể cô ta đang cố tình công kích trong lúc bản thân mình vốn đang suy sụp.

“Tớ về đây”.

Asuka nói với Kaori rồi đi tới tủ đựng giày.

“A, chờ đã. Tớ về chung với”.

Kaori nói thế rồi xách đồ đạc chạy theo.

Tâm trạng Asuka nặng nề, chẳng lẽ phải nghe cô ta nói chuyện này mãi cho tới nhà ga sao, nhưng cô không dừng dừng tới mức làm lo Kaori được, kết cục đành cùng về với Kaori tới nhà ga.

“Mà này, bài thi thế nào?”.

Asuka nghe mãi chuyện bóng rổ đến phát chán rồi, nên cô chuyển sang nói về bài thi hôm trước mà hôm nay vừa mới trả bài.

Chẳng phải đề tài vui vẻ gì, nhưng đối với học sinh thi cuối cấp như Asuka và Kaori thì ngoài chuyện bóng rổ và học hành thì đâu còn đề tài gì để nói.

“Ừm, cũng như mọi khi thôi”.

Kaori trả lời không chút hào hứng.

“Vậy à? Tớ thì thiếu chút nữa...”.

Asuka nói với giọng hơi chán nản.

“Asuka tính thi trường công lập đúng không? Khó khăn à nha”.

Cô bực bội với cái giọng của Kaori.

Kaori đặt nguyện vọng vào trường dân lập, thật sự thì không phải trường đại học trình độ cao cỡ trường công lập.

Là học sinh cuối cấp, nhưng cô ta đặt nguyện vọng một vào trường đại học mà không cần cố gắng ôn thi nhiều cũng đỗ.

“Kaori khỏe rồi ha. Sướng thật”.

Asuka thêm vào chút xía xói.

Vì trong thâm tâm cô cho rằng Kaori nên nhắm tới trường đại học trình độ cao hơn một chút.

“Sao nhỉ? Tại có cố thi đại học thì chẳng phải cũng vô ích sao?”.

Kaori hoàn toàn không bận tâm trả lời, chắc cô ta không nhận ra ý xía xói của Asuka.

Không hẳn là Asuka muốn cố thi vào trường đại học tằm cõ vượt quá khả năng.

Có đi đâu, khi quyết định nguyện vọng nghề nghiệp, mẹ đã cảnh báo rằng “Trường dân lập tốn tiền lắm, nên nếu có thể thì hãy thi trường công lập nhé”.

Sự thật là thâm tâm cô ghen tị với Kaori, cô ta có thể chọn nguyện vọng một là trường dân lập mà không cần suy nghĩ gì cả.

“Kaori sướng ghê. Cái gì cũng suôn sẻ hết...”.

Asuka lẩm bẩm nhỏ tới mức Kaori không thể nghe được.

Tuy bị nói là bạn bè mà giống như sinh đôi, nhưng Asuka thấy bản chất hai đứa hoàn toàn khác nhau.

Kaori luôn rạng rỡ, tích cực, không hề than vãn, gia đình có đi đâu kiện.

Asuka luôn do dự, toàn than vãn, đổ thừa tại người khác.

Giống bề ngoài thôi chứ bản chất khác hoàn toàn.

Vì Asuka cảm nhận như thế nên càng ngày càng khó chơi với Kaori.

“Thôi chào, mai gặp lại nhé”.

Tới nhà ga, Asuka mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt Kaori.

Ngày mai cũng tập bóng rổ và đi học cùng với Kaori.

Sự xấu xa của bản thân thật đáng ghét, cô nhen nhóm suy nghĩ... không muốn tới trường nữa. Mới nghĩ tới là cô biết không thể nào thực hiện được.

“Con về rồi đây”.

Khi Asuka về nhà, đồng hồ đã điểm bảy giờ tối.

“Con về rồi à, thay đồ rồi ăn cơm tối đi con”.

Mẹ mặc nguyên tập dề ra đón cô ở cửa ra vào.

Cô hối hả sửa soạn rồi đi ra bàn ăn, trên bàn bày đồ ăn có vẻ thơm ngon.

Hôm nay bố lại về trễ, chỉ có phần của cô và mẹ.

“Mời cả nhà dùng cơm”.

Asuka nói to để mẹ đang ở trong nhà bếp cũng nghe được, rồi nhanh chóng ăn cơm.

Hôm nay có món tonkatsu*.

Cô thưởng thức món ăn khéo tay của mẹ, tonkatsu được chiên giòn rụm, ngon tuyệt vời.

“Ngon quá...”.

Cô lầm bầm để mẹ không nghe được.

Pha một tách trà nóng, mẹ ngồi đối diện với Asuka.

“Mời cả nhà dùng cơm”.

Mẹ cũng chấp tay nói, rồi bắt đầu ăn cơm.

Cô không giỏi trong việc ứng xử khi ăn cơm với mẹ.

Vì phải nói chuyện gì đó.

Asuka định không nói gì tới hết bữa ăn, vội vội vàng vàng lùa cơm vào miệng.

“Asuka, tập luyện trong câu lạc bộ thể nào?”.

Mẹ bắt đầu trò chuyện.

Ngày nào mẹ cũng hỏi, nhưng không có nghĩa là có gì thay đổi để kể.

Tại sao mẹ toàn muốn hỏi chuyện giống nhau, Asuka thấy kì lạ hết sức.

(Phiên phức đây)

Asuka vừa chế nhạo trong lòng, vừa đáp nhẹ nhàng.

“Dạ, có chút không tốt”.

Asuka dở việc nói dối không cần thiết, nên trả lời thật lòng.

Mẹ lo lắng, quãng mấy câu hỏi “Tại sao?” “Con không sao chứ?” tới tấp vào cô.

Quả nhiên là phiên phức mà, Asuka gật đầu ừ hử cho qua chuyện.

“Tập luyện câu lạc bộ cũng quan trọng, nhưng việc học có ổn không đó?”.

Dạ đầy đau nhói.

Câu hỏi của mẹ lan tới việc học rồi. Hầu như lặp đi lặp lại hằng ngày.

Có lẽ mẹ không để ý, chứ Asuka cảm giác mẹ đặt câu này chính là vì bản thân mẹ cho rằng “không ổn”.

Thế nên, nó trở nên nhàm chán thừa thãi.

“Con ổn mà. Mẹ phiền quá”.

Asuka bực bội, lùa vào miệng chỗ cơm còn lại, chấp tay cảm ơn bữa ăn rồi vội vàng quay về phòng mình.

Có tiếng mẹ dọn chén đĩa của Asuka từ bàn ăn vào bếp.

Thật ra cô biết rằng mình phải dọn dẹp mới đúng, nhưng nếu ở trong phòng với mẹ, sẽ lại bị truy hỏi này nọ rất khó chịu, đằng nào thì cô cũng sẽ bỏ trốn thôi.

Asuka nhìn quanh phòng, cuốn sách tham khảo cô mở tối qua vẫn còn nguyên trên bàn.

Nhớ rằng đã mở sách ra tính học, vậy mà kết cục chưa học được chữ nào đã nằm ngủ trên bàn mấy tiếng đồng hồ, Asuka lắc đầu.

Đi tới bàn học, cô quyết chí “hôm nay phải học!”.

Nhìn sách tham khảo mà chẳng hiểu sao lại không có động lực.

Điểm bài thi mới trả về hôm nay hầu như không khác với trước giờ, cô lo âu liệu cứ thế này có ổn không.

“Cách học sai rồi...”.

Asuka nói thành tiếng.

Cô thấy mình đang chịu áp lực bởi người xung quanh, cả trong bóng râm lẫn học hành.

Ý chí cô muốn cố gắng, tuy nhiên chỉ có ý chí thôi là vô ích.

Asuka mở bài kiểm tra vừa được trả lại ra.

Cô xem lại các câu sai, rồi tìm trong sách tham khảo.

Dán giấy ghi nhớ, gạch dưới, và còn gạch dưới cả đồng khác nữa, dẫn đến mất hết tự tin không biết rốt cuộc có bao nhiêu ý nghĩa trong hành động này.

“Đúng là chênh lệch kinh khủng giữa phần sở trường và phần dở tệ...”.

Nếu đi học thêm thì có cải thiện không nhỉ?

Khó mà đi học thêm khi còn tham gia câu lạc bộ được, bố mẹ cũng đã tuyên bố rằng không được đi học thêm cho tới khi rời câu lạc bộ.

Vậy thì, tự học tại nhà. Cô muốn tham gia câu lạc bộ song song với việc học, nhưng có lẽ đúng là học một mình sẽ có giới hạn.

Dù có mệt mỏi do tập luyện câu lạc bộ đi nữa cũng không thể đổ cho câu lạc bộ được. Vì cô có thể thấy ngay trước mắt là nếu đổ thừa tại câu lạc bộ thì chắc chắn bố mẹ sẽ nói “Hãy nghỉ tập câu lạc bộ đi”.

Nghỉ ngang bóng rổ là tuyệt đối không được.

Thứ duy nhất mà cô cố gắng không ngừng suốt thời cấp hai - cấp ba.

Dẫu thế nhưng...

“Tại sao không có gì suôn sẻ hết vậy...”.

Asuka lại suy sụp khi nhớ lại chuyện cô đã nỗ lực hết mình tập luyện trong câu lạc bộ mà không được đền đáp thành quả.

Nói gì tới vừa tập câu lạc bộ vừa học hành, nội chuyện không giỏi thứ nào hết là thấy có lẽ đúng như bố mẹ nói, chỉ nên chọn một thứ thôi.

Nghĩ thế thôi, chứ cô không muốn thừa nhận chuyện đó.

Haa...

Asuka thở dài.

“Kazuki, đang làm gì đó?”.

Asuka gửi tin nhắn cho bạn thời thơ ấu Uchida Kazuki.

Hồi âm tới ngay tức khắc.

“Mới tập luyện ở câu lạc bộ xong, đang về nhà. Sao thế?”.

Mặc dù ở gần nhà với Kazuki, nhưng bình thường cô không mấy khi liên lạc, cũng tại hai đứa học khác trường.

Mà lâu rồi Asuka mới dùng lại tin nhắn.

“Tập luyện câu lạc bộ lần học thi đầu xuân sẽ chứ?”.

Thật sự là muốn than vãn.

Cả câu lạc bộ lần học hành đều không xuân sẽ.

Nhưng, mình không thể viết điều đó trong tin nhắn được.

Không phải mạnh mẽ gì đâu, mà là lòng kiêu hãnh trong người đã ngăn cản cô lại.

“Ừ, ừ, tớ được chọn làm cầu thủ chính thức rồi. Tạm thời chỉ đang nỗ lực cho câu lạc bộ”.

Kazuki cũng tham gia câu lạc bộ bóng rổ từ thời cấp hai.

Khi lên cấp ba, do Kazuki chọn trường chuyên về bóng rổ, nên thành tích trong câu lạc bộ của cậu rất dữ dội.

Về học hành thì bình thường, dù thế nhưng cô cũng ganh tị với cậu ấy vì chơi bóng rổ rất cừ.

“Thiệt hả? Tuyệt quá. Tớ ủng hộ đó!”.

Rốt cuộc Asuka không thể than thở, cũng không thể hỏi ý kiến, cô không rõ mình gửi tin nhắn cho cậu ấy làm gì nữa.

Cảm giác như chỉ mỗi bản thân bị tụt lại.

“Gì chứ, sao vậy? Cậu có chuyện gì?”.

Kazuki gửi tin nhắn quan tâm.

Bỗng nhiên cô nhận tin mà không nói chủ đề chính nên tất nhiên cậu ấy đoán cô gặp phải chuyện gì đó rồi.

Dù sao đi nữa, cô không biết mở miệng như thế nào, về cái gì, cuối cùng đành để mặc tin nhắn ấy, không trả lời lại.

“Kazuki, xin lỗi”.

Asuka lẩm bẩm, nhẹ nhàng đặt điện thoại lên bàn.

Hôm sau đến trường, Asuka bị giáo viên chủ nhiệm gọi.

“Hatori, giờ nghỉ trưa em hãy đến phòng giáo viên chút”.

Cô vừa hẫ hợt ‘mình đã làm gì sai sao?’ vừa hướng tới phòng giáo viên đúng giờ hẹn. Vì giáo viên chủ nhiệm vẫy tay cho phép, nên cô chậm chạp bước vào phòng giáo viên ngọt ngào.

“Em không khỏe hả? Cứ thế này thì nguyện vọng một sẽ khó khăn...”.

Nhận ra rằng mình bị gọi lên vì kết quả bài thi không tốt lắm, Asuka không khỏi buồn rầu.

“Em tiếp tục hoạt động trong câu lạc bộ cho tới khi tốt nghiệp cũng được, nhưng xao nhãng việc học là không được”.

Asuka muốn phản biện lại vì câu lạc bộ bị lôi vào, nhưng Asuka của hôm nay không thể nào phản biện được.

Cả hoạt động câu lạc bộ, cả học hành đều không suôn sẻ.

Bị cố vấn cảnh cáo trong câu lạc bộ, để bố mẹ lo lắng, đến giáo viên chủ nhiệm cũng để tâm.

Asuka cảm thấy hoảng sợ y như thể mình bị bắt đứng trên vách núi, nếu ai đó từ phía sau đẩy một cái là cô rơi thẳng xuống đáy vực.

“Em xin lỗi, em đang cố ạ...”.

Asuka nhỏ giọng trả lời.

Chắc giáo viên chủ nhiệm cũng hiểu điều đó.

Giáo viên gật đầu, rồi vỗ lưng Asuka bộp bộp.

“Được rồi, tôi hiểu rồi. Nhưng mà kết quả là tất cả. Hãy cố gắng đạt

kết quả nhé”.

Lời của giáo viên không sai, nhưng trong lòng cô nghĩ “nếu biết phương pháp nỗ lực đạt được kết quả thì em đâu có rơi vào tình trạng như thế này!”.

Cô nhẹ cúi đầu chào giáo viên chủ nhiệm để thoát khỏi bài thuyết giáo.

“Phải cố lên đó”.

Lời của giáo viên chủ nhiệm làm dạ dày Asuka đau nhói.

Lại nữa.

Đối với Asuka, những lời lẽ ủng hộ, quan tâm chẳng khác nào là áp lực, đè nặng lên cô.

Gần đây mỗi khi thấy áp lực là dạ dày lại đau, chỉ có tăng chứ không bớt.

Stress sao?

Bị stress dù chẳng có được kết quả gì, cô ghê tởm sự yếu đuối của chính mình.

Vừa đề cái dạ dày lên cơn, vừa quay lại lớp học với vẻ mặt bình thản.

“Asuka, giáo viên chủ nhiệm nói gì?”.

Kaori tiến lại gần.

Cái dạ dày đang đau từ nãy giờ còn đau hơn nữa.

Quá sức chịu đựng, cô đè mạnh vào chỗ dạ dày, ng ẩ xồm xuống.

Đổ mồ hôi lạnh.

Hít một hơi thật mạnh, Asuka tập trung tinh thần để làm giảm cơn đau.

“Có sao không? Asuka?”.

Kaori bên cạnh hỏi han, nhưng giờ không phải lúc quan tâm tới chuyện

đó.

“Đến phòng y tế không? Sắc mặt cậu xấu quá?”.

Sự lo lắng của Kaori là nguyên nhân làm cho cơn đau dạ dày càng nặng thêm.

“Tớ ổn, nên cậu im lặng đi”.

Asuka nói như nghiêng răng, vừa đề cái dạ dày vừa cố đứng dậy, quay lại chỗ ngồi của mình.

Cô nghe tiếng chuông reng trong ý thức xa xăm.

Kaori cũng không theo tới chỗ của Asuka.

“Mừng ghê...”.

Cô hít thở mạnh và sâu, làm dịu tâm trạng.

Dần dần cơn đau dạ dày cũng bị đẩy lùi.

Giờ học sắp bắt đầu rồi.

Sau giờ học, khi đang chuẩn bị đi học đi luyện tập trong câu lạc bộ, thì dạ dày lại nhói nhói đau. Phải chăng do nhớ lại chuyện cố vấn nói với cô hôm qua...

Kaori đang nhìn sắc mặt của Asuka từ xa.

Có vẻ cô ta đang thăm dò xem có bắt chuyện với cô được không.

“Kaori, xin lỗi, cậu đi trước đi”.

Tạm thời cô đi tới bên cạnh Kaori, nói với cô ta chuyện cô đang đau chịu không nổi.

Kaori trông có vẻ như muốn nói gì đó, nhưng vì sắc mặt Asuka không tốt, nên cô ta đành nén lời lại, gạt đầu.

Cô ng ẩ úp mặt xuống bàn mình một lúc lâu.

Đoán chừng xung quanh không còn người nào.

Phòng học vừa được trả lại sự im lặng như tờ, những âm thanh khác lọt vào tai cô.

Xa xa cô có thể nghe được tiếng nhạc cụ, tiếng của câu lạc bộ tập luyện trên sân bóng.

Cơn đau dạ dày nhanh chóng bay biến, tâm tình cô bỗng nhẹ lại.

Ngẩng mặt lên khỏi mặt bàn, quả đúng không còn ai trong phòng nữa.

Dường như nếu xung quanh không có ai thì cô cũng không bị đau dạ dày.

“Muốn được một mình quá”.

Cô khẽ lẩm bẩm.

Nhìn đồng hồ, đã tới giờ câu lạc bộ bắt đầu tập luyện rồi.

Asuka lo lắng về thể trạng của mình một lúc, tuy nhiên cô suy nghĩ dù hôm nay nghỉ, thì khả năng cao ngày mai lại bị cơn đau dạ dày đè bẹp y như vậy, nên dù thế cũng nhất định phải tham gia tập luyện.

“Được, đi thôi”.

Cần lấy đồ đạc, Asuka vội vàng đi tới phòng tập thể dục.

Lại bị la nữa cho coi.

Cô cũng biết dạ dày sẽ đau nữa.

Dù vậy, cô cũng không muốn trốn tập bóng rổ.

Nhất là hôm nay phải nỗ lực tập ném bóng.

Hãy nhớ lại điều đã học từ tiên bối và giáo viên khi lần đầu tập bóng rổ, rồi kiểm tra lại tư thế cho đúng.

Sau đó nghiêm túc tập luyện căn bản hơn cả bình thường luôn.

Tâm trạng chán nản lúc này cũng khởi sắc lên đôi chút khi cô suy nghĩ đến chuyện phải làm một cách tích cực.

Tập luyện câu lạc bộ kết thúc, Asuka về nhà, mẹ ra đón như mọi khi.

“Con về rồi à? Cơm xong rồi đó”.

Cô không định làm lơ, mà cũng không nhất thiết phải trả lời, cô hành động như gạt đầu rồi vào phòng mình.

Cất đồ đạc, thay quần áo.

Để cùng ăn cơm tối với mẹ, cô phải cẩn thận điều hòa cảm xúc một lần nữa.

Có khi lại bị cơn đau dạ dày khủng khiếp hành hạ nữa...

Nếu đau không chịu đựng nổi trước mặt mẹ thì...

Chắc chắn mẹ sẽ lo lắng một cách thái quá, và bị phàn nàn mấy chuyện không đâu.

Asuka suy tính, cô phải có tinh thần mạnh mẽ để chuyện đó không xảy ra...

“Asuka? Mau ra ăn cơm đi—”

Nghe tiếng thúc giục, cô từ từ hít thở sâu.

“Được rồi”.

Tự xốc lại tinh thần, cô đi ra bàn ăn cơm.

“Mời cả nhà dùng cơm”.

Không chờ mẹ ngẩng vào chỗ, Asuka đã ăn trước.

Mẹ cần theo tách trà như mọi khi, ngẩng xuống phía đối diện.

“Hôm nay, mẹ gặp Kazuki đó”.

Bởi mẹ nói về chuyện ngoài suy đoán, nên Asuka ngẩn mặt ra ngạc nhiên.

“Ồ? Kazuki?”.

Nhắc tới Kazuki, cô nhớ ra chuyện cô đã gửi tin nhắn ảm ý rồi đẹp luôn mà không trả lời lại vào hôm qua, dạ dày lại hơi đau rồi.

Không sao, hít thở từ từ thôi...

“Ừ, nó lo cho Asuka đó. Hỏi mẹ con có chuyện gì không?”.

Nói chuyện không đâu...

Asuka thở dài.

“Hình như Kazuki cũng học thi vất vả lắm. Thành bé nói nó đang cố gắng trong câu lạc bộ để giành thư tiến cử đặc cách”.

Nói tới mới nhớ, rốt cuộc cô đã không hỏi kĩ về chuyện thi cử của Kazuki.

Tiến cử đặc cách à?

Vì cậu ấy giành được suất cầu thủ chính thức trong trường chuyên bóng rổ, nên cho đến kỳ thi tốt nghiệp vào mùa hè, nếu cậu cố gắng đạt được thành tích tốt có lẽ sẽ lấy được thư tiến cử.

Không rõ cậu ấy theo con đường bóng rổ hay theo con đường đại học bình thường, nhưng cô linh cảm nếu là Kazuki thì sẽ làm được.

“Thư tiến cử à? Giỏi quá”.

Cô định thì thầm trong lòng thôi, mà lỡ nói ra tiếng luôn, mẹ quay mặt về phía Asuka.

“Gì mà ‘giỏi quá?!’, Asuka cũng tập trong câu lạc bộ mà, con không thể giành được thư tiến cử sao?”.

Cô nhần nhin cưỡng lại ý muốn phản kháng rằng ‘nếu mà có thể lấy được thứ đó con đã nói lâu rồi!’, nhưng nếu cần nhần sẽ bị phản đối hơn nữa, có khả năng mẹ sẽ nói nếu thế thì bỏ câu lạc bộ ngay lập tức đi.

Phải tránh chuyện đó.

Nuốt xuống câu phản kháng, dạ dày lại đau.

Mẹ vẫn đang nhìn Asuka, nói chuyện này chuyện kia.

Không biết do đau dạ dày, hay đơn giản do không muốn nghe, mà lời của mẹ hầu như không tới tai Asuka được.

“Cảm ơn vì bữa ăn”.

Bình thường cô ăn hết sạch sẽ, hôm nay phải chăng do đau dạ dày nhiều lần khiến cô không muốn ăn lắm.

Mẹ cau mày vì ăn cơm bỏ thừa.

Nó làm dạ dày con đau!

Nuốt xuống lời muốn nói một lần nữa, Asuka vừa đề cái dạ dày đang đau nhói, vừa khẩn trương quay lại phòng mình.

Ngồi trước bàn học, cô thở mạnh.

Asuka mở sách tham khảo ra, tin vào trực giác rằng cơn đau dạ dày sẽ phai dần.

Không hiểu sao cô thấy chữ trước mắt cứ rung rung.

“Không ai hiểu cho nỗi khổ này của mình hết...”.

Cô lâm bầm, kinh ngạc.

Phải, người xung quanh toàn đặt áp lực lên Asuka thôi. Tất cả dần dần dần Asuka vào đường cùng với bên ngoài giả vờ là quan tâm.

Cô sợ hãi vì không một ai nhận ra điều đó.

“Muốn được một mình...”.

Cô xác định chắc chắn hơn so với lúc lằm bằm trong lớp học.

Nếu không có người đặt áp lực, không có người gây ra stress cho mình thì mình sẽ tự do thoải mái mà phấn đấu đạt thành quả.

Dĩ nhiên dạ dày cũng không đau luôn.

Thế thì chắc chắn cả việc học lẫn câu lạc bộ đều suôn sẻ hết.

Asuka không khỏi nghĩ như vậy.

Lát sau, có tiếng động ngoài lối vào. Bố đã về.

Cô nghe tiếng mẹ nói gì đó với ông.

Asuka biết rằng mình không đủ tự tin có thể chịu đựng thêm nữa nếu bố lại tới căn phòng này thuyết giáo cô.

Nhẹ nhàng đeo tai nghe đã để sẵn trên bàn lên tai.

Gắn nó vào điện thoại, rồi mở nhạc.

Quay sang sách tham khảo và cuốn vở, cô quyết tâm ng ồi học.

Linh cảm cửa phòng sau lưng mở ra, cô giả vờ đang tập trung nên không để ý.

Nhờ âm nhạc phát trong tai nghe mà sự căng thẳng cũng vơi đi phần nào.

Vì đang tập trung tinh thần giải bài tập trước mặt, nên cô không cảm nhận được cửa phòng đóng lại.

Sau khi giải bài tập h ồi lâu, cô thở ra một hơi, tháo tai nghe. Cô tưởng vừa nghe nhạc vừa học sẽ không thể tập trung được, nhưng với Asuka đang bị stress bởi tiếng nói con người hay tiếng động xung quanh thì phương pháp này có vẻ phát huy tác dụng tốt.

“Nghỉ chút đã...”.

Nhận ra mình đã học khoảng một tiếng rồi, Asuka truy cập trang video ca nhạc trên điện thoại.

Vì khám phá ra vừa nghe nhạc vừa học có thể tập trung hơn nên cô tính “hay tìm video ca nhạc để dùng cho việc học xem sao”.

Bảng xếp hạng hiển thị trên màn hình chính.

Bỗng nhiên tên bài hát “Torinoko city” đập vào mắt cô.

Hình như là ca khúc vocaloid.

Bình thường cô ít khi nghe, nhưng tự nhiên bị tên bài hát thu hút nên cô ấn nút play.

Tiếng đàn mộc cồm vui nhộn vang lên.

“A, thích tiếng nhạc này”.

Asuka lẩm bẩm, rồi dòm vào điện thoại để xem video.

Điểm giao nhau giữa 0 và 1

Píp.

Nhạc dừng đột ngột, màn hình trắng trơn.

“Ủa???”.

Điện thoại hết pin rồi sao?

Nhớ rõ ràng hồi nãy còn hơn 50% mà...

Ngay lúc cô cồm lên định thử khởi động lại xem sao, thì hàng chữ màu xanh từ từ hiện lên màn hình trắng trơn.

“Tên của bạn là gì?”

“Ồ, cái gì thế này?”.

Asuka ngò vức thử chạm đủ chỗ, nhưng dù có làm gì điện thoại cũng không phản ứng.

Cô đang nghĩ “Quả thật phải khởi động lại r ồi”, thì thấy con trỏ dùng để nhập chữ xuất hiện, khẽ nhấp nháy trên màn hình.

Mặc dù hơi bối rối, nhưng cô thấy có vẻ thú vị.

“Asuka”.

Cô nhập tên mình vào, hàng chữ màu xanh biến mất giống y như lúc xuất hiện.

Ngay lập tức, một trang web giống như trang web công ty hiện lên.

Khi nhìn kĩ hơn, cô thấy tiêu đề là “Torinoko city”.

“Cái này chắc là trang web liên quan tới bài hát h ồi nãy?”.

Trên màn hình đ ầy ắp đủ loại thông tin, nhưng cái thu hút sự chú ý của cô là tấm ảnh “Chúng tôi sẽ thực hiện đi ều ước của bạn”.

“Thực hiện đi ều ước. Phép thuật hay thứ gì hả?”.

Vừa lẩm bẩm vừa cười, Asuka bấm chọn tấm ảnh đó.

Trang đăng ký thành viên li ền hiện lên.

“Cái quái gì, đăng ký thành viên hả? Thực hiện đi ều ước mà cũng cần thành viên sao, đúng là chuyện cổ tích thời công nghệ mà”.

Mặc dù cô vô cùng háo hức tò mò, nhưng quả thật đáy lòng lại hơi thấy sợ.

Asuka vô thức nói đùa thành tiếng.

“Tên của bạn là gì?”

Tên của tôi là “Asuka”

“Tại sao bạn lại sống?”.

Tôi sống “không mục đích”

Câu hỏi đi ền vào chỗ trống khá khó.

Cô chưa từng nghĩ tới lí do sống.

Cả việc muốn làm bây giờ, việc muốn làm sau này, nghề nghiệp muốn làm trong tương lai, tất cả đều không có gì đặc biệt.

Mình sống bình thường, kết hôn bình thường, sinh con bình thường thôi.

Asuka nghĩ theo lối người ta sao mình vậy.

Cô không biết rằng mấy chuyện đó hoàn toàn không phải bình thường, cũng không phải chuyện đơn giản nói là làm được.

Cô đi ền đại vào chỗ trống, nhập địa chỉ mail.

Nhập xong, ấn nút gửi, lập tức điện thoại reo lên báo có mail mới đến.

Cô đã chọn địa chỉ mail có thể coi ngay cả trên điện thoại.

Mở mail lên, click vào URL dùng để đăng ký, trang web lúc nãy li ền hiện ra.

“Đi ều ước của bạn là gì?”

... Muốn được một mình.

Cô ghi đi ều ước như vậy.

Đang lúc đắn đo có nên viết lại không, thì màn hình điện thoại thoát cái

trắng toát.

“Ế? Vậy là xong luôn hả?”.

Chắc tại nhìn màn hình biến thành màu trắng đột ngột nên cô cảm thấy hốc mắt hơi nhưng nhức.

Biết thế nghĩ kĩ thêm chút rồi ghi...

Cô vừa nghĩ vừa đóng màn hình, thì lại nghe tiếng chuông báo mail mới đến.

Cô mở ra xem, trong mail ghi.

“Cảm ơn bạn đã đăng ký làm thành viên. Bảy ngày sau đi đầu ước của bạn sẽ thành hiện thực”.

“Nếu đi đầu ước thật sự thành sự thực thì mình sẽ khoe khoang với ai đó”.

Asuka lẩm bẩm, rồi để điện thoại lên bàn.

“Nào, phải học thôi”.

Cô đeo tai nghe lên tai giống y như lúc nãy.

Tự nhiên thấy sợ, cố đóng trang video ca nhạc đi, bật bài hát đã tải sẵn trong điện thoại, lần nữa chú tâm vào sách tham khảo.

Chương 2

Tuy đã đăng ký trang Torinoko city, nhưng không có gì đặc biệt xảy ra hết.

Khoảng hai ngày trôi qua, Asuka quên bẵng đi chuyện đó.

“Chào mọi người”.

Vào lớp học, cô chào tụi bạn gần đó.

Không thấy Kaori, người luôn tới trường trước cô.

“Ủa? Kaori bị sao hả?”.

Cô hỏi thăm mấy bạn gần đó.

“Mà? Nhân tiện Fukuda với Enokida cũng chưa tới nữa”.

Quan sát kỹ hơn, cô thấy ngoài Kaori, Fukuda, Enokida còn rất nhiều bạn khác vẫn chưa tới lớp.

Toàn mấy bạn thường ngày tới lớp sớm hơn Asuka cả tiếng cơ mà?

“Chắc xe điện bị tạm dừng ở đâu đó rồi”.

Trong lúc tám chuyện thế thái nhân tình thì chuông báo vang lên báo hiệu tiết HR* bắt đầu, giáo viên chủ nhiệm mở cửa, bước vào lớp.

“Nhanh về chỗ ngồi đi~”.

Cả lớp vội vàng về chỗ trong khoảng thời gian ngắn tới kỷ lục, ngay trước khi tiếng chuông kết thúc.

Thành viên trực nhật hô hiệu lệnh, mọi người thực hiện nghi thức chào buổi sáng.

Giáo viên chủ nhiệm điểm danh, gọi tên theo thứ tự.

Những năm bạn không trả lời.

“Hôm nay vắng năm bạn. Thời tiết thay đổi nên dễ bị bệnh. Các em là học sinh cuối cấp, nên phải giữ sức khỏe cẩn thận...”.

Cứ như thế giáo viên bắt đầu nói lê thê, Asuka lơ đãng vừa ngắm cảnh bên ngoài vừa chìm đắm vào suy tư.

Kaori vắng do không khỏe.

Từ trước tới giờ Kaori chưa một lần bị cảm, vậy mà nay lại nghỉ, Asuka cảm thấy hơi khó tin.

“Lát nữa nhắn tin xem sao...”.

Trong lúc Asuka nghĩ lan man thì tiếng chuông thông báo hết tiết HR vang lên.

Một ngày trôi qua trong bình yên, nhưng hôm nay không hiểu sao mọi người xung quanh lại cứ nhốn nháo cả lên.

Tổng cộng có ba bạn báo không khỏe xin về sớm, một bạn trước giờ nghỉ trưa, hai bạn trước tiết HR cuối ngày.

Chẳng lẽ đang có bệnh truyền nhiễm gì sao?

Quả thật tình hình lớp học không bình thường.

Tiết HR cuối ngày bắt đầu.

“Do hôm nay có ba bạn xin về sớm, nên có khả năng đã phát sinh căn bệnh truyền nhiễm nào đó. tạm thời ngày mai các em vẫn đi học, nhưng hôm nay về nhà hãy rửa tay sạch sẽ, nếu cảm thấy bất thường dù chỉ một chút thôi cũng phải đi bệnh viện khám”.

Cô quan sát cả lớp nghiêm túc lắng nghe lời của giáo viên chủ nhiệm.

Cảm xúc đan xen, nào là lo sợ rằng có lẽ mình cũng bị truyền nhiễm, nào là lạc quan vì đâu chỉ mình mình...

Có vẻ như tình hình bất thường này chỉ xảy ra ở lớp của Asuka thôi.

Các lớp khác không xảy ra hiện tượng tương tự.

Asuka không biết nguyên nhân là gì, nhưng hơi rợn người.

“Chưa hết, nhà trường muốn riêng lớp chúng ta nghỉ sinh hoạt câu lạc bộ hôm nay. Vì lớp khác mà có gì thì rắc rối lắm”.

Với Asuka hôm nay, niềm kiêu ngạo duy nhất là cố gắng hết sức luyện tập cơ bản trong câu lạc bộ, vậy nên cô cảm thấy tiếc nuối khi buộc phải nghỉ sinh hoạt câu lạc bộ.

Tuy nhiên, Asuka lại tính toán rằng đối thủ của mình, Kaori, cũng nghỉ do bệnh, nên tạm thời là 50:50. Cô thực sự chán ghét cái tính xấu xa của chính mình.

Tiết HR kết thúc từ lúc nào, các bạn đều gom đồ đạc đi về.

Asuka cũng nhanh chóng thu gom đồ về nhà.

Nghỉ tập câu lạc bộ thì ít nhất cũng phải cố gắng học cho kỳ thi.

Asuka tự nhủ.

“Người đặt mục tiêu đoạt giải thưởng chuyên cần như Kaori lại nghỉ học, sức khỏe tệ lắm hả? Có sao không?”.

Về tới nhà, Asuka nhắn tin cho Kaori.

Cố chờ hồi âm một hồi, nhưng không có linh cảm Kaori sẽ trả lời.

“Hừm, tình hình xấu tới mức đó sao...”.

Asuka vừa lẩm bẩm vừa mở sách tham khảo ra.

“Asuka, về rồi à?”.

Hình như mẹ đã về, lúc cô về mẹ không có nhà.

Mẹ thấy giày của Asuka nên biết cô ở nhà, chắc mẹ đang ngạc nhiên.

Dù thấy phiền toái nhưng cô vẫn đi tới chỗ mẹ để giải thích.

“Hôm nay con phải nghỉ tập câu lạc bộ”.

Asuka mới định giải thích thì mẹ đã nói với vẻ mặt hoang mang.

“Ừa, sao vậy? Con bị kêu nghỉ do ảnh hưởng tới việc học hả?”.

Cô khó chịu nhưng không tức giận, mẹ nói câu đó không có ác ý.

“Không phải. Tại hình như lớp con đang có dịch truyền nhiễm...”.

Cô đã định giải thích kĩ hơn, mà mẹ sốt ruột nên đã ngắt ngang lời kể của Asuka rồi hỏi hăng hà câu hỏi.

(Phiên phức mà...)

Asuka thầm nghĩ trong lòng, tuy nhiên, cô vẫn trả lời từng câu từng câu hỏi của mẹ.

Dẫu biết trốn không trả lời sẽ khỏe hơn, nhưng không biết tại sao cô không thể làm chuyện đó.

Brum brum brum.

Chuông điện thoại bàn reo lên cứu vớt cho Asuka đang không thể trốn chạy.

Mẹ có vẻ còn muốn hỏi Asuka nhiều nữa, mà không thể làm lơ điện thoại đang reo được, đành tới chỗ cái điện thoại bàn trong tiếng dè dặt soạt.

Asuka len lén trở về phòng mình để mẹ không để ý.

Từ xa cô nghe tiếng của mẹ có vẻ kinh ngạc.

Từ sắc giọng của mẹ hình như có gì đó không ổn xảy ra, nhưng chắc không có liên quan tới mình, nên cô không hóng hớt nghe chuyện.

Cô đeo cái tai nghe đang để trên bàn lên.

Tất cả tạp âm bên ngoài bị tổng khử hết, tuyệt thật.

Cô mở bài hát yêu thích với âm lượng nhỏ, giờ sách tham khảo ra.

“Tốt, học thôi!”.

Asuka hăng hái ngồi học.

Cốc cốc cốc.

Tiếng gõ cửa phòng xuyên qua tai nghe rơi vào tai cô.

“Asuka, mẹ nói chút?”.

Giọng của mẹ.

“Gì ạ?”.

Asuka đáp cộc lốc, tháo tai nghe ra.

Cô mở hé cửa, xác nhận đúng là mẹ.

“Asuka, ngày mai một mình con trông nhà giúp mẹ được không?”.

Bởi mẹ đột nhiên nói ra kết luận mà không kể đầu đuôi sự việc nên cô hoàn toàn không hiểu rốt cuộc mẹ muốn nói gì.

“Con giữ nhà thì được, nhưng tại sao?”.

Rồi mẹ bắt đầu dông dài giải thích lại cuộc điện thoại lúc nãy.

Asuka cực ghét thời gian lãng phí này.

Tóm lại câu chuyện của mẹ là thế này, do người bạn thời học sinh của bố mất, nên bố mẹ phải khẩn trương đến tham dự lễ tang và lễ mai táng.

Quê của ông đi bằng tàu Shinkansen* mất khoảng năm tiếng.

Tức là ngày mai và ngày kia bố mẹ sẽ không có nhà.

“Vậy con phải giữ nhà rồi. Con ở nhà một mình được mà. Có sao đâu.

Con có phải con nít đâu”.

Asuka đáp. Trong tâm có chút vui mừng.

Bởi sẽ được một mình, cô chưa từng được tự do kiểu này.

“Mẹ để ti ền trên bàn, con mua gì để ăn nhé. Ngày mai, bố mẹ sẽ bắt chuyển tàu sớm nhất, tối ngày một về...”.

Dường như mẹ lo lắng về Asuka.

Sự lo lắng đó thật phiền toái mà.

Mẹ muốn giải thích gì đó về nhà cửa hoặc trường hợp khẩn cấp, nhưng Asuka nói “Con phải học bài rồi” rồi cưỡng chế đóng cửa.

“Hoan hô!”.

Cô nhỏ tiếng thể hiện sự vui mừng, khẽ giơ tay lên làm tư thế chiến thắng.

Dẫu biết rằng bạn của bố mất thì không nên vui mừng, nhưng được giải phóng khỏi áp lực của bố mẹ trong vài ngày thì không thể không vui mừng được.

Tự dưng có hứng thú học hành dễ sợ.

“Tốt! Học thôi!”.

Asuka đeo tai nghe, tập trung tư tưởng vào sách tham khảo.

“Hmmm!”.

Asuka ngả lưng vào ghế, đuổi người.

Sự tập trung không bị gián đoạn như hôm nay thật hiếm có, giờ học trôi qua cực kì hiệu quả.

“Thần kinh mình yếu hơn tưởng tượng nhỉ?”

Cô chưa từng tưởng tượng rằng chỉ cần ngày mai bố mẹ không có nhà thôi mà sự ham học và sức tập trung lại thay đổi đến thế này.

Nhìn lên đồng hồ, kim phút và kim giờ sắp chồng lên nhau rồi.

“Giờ nghỉ lại, phải xin lỗi Kazuki đằng hoàng...”.

Hôm trước cô có gửi tin nhắn khiến cậu ấy lo lắng, nhưng sau đó lại bỏ luôn không hồi âm.

Khi đó cô đang bị ức chế thần kinh, nhưng trạng thái tinh thần bây giờ có thể liên lạc với cậu ấy một cách lạc quan rồi.

“Kazuki, xin lỗi vì hôm trước để cậu lo lắng. Tại tập luyện câu lạc bộ lẫn học hành đều không tốt nên...”.

Cô rất dở việc truyền đạt cho người khác điểm xấu, điểm yếu của bản thân.

Thế nhưng hôm nay mọi thứ đều suôn sẻ, nên cô gửi cảm xúc thực qua tin nhắn cho cậu. Chờ hồi âm một lát mà không thấy điện thoại reo, cô lưỡng lự đi tắm.

Trên đường đi tới nhà tắm cô thấy mẹ hình như vẫn đang chuẩn bị cho chuyến đi ngày mai.

“Asuka? Nếu con định đi tắm thì cạo rửa bồn tắm giúp mẹ được không?”.

Mẹ nói luôn, không ló mặt ra.

Cô đáp đơn giản “dạ, dạ” rồi đi tới phòng tắm.

Mẹ bảo dọn vệ sinh bồn tắm vì Asuka là người cuối cùng.

Asuka lấy mấy trái bom tắm của mình đang để sẵn ở bồn rửa mặt, rồi bày chúng ra.

“Giờ sao ta? Chọn cái nào nhỉ?”.

Từ trái bom tắm hình con gấu tới trái bom tắm dính đầy cánh hoa, tổng cộng tám trái đủ kích cỡ, Asuka cần lên người thử từng trái.

Trái nào hợp với tâm trạng hôm nay nhỉ?

Nói thời gian tắm của Asuka bắt đầu từ lúc chậm chạp lựa chọn bom tắm cũng đúng. Duy nhất lúc này cô không muốn bị ai làm phiền.

Cô nghĩ đi nghĩ lại những trái ấy, và chốt lại tâm trạng hôm nay là trái hương tươi mát.

“Được, lấy cái ~ này!”.

Trái Asuka lấy là trái bom hình tròn màu xanh nhạt, có trộn lẫn cánh hoa lài bé xiu.

Bỏ trái bom tắm đã chọn vào cái rổ nhỏ, cô cởi quần áo rồi tắm vòi sen trước.

Cô đặt cái rổ lên thành bồn tắm để không văng nước trúng trái bom.

“Nếu đốt đèn cầy nữa thì lung linh lắm”.

Asuka vừa gọi đầu vừa lẩm bẩm.

Khi nào được sống một mình, ước muốn của cô là làm đủ thứ thỏa thích theo ý mình với bồn tắm.

Tắm rửa sơ qua xong, Asuka thư thái ngâm mình trong bồn tắm, thả trái bom tắm đã chuẩn bị vào nước.

Bọt sủi lên xèo xèo, nhuộm nước thành màu tím nhạt.

Lúc cô đang thích thú với cảm giác bọt phủ khắp người, thì cánh hoa lài từ từ nổi lên mặt nước. Cô nở nụ cười hồn nhiên khi hương hoa lài bay vào mũi cô.

“Sảng khoái quá”.

Nghĩ lại, cô nhận ra gần đây mình đã quên tận hưởng niềm vui cũng

như quên ngâm mình thư thái trong bồn tắm như thế này.

Asuka nhận ra đầu óc được thư giãn bằng việc nhỏ nhặt thế này.

Khi cô ra khỏi nhà tắm, phòng khách đã tối om, có vẻ bố mẹ chuẩn bị xong xuôi hết rồi.

Asuka nghe loáng thoáng tiếng của bố và mẹ trong phòng ngủ, nhưng cô làm lơ, đi tới mở cửa tủ lạnh lấy chai nước trà.

Uống cạn một hơi hết cốc trà, cô rót đầy thêm một cốc nữa đem theo về phòng. Vì đã tốn công tạo tâm trạng rồi, nên cô định học thêm một chút nữa.

Trở về phòng, Asuka kiểm tra điện thoại trên bàn.

Nhưng, cả Kaori lẫn Kazuki đều không hề âm.

“Kaori và Kazuki đều không phải kiểu người trả lời tin nhắn chậm...”.

Có lẽ do Kaori không khỏe.

Có lẽ do Kazuki đang giận.

Nỗi bất an tăng lên từng chút từng chút.

Đặc chí hồ hởi trở lại phòng định học tiếp, vậy mà chỉ vì không có tin nhắn hề âm thôi đã làm tâm trạng cô tuột dốc không phanh.

“Đúng là đồ thần kinh yếu mà”.

Tự chọc cười mình, tuy nhiên, một khi đã xuống tinh thần rồi thì khó mà khởi sắc lên được, cô uống cạn cốc trà mang theo, rồi đi ngủ.

Đến trước khi nhắm mắt ngủ, cô vẫn mong tiếng chuông của điện thoại reo lên, nhưng cuối cùng, ngày hôm đó chuông báo tin nhắn không hề vang lên.

“Asuka, dậy chưa?”.

Mẹ gõ cửa phòng làm Asuka giật mình bật dậy.

Nhìn đồng hồ điện thoại, cô đã dậy sớm hơn giờ dậy bình thường một tiếng đồng hồ.

“Gì ạ?”.

Cô đáp cộc lốc, mẹ mở hé cửa, ghé mặt vào phòng.

“Bố với mẹ, sắp sửa đi đây...”

Asuka mặt mày cau có, trong chốc lát chưa kịp hiểu mẹ nói gì.

Cô chậm chạp khởi động bộ não, nhớ ra hôm nay bố mẹ đi công chuyện và trở lại bên ngoài luôn.

“Aa, vậy à? Con biết rồi”.

Asuka nói rồi lơ đãng rời khỏi giường.

Ngủ tiếp cũng được, nhưng thấy ra tiền thì tốt hơn, Asuka dụi con mắt đang buồn ngủ, đi ra phòng khách.

Mẹ đang bận rộn khiêng hành lý.

Bố đang đọc báo trong phòng ăn.

Asuka lấy sữa trong tủ lạnh rót ra ly.

Cô khẽ khàng hâm nóng sữa bằng lò vi sóng, cần như ôm trọn cái ly trong tay, đi ra phòng khách ngồi xuống sofa.

Sữa nóng từ từ làm ấm cổ họng và dạ dày.

“Bố nó ơi, tới giờ rồi...”.

Mẹ vào giục bố.

Ông xếp tờ báo đang đọc lại, để lên bàn rồi đứng dậy đi thẳng ra cửa mà không nói tiếng nào.

Chính vì bố giữ im lặng, nên Asuka chỉ nghĩ đó thôi cũng căng thẳng.

Bởi lúc nào cô cũng ngờ vực, cảnh giác ông sẽ hỏi “Asuka có gì muốn nói phải không?”.

“Asuka, đêm mai bố mẹ sẽ về. Nếu có chuyện gì nhớ liên lạc nha con”.

Mẹ ra sức giải thích từng li từng tí, lo lắng cho đứa con gái mới đang là học sinh cấp ba ở nhà giữ nhà. Trong lúc đó, bố đã đi giày, khoác áo jacket.

“Dạ, dạ. Con biết rồi ạ. Bố mẹ đi đường cẩn thận”.

Asuka quan sát thấy bố vừa chuẩn bị xong, cô cắt ngang giữa chừng lời của mẹ, giục mẹ khởi hành.

“Bố mẹ đi đây”.

Mẹ ra sức vẫy tay với Asuka, rồi đóng cửa lại.

Nghe tiếng bước chân của bố mẹ đi xa rồi, Asuka mới khóa cửa, quay lại phòng khách.

Asuka mở cái tivi mà bình thường không bao giờ coi.

Cô vừa uống sữa nóng, vừa xem chương trình thời sự.

Mặc dù dậy sớm hơn ngày thường, nhưng cơn buồn ngủ đã bay đi đâu mất.

“Lâu lâu dậy sớm cũng tốt mà”.

Asuka vừa xem tivi, vừa nghỉ ngơi thư giãn.

Lòng cô tĩnh lại.

Chợt nhớ ra từ lúc thức dậy kiểm tra thời gian tới giờ cô chưa ngó lại điện thoại.

Cô trở lại phòng mình lấy chiếc điện thoại bị quăng trên giường, nhân

tiện thay đồ luôn.

Vừa thay đồ xong phục, cô vừa kiểm tra điện thoại, vẫn không có tin nhắn từ Kaori lẫn Kazuki.

Mặc dù có cảm giác bất thường, nhưng cô cũng không suy nghĩ gì sâu xa.

Ngày thường cô luôn vội vã thay đồ, vội vã ăn sáng, còn hôm nay, dù cô từ từ thay đồ, sửa soạn đồ đạc, ăn bữa sáng mẹ chuẩn bị sẵn cho luôn vậy mà vẫn dư dả hơn ba mươi phút nữa mới tới giờ đi học.

Trên tivi đang phát chương trình thời sự với bản tin nóng là nhiều học sinh trung tuổi Asuka liên tục bị mất tích.

“Mất tích à? Nếu bị dụ bắt đi thì ghê quá”.

Cô lẩm bẩm, có vẻ như những người bị mất tích có ở khắp nơi trên cả nước, điểm chung duy nhất là học sinh cấp ba.

Asuka còn đang thông dong xem tin tức, phát biểu cảm tưởng, thì tới giờ đi học thường lệ lúc nào không hay.

Cô lật đật chuẩn bị và lao ra khỏi nhà. Kết cục, cũng là vừa đi vừa chạy tới nhà ga giống như mọi khi.

“Xin chào!”.

Trong lớp, sĩ số giảm đi rất nhiều so với hôm qua.

Kaori tất nhiên không đến.

Trong bầu không khí lộn xộn, giáo viên chủ nhiệm vào lớp khá sớm, trước khi chuông reo luôn.

“Các em về chỗ sớm một chút~”.

Cả lớp ngoan ngoãn tuân theo chỉ thị giáo viên.

Ai cũng hiểu rằng có chuyện gì đó đặc biệt.

“Hôm nay đã có sáu bạn liên lạc xin vắng. Căn cứ vào điều đó, trường đã quyết định cho lớp mình tạm đóng cửa nghỉ hai ngày kể từ hôm nay”.

Trong lớp lao xao tiếng của nam sinh thấp thoáng vui mừng, tiếng của nữ sinh tâm tình có vẻ phức tạp.

“Xin lỗi vì các em đã vất công tới trường, giờ tất cả hãy thu dọn đồ đạc rồi về nhà”.

Giáo viên chủ nhiệm nhanh chóng ra lệnh.

“Khi về nhà các em phải triệt để rửa tay. Vì bệnh truyền nhiễm có khả năng cao là vi khuẩn norovirus*, nên nếu xuất hiện triệu chứng nôn mửa hoặc tiêu chảy thì phải báo lớp đang đóng cửa nghỉ rồi khám bác sĩ. Trong trường hợp đó nhất thiết phải liên lạc với nhà trường. Các em hiểu chưa”.

Giáo viên chủ nhiệm không bỏ lỡ một nhóm học sinh đã chuẩn bị bỏ chạy, nghe không lọt tai nữa, giáo viên bắt đầu phát tờ photo đã tổng hợp những điều chú ý.

“Bạn nào đã nhận tờ photo có thể về thôi hiểu các em sẽ muốn đi chơi, nhưng hôm nay và ngày mai hãy ở nhà và cố gắng ôn bài đi, học sinh cuối cấp rồi đó”.

Lời giáo viên như đám bộp bộp vào đầu những nam sinh ắt hẳn sẽ đi chơi kia.

Asuka đã nhận được tờ photo, cô bắt đầu gom đồ đạc.

Trường cho nghỉ học vậy thì ở nhà một mình rồi.

Hôm nay và ngày mai ở nhà chỉ có Asuka.

“Một mình à?”.

Cho tới hôm qua, đó là chuyện vui mừng khôn xiết, vậy mà đến lúc được một mình thật cô lại nhộn nhạo hơi bất an và sợ hãi.

Khi nhìn lại thì bạn bè đã về gần hết, cô bị bỏ lại một mình trong phòng học nguy hiểm.

“O? Mọi người nhanh ghê...”.

Asuka vội vàng xách đồ đạc, chạy nhanh tới tủ giày.

Dọc đường, những lớp khác đều học bình thường.

Có vẻ như thật sự chỉ có mỗi lớp Asuka là bị cách ly.

Về nhà, cô ngay lập tức gọi điện thoại cho bố mẹ.

Mẹ ngạc nhiên không biết có chuyện gì, ngay lúc Asuka báo cô đang ở nhà do lớp tạm đóng cửa nghỉ, thì mẹ liếc nhìn đồng hồ do nguyên nhân căn bệnh truyền nhiễm đã nói hôm qua.

“Mà này, gần đây đang có tin tức học sinh trạc tuổi Asuka mất tích đó...”.

Chắc mẹ cũng nghe tin tức giống cô. Mẹ nói tới nói lui đủ thứ chuyện nghe phát chán đến muốn ngủ gục luôn, nào là chú ý trước sau khi đi ra ngoài, nào là buổi tối chớ đi ra ngoài. Asuka vừa vâng dạ nghe lời qua loa, vừa tưởng tượng cách sống cho hôm nay và ngày mai.

Cô tiếp tục nghe lời phiền nhiễu có tên là “nỗi lo lắng của mẹ” thêm hồi lâu, hình như bên đó có ai đó gọi mẹ, điện thoại đột nhiên bị cắt ngang.

Asuka mau lẹ lấy tiền mẹ để lại, ra khỏi nhà.

Trước tiên, cô đi mua thực phẩm đủ cho hai ngày ở siêu thị và cửa hàng tiện lợi.

Hiếm khi có cơ hội, nên cô nghĩ rằng ngày mai mình sẽ làm tổ trong

nhà.

Do Asuka không giỏi nấu nướng nên cô liên tục chọn thực phẩm đông lạnh hoặc mì ly bỏ vào giỏ. Lựa chọn đại khái để mua trong siêu thị xong, Asuka đến quầy tính tiền.

Đang giữa trưa một ngày bình thường nên không có khách lẫn nhân viên ở quầy tính tiền.

“Giờ này vắng vẻ ghê~”.

Asuka lăm băm rồi tìm bóng dáng nhân viên chắc đang ở bên trong siêu thị.

Trong phạm vi cô thấy được, không có một vị khách nào cả.

Đi ra khu quầy hàng vắng lặng, cô gọi lớn “Cho hỏi có ai không?!”.

Đứng im chờ một lát, rồi Asuka lại lần nữa hét lên “Cho hỏi có ai không?!” với giọng to hơn hồi nãy, cuối cùng chắc đã nhận ra có khách, anh nhân viên chưa từng thấy mặt ưỡn đi ra.

Dù đã thanh toán xong xuôi, cô vẫn thấy hơi ngẩn ngại bởi nhân viên lạ mặt.

“Người đó, mình chưa từng thấy mặt, chắc làm bán thời gian...”.

Không hẳn là ngày nào Asuka cũng ghé siêu thị, nhưng đại loại cô tin rằng mình đã từng gặp qua một lượt các nhân viên siêu thị như cô chủ phụ trách hay người làm bán thời gian trẻ tuổi, thế nên cô mới bất ngờ bởi có nhân viên lạ mặt.

Asuka cũng thấy kì lạ khi không có khách khác trong siêu thị, cũng không thấy có nhân viên nào khác.

“Không lẽ đang có chuyện gì sao...?”.

Asuka không thừa nhận cảm xúc sợ hãi bắt đầu manh nha nảy nở kia,

cô tìm một lí do mình có thể chấp nhận được.

Ra khỏi siêu thị, cô tạt vào cửa hàng tiện lợi trên đường về.

Xách đồ khá nặng rồi nên Asuka chỉ nhanh chóng lấy thứ cần thiết rồi ra quầy tính tiền.

Thế nhưng, ở đây cũng không có nhân viên ở quầy tính tiền, cô buộc phải chờ.

“Cho hỏi có ai không!”.

Vì đã gặp phải tình huống này một lần bên siêu thị rồi, cô gọi nhân viên cửa hàng hơi lớn tiếng và rõ ràng.

Quả nhiên, không có ai trả lời.

Cô lớn tiếng gọi nhân viên cửa hàng thêm một lần nữa, cuối cùng, một nhân viên uể oải xuất hiện, thanh toán cho cô.

Asuka cảm thấy anh ta rất giống với nhân viên bên siêu thị, nhưng cô không muốn suy nghĩ thêm nữa mà chỉ muốn nhanh chóng mua thực phẩm để về nhà nghỉ ngơi thôi.

Asuka ôm cái túi lớn bằng hai tay, bước vội về nhà.

“Phù. Con về rồi đây”.

Cô chào căn nhà không có người.

Tất nhiên không có tiếng trả lời.

Đáng lẽ hôm nay Asuka phải sung sướng lắm vì được ở một mình, vậy mà không hiểu sao cô cứ có cảm giác quái dị.

“Tại sao từ nãy tới giờ mình hoàn toàn không gặp người nào hết vậy?”.

Chắc trở về nhà giúp cô khuây khỏa, thế nên cô quyết định suy nghĩ về nỗi nghi ngại thoáng thoắt từ lúc nãy.

Asuka cất thực phẩm mua về vào tủ lạnh, rồi chìm vào suy tư trong

phòng mình.

“Nghĩ kĩ lại thì từ trường về nhà, hầu như mình cũng không gặp người nào..

Ngay cả xe điện bình thường luôn đông nghẹt người cũng vậy, tại sao chiếc Asuka đi lại vắng vẻ không người cơ chứ?

Asuka nhớ có người ở nhà ga, nhưng hình như ít hơn hẳn bình thường.

“Dù thế đi nữa, biết đâu tại hôm nay trường đột nhiên cho nghỉ, hoặc là nhà ga vốn vắng như vậy vào khoảng thời gian đó trong ngày thì sao...?”.

Cô tự thuyết phục mình, rồi ngừng suy tư.

Cô đeo tai nghe bật nhạc lên để thay đổi tâm trạng.

Chẳng hào hứng lắm, nhưng không thể để thời gian trôi qua lãng phí được.

Asuka chậm chậm vùi đầu vào ôn bài.

Asuka nghe tiếng ping của chuông báo mail mới trong tai nghe.

Trời đã về chiều.

Dốc sức nhiều rồi, ăn tối thôi.

Asuka thở ra một hơi, đi nấu nước sôi trước khi kiểm tra mail.

Cô mở tivi lên, chuẩn bị ăn mì ly.

Ngồi sâu vào trong sofa, cô kiểm tra mail mới trong thời gian chờ mì chín.

Người gửi làTorinoko city?

Asuka lập tức nhớ lại.

Là cái trang web kia.

Cô e dè mở mail, bên trong ghi một câu.

“Chúng tôi đã thực hiện đi ầu ước của bạn thành công. Chúng tôi hân hạnh được tiếp tục phục vụ bạn”.

Asuka cảm giác sống lưng lạnh toát.

Điều ước.....

Giờ này tuần trước.

Asuka đã đăng ký thành viên và nhập đi ầu ước của mình trên trang web lạ thường tên Torinoko city.

“Muốn được một mình”.

Nói vậy giờ đây điều ước đã được thực hiện.

Bố mẹ ra ngoài dự tang lễ, chỉ mỗi lớp Asuka tạm đóng cửa nghỉ học, cô được ở nhà một mình.

Điều ước kia thực sự đã được thực hiện sao?

Làm gì có chuyện đó!

Cô không muốn tin.

Cô không muốn nghĩ rằng để thực hiện đi ầu ước của mình mà bạn của bố mẹ, bạn học cùng lớp phải hy sinh.

Hơn nữa, thực tế làm gì có chuyện như ma thuật thế kia chứ?

“Ngẫu nhiên đó. Trùng hợp ngẫu nhiên thôi, ngay lúc đó cái mail lừa đảo này tới làm mình bất ngờ”.

Asuka nói ra miệng nhằm cự tuyệt khi sắp sửa tin vào cái mail đó.

Có nghĩ thì cũng xong rồi.

Kaori và Kazuki không trả lời tin nhắn, nhân viên trong siêu thị và cửa hàng tiện lợi mãi không xuất hiện, lẽ nào là tại cái điều ước này.

Nghĩ đến đi đâu đó, cô hoảng sợ đến không thể cử động.

Để làm dịu tâm trạng, Asuka vừa ăn ly mì vừa xem chương trình tivi vớ vẩn.

Ngay cả mì ly lúc nào cũng thấy ngon, mà giờ ăn không chút mùi vị.

Cô nghe giọng cười phát ra từ tivi cũng rỗng tuếch.

“Hôm nay ngủ sớm đi...”.

Mặc dù Asuka muốn được một mình, nhưng khi một mình lại sợ không chịu nổi.

Cô muốn thông thả hưởng thụ thời gian tắm yêu thích, nhưng thật tình không có tâm trạng.

“Để mai tắm vậy.....”.

Asuka ăn hết ly mì, nhanh chóng dọn dẹp rồi trốn vào trong chăn.

Nỗi sợ hãi vô hình bao trùm toàn thân Asuka.

Cô mở điện thoại, kiểm tra tin nhắn.

Kaori và Kazuki đều không trả lời.

Asuka định gửi tin nhắn thêm lần nữa, mà sợ lỡ lại không có hồi âm nữa thì sao, nên cô đã không thể gửi tin nhắn.

Bỗng dưng nhớ lại gần đây không mấy khi lên Twitter.

Tài khoản mà bạn bè trong trường không biết.

“Hôm nay ở nhà một mình. Buồn quá! Chúc ngủ ngon!!”.

Cô tweet lên.

Lúc Asuka đang đoán chắc không có ai trả lời, thì chuông kêu ping ping

báo có tin trả lời.

“Ấy! Sướng nha! Chúc ngủ ngon!”.

“Chúc ngủ ngon! Ghen tị nha!”.

Những người bạn không biết mặt cũng không biết tên trên mạng vui mừng cho việc ở một mình của Asuka và gửi lời chào. Chuyện này ngược lại làm Asuka mừng rỡ vì cảm thấy không phải một mình nữa.

Mình đã từng khao khát được một mình mà, sao bây giờ lại thấy được an ủi bởi sự tồn tại của bạn bè chưa hề gặp mặt đang ở bên kia màn hình.

“Ngủ ngon”.

Asuka nói ra tiếng, trùm chăn kín đầu và nhắm mắt thật chặt.

Chương 3

Rốt cuộc, tối hôm qua cô đã không thể hưởng thụ cuộc sống một mình, cũng không thể đi tắm.

Sáng dậy sớm, Asuka lập tức từ từ tận hưởng thời gian tắm yêu thích nhất của mình.

Nỗi hoảng sợ cũng vơi bớt vào ban ngày.

Để tĩnh tâm, cô chọn bom tắm màu hồng gắn hoa oải hương.

Được bao bọc trong hương thơm và bọt nước màu hồng nhạt đang sủi lên xèo xèo, Asuka cảm giác nỗi căng thẳng từ từ tan đi.

Sau khi ấm áp đến tận xương tủy, Asuka lấy mì ý đông lạnh trong đông thực phẩm đã mua, bày biện hoành tráng chút xíu, rồi đánh chén.

Cô thích thú ăn từng sợi từng sợi mì, tâm hồn thỏa mãn hạnh phúc.

Asuka nhấm nháp cốc trà sau bữa ăn, khi cơ thể đông cứng do quá sợ hãi được thả lỏng, cô đột nhiên quyết định tập trung vào việc học.

Nỗi hoảng sợ vô hình đã trôi dạt trong cô, tuy nhiên khi nghĩ đến sau này khó mà đảm bảo mình có thời gian được một mình nữa, và khi nghĩ đến câu lạc bộ thì đúng là không thể lãng phí thời gian được.

Phân tích như vậy, Asuka đã xua đi được nỗi hoảng sợ tới tận cùng ý thức.

Deo tai nghe lên, bật nhạc, Asuka tự nhiên hứng chí.

Thế nhưng, thỉnh thoảng cô vẫn muốn kiểm tra xem có con người tìn tại không, cô tweet lên Twitter.

“Xin chào! Sáng sớm mình đã thư giãn trong bồn tắm rồi”.

“A, sau khi tập trung sức lực giờ mệt quá~”.

“Bài tập số học đọc không hiểu, đang kẹt lại nè”.

Toàn mấy việc nhỏ nhặt thế thôi, nhưng ít ra có một hai người hỏi âm lại cho cô. Nó giúp cô an tâm thoát khỏi ảo giác chỉ có mỗi một mình trên thế giới.

“Asuka, mẹ về rồi đây”.

Asuka nghe tiếng của mẹ từ ngoài cửa.

Mẹ về sớm hơn cô nghĩ.

“Mừng mẹ đã về”.

Asuka ló mặt ra lối vào đón mẹ.

Cô còn giúp mẹ khâu hành lý.

“Ồ, Asuka, hiếm thấy nha”.

Mẹ lại nói lời không đầu rồi, nhưng hôm nay cô không đau dạ dày cũng không bức bối.

Trải qua hai ngày kì dị, Asuka rất sung sướng được tiếp xúc với con người.

“Để mẹ nấu bữa trưa”.

Mẹ nói, Asuka ngoan ngoãn gật đầu.

“Mới đi xa về mà, hay mình ra ngoài ăn đi?”.

Mẹ nói với bố.

Trước giờ Asuka không muốn cùng bố mẹ ra ngoài ăn cơm, nhưng Asuka của hôm nay thì khác.

“Con cũng đi nữa”.

Cô nói với mẹ.

Mẹ nhìn Asuka hơi ngạc nhiên, rồi liền gật đầu và khẽ mỉm cười.

Lâu lắm rồi cả nhà ba người mới ra ngoài ăn.

“Người bạn đã mất của bố là người thế nào ạ?”

Asuka lựa chọn từ ngữ bắt chuyện với bố.

Thế nhưng, ông chỉ giữ ánh mắt nhìn xa xăm, không trả lời gì cả.

Mẹ trả lời thay cho bố.

“Là bạn thân của bố con từ thời học sinh...”.

Cô biết được bố và mẹ đã hẹn hò từ thời đi học rồi sau đó kết hôn.

Người mất lần này là người bạn thân nhất trong số những bạn bè chơi chung thời học sinh đó.

Asuka choáng váng.

Lẽ nào, lẽ nào tại đáp ứng đi đầu ước của cô mà bạn thân của bố mất sao?

“Ngẫu nhiên... thôi nhỉ...?”.

Cô lẩm bẩm để không ai nghe thấy.

Mẹ nhìn Asuka với vẻ mặt hơi khó hiểu trong khoảnh khắc, nhưng lập tức quay sang ăn cơm đã được dọn ra.

Asuka trộm nhìn dáng vẻ của bố.

Ông đình trệ hoàn toàn rồi hay sao mà cũng không ăn uống bao nhiêu.

Đôi lúc mẹ nói chuyện với bố, nhưng hầu như ông không trả lời.

“Bố, có sao không?”.

Cô nói chuyện trực tiếp với bố, quả nhiên ông không đáp trả.

Nhìn sang mẹ, mẹ cũng biểu lộ gương mặt hơi bối rối.

Asuka toàn nói chuyện với mẹ mãi đến khi về nhà, bố chỉ có mặt ở đó, chứ không tham gia trò chuyện.

Sao bố như biến thành người khác hoàn toàn vậy.

Asuka hơi lo cho tình trạng của ông, tuy nhiên trong khả năng của mình cô không thể làm được gì cả.

Từ hôm đó, ông ngày càng thay đổi.

Trước đây ông uống rượu để vui thôi, giờ đêm nào ông cũng uống đến say mèm.

“Bố nó ời, hôm nay tới đây thôi...”.

Thỉnh thoảng mẹ can ngăn nhưng bố lờm lại với gương mặt đáng sợ.

“Bố, đừng uống nhiều quá...”.

Lúc Asuka nói thì ông lớn tiếng đe dọa “Mày đi chỗ khác đi!”.

Dần dần cả mẹ và Asuka đều không thể can ngăn hành động của bố được nữa.

Một ngày nọ, Asuka đang đeo tai nghe để học thì nghe một tiếng rầm lớn.

Giật mình, cô chạy ra khỏi phòng thì thấy mẹ ngã trong phòng khách.

“Á, mẹ?”

Asuka chạy tới chỗ mẹ, bố đã say mèm ở bên cạnh đứng dậy.

“Bố, bố đã làm gì mẹ vậy?”.

Asuka lớn tiếng nổi cơn thịnh nộ với bố, ông khinh miệt cô với biểu cảm ẩn chứa sự căm ghét. Có vẻ như mẹ bị bố đánh mạnh, ngã đập lưng vào cạnh sofa.

Dường như mẹ khó thở, nên Asuka từ từ đỡ bà ngồi dậy, xoa xoa lưng bà.

“Mẹ, đi bệnh viện không?”.

Asuka hỏi, mẹ lắc đầu từ chối.

Bố đã ngồi lại vào bàn, nốc rượu Whisky.

“Bố! Đừng uống rượu nữa!”.

Asuka giận dữ nói với bố, ông lè nhè ném hộp khăn giấy cần trong tay vào Asuka.

Do chơi bóng rổ, thần kinh vận động tốt, nên Asuka có thể chụp hộp khăn đó, nhưng cô thấy lo lắng bởi bố ngày càng ngập chìm trong rượu, ngày càng bạo lực.

“Mẹ, bố như thế này có phải bệnh không?”.

Asuka kín đáo hỏi mẹ, vẻ mặt mẹ cũng có chút sợ hãi, nói.

“Bố con bình thường mà. Bệnh gì chứ?”.

Asuka định giúp mẹ, mà chẳng hiểu sao mẹ cũng nổi giận với cô, không thể hiểu được.

“Cả bố và mẹ đều kì quặc mà!”.

Asuka la lớn, để mặc mẹ, bỏ chạy về phòng mình.

Rầm.

Có đóng cửa phòng thật mạnh.

Asuka lắng nghe, đảm bảo không có âm thanh đuổi theo từ phòng khách, rồi dịch chuyển cái tủ chặn trước cửa để không ai mở cửa vào được.

“Cái quái gì vậy? Bố thì nghiện rượu rồi! Mẹ thì lạ lùng quá’.”

Asuka thấy ngay trước mắt gia đình mình đang tan nát, cô không giấu nổi cơn sùng sốt. Bố cư xử bạo lực với Asuka chỉ là vấn đề thời gian thôi, và cô cũng không thể hiểu nổi thái độ của mẹ.

“Phải làm gì mới được đây...”.

Asuka ôm đầu mình.

Chẳng bao lâu nữa là tới kỳ thi, trận đấu cuối cùng trong câu lạc bộ cũng sắp diễn ra rồi, vậy mà tình trạng bố mẹ thế này, sao cô có thể tập trung được.

“Mình không thích gia đình như thế này...”.

Asuka khẽ lẩm bẩm.

Asuka cảm giác ở nhà không có nơi thuộc về mình nữa, nhưng đến trường cũng không bình tâm được.

Kaori vui vẻ như thường lệ, đi đâu đó khiến cô khó chịu.

“Asuka, chào cậu! Hôm nay công bố đội hình thi đấu chính thức thì phải?”.

Kaori sung sướng bắt chuyện với Asuka.

Asuka bực bội vì cái tính vô tâm đó.

So với Asuka gần đây phong độ sa sút, thì phong độ của Kaori ổn định vững vàng. Tỷ lệ ném bóng thành công của Kaori cũng cao hơn.

Asuka thật sự không tự tin.

Vì nếu so sánh nhiệt huyết đối với bóng rổ thì cô tin mình trội hơn, nhưng nhiệt huyết chưa bao giờ đi liền với kết quả.

Lê từng bước nặng nhọc, Asuka tham gia tập luyện với câu lạc bộ.

Mình muốn thoát khỏi cơn khủng hoảng này bằng mọi giá.

Cô phần đầu luyện tập cơ bản hằng ngày chỉ vì suy nghĩ này.

Kaori thì tập luyện nào là chuyền bóng, nào là ném bóng, nào là tập phối hợp với các thành viên khác.

Píp.

“Được rồi, tập trung!”.

Cố vấn thổi còi, hô hiệu lệnh, cả đám tập trung lại một chỗ và ngồi xuống.

Dường như tất cả đều biết cố vấn sẽ công bố đội hình chính thức.

“Hôm nay tôi sẽ công bố đội hình chính thức cho đại hội mùa hè”.

Nghe cố vấn nói, sự căng thẳng chạy rần rạt qua người cô.

Cố vấn gọi tên từng người một, người được gọi tên đứng dậy.

Asuka kín đáo đan tay, liên tục khấn cầu thần linh.

Năm nay là năm thứ sáu kể từ ngày cô bắt đầu chơi bóng rổ từ cấp hai.

Dù thế nào cô cũng muốn ra sân trong đội hình chính thức vào trận đấu mùa hè - đại hội chung kết của sáu năm liên tục cố gắng.

Kaori chỉ mới ba năm.

Kaori chưa từng ra sân trong đội hình chính thức, nếu được một lần có mặt ở đội hình chính thức trong lần cuối cùng của đời học sinh cấp ba tất nhiên là quá tuyệt rồi.

Nói thì nói vậy, chứ kiêu gì Asuka cũng không muốn nhường.

“Shooting guard, Shimizu Kaori”.

Cố vấn gọi tên của Kaori.

Kaori ngẩng kể bên mừng rỡ đứng dậy.

Asuka sốc đến phát khóc.

Cô hoàn toàn không để lọt tai chuyện cô vẫn nói sau đó.

“Tại sao...?”.

Tuy có thể hiểu đánh giá của cô vẫn, nhưng cô không muốn chấp nhận nó.

“Được rồi, từ ngày mai các bạn hãy chính thức luyện tập cho đại hội”.

Tất cả mọi người hô lớn đáp lại lời của cô vẫn.

Asuka không muốn nhìn mặt người nào hết.

Có lẽ mọi người hiểu được cơn sốc của cô.

Asuka nghĩ mình không đáng thương tới mức cần động viên đâu, cô vội vàng thu dọn đồ đạc để không ai nhận ra, định đi về

“Asuka! Cùng về nhé!”.

Kaori lại gần.

Thật bức bối với cái tính quá thờ ơ của nó.

Đến các thành viên khác còn lộ vẻ kinh ngạc.

“Hả? Tại sao tớ phải về cùng với Kaori chứ?”.

Cuối cùng cô cũng đáp trả thẳng thừng.

Kaori trả lời tỉnh bơ như không.

“Câu lạc bộ là câu lạc bộ. Còn tớ với Asuka là bạn mà, tớ muốn về chung với cậu”.

Lý luận của người chiến thắng.

Vì từ trước tới nay Asuka luôn giữ vị trí cầu thủ chính thức, nên nếu xét đến chuyện Kaori thường về chung với cô, thì có lẽ việc Kaori nói là lẽ tất nhiên.

Mặc dù trong đầu cô hiểu rõ điều đó, nhưng Asuka cũng khó mà cư xử

hòa nhã với Kaori, người đã cướp vị trí cầu thủ chính thức vốn là của cô từ trước được.

“Nói nhiều quá! Biết thế không dạy cho Kaori chơi bóng rổ!”.

Asuka hét lên như thế, rồi chạy đi khỏi nơi đó.

Cô biết rằng mình đã làm tổn thương Kaori, cũng biết chắc sẽ bị thành viên xung quanh nhìn bằng con mắt chế giễu.

Biết là thế nhưng Asuka không thể tử tế với người khác cho tới khi cô chôn giấu đi nỗi đau của mình.

“Tất cả biến mất hết thì tốt biết mấy!”.

Asuka lẩm bẩm khi đi về một mình.

Trên đường về, Asuka ngẫu nhiên gặp Kazuki.

“Chào, Asuka. Khỏe không?”

Nhìn mặt Kazuki, cô cảm thấy bất ngờ.

“Không khỏe gì hết...”.

Asuka tuôn ra lời phàn nàn.

Do là lần đầu tiên cô như thế nên trông Kazuki có vẻ hơi bất ngờ.

“Đi uống chút gì không”.

Theo đề nghị của Kazuki, hai đứa mua nước ép lon rồi ghé vào công viên gần đó.

Hai đứa ngồi trên ghế đá.

“Asuka, mặt cậu sầu thảm quá, ổn không đó?”.

Kazuki mở lời có vẻ lo lắng.

Cô vui lên đôi chút, không biết có phải vì sự ân cần của cậu ấy không.

“Ừ... có nhiều chuyện xảy ra...”.

Asuka bắt đầu kể cho Kazuki nghe, chỉ một chút thôi.

Ở nhà, bố sống như kẻ nghiện rượu.

Thậm chí dân dân hành xử bạo lực.

Mẹ thì không chịu công nhận bố bị bệnh, cứ mãi chịu đựng rồi còn bao che cho ông.

Cảm giác như bà còn trút giận lên Asuka để giải tỏa căng thẳng.

“Bố và mẹ của Asuka... đâu phải người như vậy? Không thể tin được...”.

Hồi còn nhỏ Kazuki đã nhiều lần tới nhà Asuka chơi.

Có vẻ khác xa với ấn tượng hồi đó của cậu.

“Chưa hết...”.

Asuka than thở về chuyện học hành lẫn câu lạc bộ đều không suôn sẻ.

“Tớ bị cướp vị trí cầu thủ chính thức bởi một người bạn cấp ba tên Kaori”.

Cô nói như thể không quan trọng lắm.

Vì cô hiểu lí do bị cướp suất cầu thủ chính thức không phải tại Kaori mà là tại bản thân mình.

Hiểu thì hiểu, nhưng nói ra lời còn làm cho Asuka suy sụp hơn nữa.

Asuka nhìn chăm chăm vào lon nước ép đang cầm trong tay.

“Suất cầu thủ chính thức, bị cướp mất rồi à... đau thật đó...”

Vì Kazuki cũng chơi bóng rổ, nên hình như cậu đồng cảm với nỗi đau của cô.

Chỉ nhiều đó thôi đã đủ để lòng Asuka nhẹ nhõm đôi chút.

“Kaori là bạn Asuka đúng không? Tôi biết đó”.

Đột nhiên nghe chuyện của Kaori từ Kazuki, Asuka hơi sửng sốt.

Theo như Kazuki kể thì bạn chơi bóng rổ cùng trường của cậu quen với Kaori, trước đây có một lần đi chơi cùng.

“Cô gái tốt đó. Tính cách thật thà. Tôi có cảm giác là cô bạn mà Asuka vừa nhắc đó”.

Một lời đó của Kazuki đâm một nhát vào trái tim rách bươm của Asuka.

Asuka không thể chấp nhận Kazuki khen ngợi Kaori.

“Chẳng phải đùa tốt đẹp gì đâu. Vô tâm lắm”.

Asuka lờ lời hằn học nói.

Dù biết là chính mình đã nói đi ầu xấu xa, nhưng cô không thể kiềm chế lời lẽ tuôn ra.

“Kazuki cũng vèphe Kaori nhỉ? Tôi hiểu rồi. Thôi chào cậu”.

Asuka nói, uống cạn lon nước ép rồi bỏ đi.

Khi nghĩ kĩ lại thì Kazuki không hẳn là khen Kaori.

Cô hiểu điều đó, cô bức tức chỉ vì chuyện của Kaori lại được thốt ra từ miệng Kazuki thôi.

Lòng đầy mộng lung, Asuka vội vàng về nhà.

Về tới nhà, Asuka thấy đồ đạc trong phòng khách lung tung hết như thể vừa bị kẻ trộm vào ăn trộm vậy.

“Cái gì... thế này?...”.

Cô thấy mẹ đang ngồi một mình trên bàn ăn.

Có vết bầm tím lớn trên mặt bà.

“Ừa, mẹ, mẹ bị sao vậy!?”.

Asuka hỏi, mẹ mỉm cười yếu ớt đáp “Không có gì đâu”.

“Sao mà không có gì được!? Cái này là gì? Mẹ bị bố đánh đúng không?”.

Ngay khi Asuka định đến gần kiểm tra tình trạng vết bầm của mẹ, thì mẹ tức giận.

“Lo học đi, lo những chuyện này làm gì! Học sinh cuối cấp rồi đấy!”

Asuka lo lắng cho mẹ vậy mà lại bị mắng vì lí do vô vớ, cô tức tối.

“Mẹ, mẹ lạ quá! Cả căn phòng lẫn vết bầm là tại bố đúng không? Sao mẹ lại bao che cho bố? Sao lại tức giận với con!”.

Asuka vút lại lời kết tội mẹ, rồi trốn vào phòng mình.

Cô chặn cái tủ trước cửa phòng giống hôm trước.

Nước mắt lăn xuống má.

Cả học hành, cả câu lạc bộ, cả gia đình đều rối tinh rối mù.

Mặc cho nỗ lực cứu vãn hết mình, dường như cô cài nhầm nút ở đâu đó rồi, tất cả đều trái ngược với mong đợi.

“Mọi thứ đều đáng ghét...”.

Asuka lâm bầm, co mình lại, rơi nước mắt.

“Mình muốn một mình... tất cả biến hết đi thì hay biết mấy...”.

Khi nước mắt ngừng rơi, Asuka lâm bầm như thế và nhớ ra.

“Phải rồi... Torinoko city...”.

Asuka ngó vào bàn như thể bị thứ gì đó thôi thúc.

Cô lấy điện thoại ra.

Làm thế nào để vào trang web kia được nhỉ?

Cô tìm lại mail đăng ký lúc trước.

“Chúng tôi hân hạnh được tiếp tục phục vụ bạn”.

URL được ghi trong mail có câu đó.

Asuka hơi do dự, nếu bây giờ được giải thoát khỏi hiện thực trước mắt thì... cô bấm vào URL.

Lát sau, màn hình trắng trơn, trang web đặt tiêu đề Torinoko city hiện ra.

“Được rồi...”.

Asuka thở phào.

Màn hình hiển thị hơi khác với lần trước.

“Chúng tôi sẽ đáp ứng điểu ước của bạn thành hiện thực vĩnh viễn”.

Những chữ như vậy.

“Vĩnh viễn ư?...”.

Cô bị mê hoặc, thậm chí khá sợ hãi trước câu đó.

Nhưng mà, đến nước này rồi, cô không thể rút lui nữa.

Phải chăng là định mệnh đã dẫn lối mình đến trang web này?

Asuka nói cho chính mình nghe, chọn vào tấm ảnh.

Chờ một lát, câu hỏi ví dụ hiện ra lần nữa.

“Tên của bạn là gì?”

“Tên của tôi là “Asuka”.

“Tại sao bạn lại sống?”

“Tôi sống “để hạnh phúc”.

Câu trả lời khác với lần trước.

Có sao không nhỉ?

Và cuối cùng là,

“Điều ước của bạn là gì”.

Muốn được một mình.

Cô thận trọng gõ, màn hình trắng toát ngay sau khi cô nhập xong giống y như lần trước.

Chuông báo có mail mới vang lên.

Asuka đoán chắc nó sẽ gửi mail với nội dung giống lần trước, cô mở mail ra xem.

“Cảm ơn bạn đã sử dụng dịch vụ của chúng tôi. Bảy ngày sau điều ước của bạn sẽ thành hiện thực vĩnh viễn”.

Asuka nghe ngóng tình hình của bố mẹ đang cãi nhau, khi cả hai im lặng, cô nhanh chân đi tới phòng tắm.

Cô thông thả đun nước nóng, lấy trái bom tắm yêu thích nhất.

Đó là loại bom màu xanh lơ, hương hoa hồng, và cánh hoa hồng sẽ nổi lên mặt nước.

Từ phòng khách văng vẳng tiếng bố mẹ lại cãi nhau.

Asuka nhanh chóng vào phòng tắm, tắm qua bằng vòi hoa sen.

Âm thanh của vòi hoa sen át tiếng cãi vã trong phòng khách, cô thấy bình yên trở lại.

Tắm rửa thân thể và gội đầu xong, cô cho trái bom tắm màu xanh lơ để sẵn trong cái rổ như mọi khi vào bồn tắm.

Bọt li ti xèo xèo nổi lên, hương hoa hồng cô thích nhất bao trùm phòng tắm.

“Một tuần nữa, chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ?”.

Asuka vừa ngâm mình trong bồn tắm ấm áp, vừa suy nghĩ.

Sẽ một mình suốt đời.

Lẽ nào có gì đó xảy ra trên chính cơ thể của cô?

“Mình, sẽ chết sao?”.

Lúc nói thành tiếng câu đó, Asuka liên tưởng tới cái chết đột tử trong đời thực.

Thấy hơi sợ.

Tuy nhiên, thực tại bây giờ chẳng có gì vui hết.

“Nếu đã vậy, thôi thì như thế có lẽ cũng tốt”.

Asuka lẩm bẩm một mình.

“Có đi đâu, nếu chết rồi thì mình sẽ không được ngâm bồn như thế này được nữa ư? Vậy thì tiếc quá...”.

Asuka thất vọng nhận ra bản thân chỉ luyến tiếc cuộc đời vì chuyện đó thôi.

Tại sao mình lại sống nhỉ?

Câu hỏi mà Asuka bị hỏi trên trang Torinoko city đang xoay vòng

mòng trong đầu cô.

Rồi sẽ có ngày mình biết được chính xác lí do mình sống, hoặc lí do mình muốn sống, phải không nhỉ?

Asuka đưa tay vớt cánh hoa hồng trôi trong bồn tắm, ngấm cánh hoa từ từ trôi tuột khỏi lòng bàn tay không biết bao nhiêu lần.

Lần này Asuka không thể quên được cái mail.

Cô gập ngón tay lại đếm một tuần.

Vào ngày thứ năm, câu lạc bộ tập luyện.

Kaori và Asuka được chia thành hai đội khác nhau, tập thi đấu thử.

Còn một tháng nữa là tới đại hội mùa hè.

Tất cả thành viên câu lạc bộ gần như mỗi ngày đều liên tục luyện tập cường độ cao, nên mọi người có chút thiếu tập trung.

“Này! Tập trung vào!”.

Cố vấn ra lệnh.

Tất cả đồng thanh đáp “vâng!” nhưng sau đó sự cố xảy ra.

Ngay sau khi bắt đầu trận đấu thử.

Khi Kaori chạy tới để lấy trái bóng mà Asuka đã ném thì chân vướng phải trái bóng liền ngã nhào xuống đau đớn.

“Áa!!!”.

Kaori gào lớn, nằm im không động đậy, tất cả các thành viên chạy lại gần.

“Có sao không!?”.

Quản lý và giáo viên cố vấn xô đẩy các thành viên đang vây xung

quanh Kaori, chen vào trong.

“A, có vẻ không ổn r ấ”.

Cố vẫn nói với quản lý.

Quản lý đỡ vai Kaori, xoay sở giúp cô ta đứng dậy, chân phải của Kaori như thể không có lực.

“Tạm thời chúng em tới phòng y tế. Thảo luận với bác sĩ xong nếu cần thiết sẽ tới bệnh viện ạ...”.

Quản lý nói với cố vấn, dìu Kaori đi.

Nhìn Kaori nhăn mặt vì đau đớn, Asuka nhộn nhạo trong lòng.

Cô muốn đi cùng, nhưng lại thấy lúng túng với Kaori kể từ ngày nói lời kinh khủng hôm trước nên đã không thể cất bước.

Asuka sững sờ đứng im không nhúc nhích, cố vẫn tới gần cô và nói.

“Hatori. Shimizu chắc không được r ấ. Em sẽ làm c ầ thủ chính thức, nên hãy chuẩn bị đi”.

Asuka kinh ngạc trước sự thay đổi nhanh chóng của cố vấn, mà trên hết là cô thấy sợ hãi vì mình được làm c ầ thủ chính thức bởi chấn thương của Kaori.

(Gì thế này... Chẳng lẽ...?)

Vì mình đã ước muốn được một mình.

Năm ngày kể từ hôm đó.

Do chướng ngại của mình là Kaori bị chấn thương nặng nên suất cầu thủ chính thức trong đại hội thể thao cuối cùng của trường cấp ba đã thuộc về mình...

(Lý nào có chuyện đó. Không liên quan đâu...)

Mặc dù Asuka tự nhủ với lòng nhiều lần, nhưng nghĩ thế nào cô cũng

không thể không cảm thấy là tại cái trang web kia.

Asuka tạm tham gia vào đội bên cầu thủ chính thức trong tâm trạng không thoải mái.

“Suất cầu thủ chính thức trở lại rồi, tốt quá nhỉ”.

Những thành viên vẫn chơi cùng Asuka trước giờ nói với cô.

Không hẳn là họ vui mừng vì Kaori chấn thương, nhưng có lẽ đối với các thành viên cùng đội hình chính thức với Asuka trong thời gian dài, thì dù phong độ cô không tốt đi nữa, họ cũng vui vì có thể cùng đội với cô.

“Ừm... ừ...”.

Asuka gật đầu mơ hồ, tạm thời im lặng tập luyện cho ngày hôm đó.

Hôm sau đi học, Kaori băng bột chống nạng tới trường.

“Chào cậu...”.

Asuka lí nhí chào mà không biết Kaori có nghe được hay không.

“Asuka, chào cậu! Có vẻ tớ bị đứt dây chằng rồi”.

Kaori cười ha ha nói.

“Uổng công được làm cầu thủ chính thức, vậy mà, tiếc ~ ghê! Asuka, nhờ cậu nhé!”.

Trông thái độ của Kaori hoàn toàn chẳng có vẻ tiếc nuối gì cả, Asuka không xua tan được cảm giác mờ lung.

Chắc hẳn Kaori đã khóc.

Nhưng không muốn cho cô thấy đi đâu đó.

Có lẽ vẻ tươi vui của Kaori chỉ là giả vờ mạnh mẽ.

“À, ừm... Xin lỗi cậu...”.

Ngay khi Asuka xin lỗi, Kaori ngậy ra.

“Tại sao Asuka lại xin lỗi chứ? Chính tớ đã đuổi theo trái bóng mà”.

Kaori nói với vẻ mặt chân thật, thật sự không đồ thừa cho Asuka.

Asuka lắc đầu. Không phải. Nói ra chắc không ai tin đâu.

Nhưng, chấn thương của Kaori nhất định là tại Torinoko city...

Asuka lo lắng khủng khiếp, không biết hôm nay sẽ có chuyện gì xảy ra nữa.

Giáo viên chủ nhiệm vào lớp trước khi bắt đầu tiết học.

Cả lớp lao nhao.

Đưa thì vội vàng về chỗ, đưa thì thấy giáo viên nhưng vẫn chưa tới giờ nên tiếp tục trò chuyện, tình hình chung là hỗn loạn.

Giáo viên chủ nhiệm đi thẳng tới chỗ Asuka.

“Hatori, có điện thoại. Hãy tới phòng giáo viên đi”.

Asuka hoảng hốt.

Hôm nay là ngày thứ sáu.

Đã xảy ra chuyện tồi tệ gì rồi?

Cô có dự cảm chẳng lành.

Asuka vội vã theo sau giáo viên chủ nhiệm tới phòng giáo viên. Cầm điện thoại lên, là mẹ gọi.

“Asuka, bình tĩnh nghe nhé. Bố con lên cơn đau tim bất tỉnh rồi”.

Asuka cảm giác như tay đang cầm ống nghe của mình mất hết sức lực.

“Làm thế nào... Tại sao?”.

Cô hỏi câu vô nghĩa.

“Vừa nãy có điện thoại báo bố con bất tỉnh ở công ty. Giờ mẹ đang ở bệnh viện... Bác sĩ nói không biết có tỉnh lại không...”.

Mẹ bắt đầu khóc ở bên kia điện thoại.

Asuka không biết nên làm gì lúc này.

Nếu bố cứ thế mà đi luôn thì...

(Là tại mình... Tại mình đã ước được một mình...)

Cái từ “Vĩnh viễn” đè nặng lên Asuka.

Nếu cứ thế này thì có lẽ chẳng mấy chốc người xung quanh mình sẽ gặp nguy hiểm.

Để đáp ứng cho Asuka được một mình, có lẽ tất cả những người xung quanh sẽ biến mất khỏi thế gian này.

Asuka bắt đầu hối hận vì đã làm một chuyện không suy nghĩ.

Cô chỉ nghe tiếng khóc nức nở của mẹ ở đầu kia điện thoại.

“Mẹ, mẹ bình tĩnh lại. Mẹ hãy ở bên bố, đừng rời khỏi đó”.

Asuka nói vậy rồi đưa ống nghe cho giáo viên chủ nhiệm.

“Em cảm ơn nhiều ạ”.

Cô nói, cúi đầu cảm ơn, rồi nhanh chóng trở lại lớp học.

Cạch.

Cửa lớp học mở, tất cả bạn bè xung quanh chăm chú vào Asuka.

Trên lối đi tới chỗ của mình, cô đi ngang qua Kaori.

“Asuka, sao vậy? Có chuyện gì không?”.

Kaori hỏi, Asuka trả lời thẳng thắn.

“Bố tớ bị bất tỉnh. Có lẽ sẽ chết. Chấn thương của Kaori và bệnh của bố, chắc chắn đều là tại tớ. Xin lỗi cậu”.

Asuka nói xong, vội vàng thu dọn đồ đạc của mình, rời khỏi lớp học.

Cô gặp giáo viên chủ nhiệm trong hành lang, cúi chào và hối hả tới tú

giày.

“Hatori! Này! Em đi đâu thế?”.

Giáo viên chủ nhiệm hỏi với theo sau.

“Em xin lỗi, em xin phép về ạ”.

Asuka trả lời mà không biết giáo viên chủ nhiệm ở xa có thể nghe được không.

Làm sao giờ, làm sao giờ? Làm sao mới được đây?

Asuka hấp tấp trở về nhà.

Trước tiên lên cái trang Torinoko city kia coi thử.

Phải tìm cách hủy bỏ.

Asuka vừa đi về vừa nghĩ vậy. Để truy cập vào Torinoko City, chỉ có cách theo đường link trong điện thoại cô để ở nhà.

Về gần tới nhà, cô gặp Kazuki từ hướng đối diện đi tới.

“Tại... tại sao...”.

Asuka ngạc nhiên khi thấy bóng dáng của Kazuki, cô định đi qua luôn để tránh cậu.

“Ê, Asuka, sao thế!”.

Kazuki gọi.

“Chính cậu mới bị sao ấy...”.

Asuka nói, quay lưng lại Kazuki để tránh mặt.

“À, tại tớ ngủ quên, nên giờ đang đi đến trường”.

Nói xong, cậu chụp tay Asuka lại.

Không thể trốn được nữa.

Cô nghĩ.

“Tới đây chút đã. Cậu có vẻ lạ lắm”.

Bị Kazuki kéo tay đi, cô không thể phản kháng, cả hai ngã xuống ghế đá trong công viên giống hệt lần gặp trước.

Asuka rất muốn sớm rời khỏi chỗ này.

Nếu ở cùng nhau, thì có lẽ đến cả Kazuki cũng sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Cô đoán vậy.

“Này, tớ phải về rồi”.

Asuka vừa nói vậy, Kazuki đã tức giận kéo tay cô lại.

“Trước tiên hãy bình tĩnh ngã xuống đã”.

Tay bị kéo mạnh, Asuka té phịch ngã xuống ghế đá, cô rơm rớm nước mắt nhìn Kazuki.

Đúng lúc đó, một quả bóng chày từ xa bay tới nhắm thẳng vào Kazuki.

“Coi chừng!”.

Kazuki cũng nhận ra đồng thời với Asuka, hoảng hốt né đi.

May mắn, quả bóng bay xuyên qua giữa Kazuki và Asuka.

Từ phía đối diện công viên, một cậu thiếu niên đeo băng tay chạy tới.

“Xin lỗi ạ!”.

Cậu thiếu niên gỡ nón chơi bóng chày ra, cúi đầu xin lỗi, cô ngay lập tức biết không phải cậu ta cố tình.

Tuy nhiên, tại sao cậu ta lại chơi bóng chày giữa ban ngày thế này?

Asuka hoảng sợ.

Vì mình đang ở đây, nên Kazuki cũng bị liên lụy nguy hiểm.

Nghĩ thế, Asuka đứng ngẩn không yên. Nhân lúc Kazuki đang lợm

bóng rơi ở phía sau ném trả lại cho cậu thiếu niên, Asuka đang ngẫ trên ghế đá đứng dậy.

“Kazuki, xin lỗi. Nếu đi chung với tớ, Kazuki sẽ gặp nguy hiểm nên...”.

Asuka bỏ lửng câu nói, bỏ chạy ra khỏi công viên.

Cô nghe tiếng Kazuki ở phía sau, nhưng cô nhất quyết không dừng lại.

Không thể để người bạn quan trọng thân thiết thuở nhỏ của mình dẫn thân vào nguy hiểm được.

Chạy về tới nhà, Asuka vừa thở hổn hển vừa lật đật cầm lấy điện thoại.

Cô hít thở sâu để điều chỉnh hô hấp, rồi kiểm tra chi tiết cái mail.

Asuka thử viết mail với nội dung muốn biết cách hủy đi đầu ước, gửi đi, nhưng mail bị trả về do địa chỉ người nhận không đúng.

Kế tiếp cô truy cập vào trang Torinoko city, màn hình hiển thị NOT FOUND

“Á, trang web không có sao? Sao lại vậy được...”.

Cô kiểm tra URL và thử truy cập nhiều lần, nhưng trang Torinoko city không hiển thị lấy một lần.

“Sao bây giờ? Sao bây giờ?”.

Asuka rơi vào hoảng loạn.

Cô truy cập vào Twitter tính tra trên đó, tuy nhiên số người đang theo dõi lẫn số người theo dõi đều là 0.

“Lý nào... lý nào có chuyện này...?”.

Asuka đã cảm giác được người xung quanh mình đang dần dần biến mất.

Ping pong.

Chuông cửa reo.

“Này, Asuka! Không sao chứ?”.

Cô nghe tiếng Kazuki ngoài cửa.

Sao giờ, cứ ở lại đây thì không được!

Asuka hiểu ra, quyết định đi xa.

Cô trả lời cho Kazuki qua màn hình chuông cửa.

“Kazuki, tớ không sao. Xin lỗi cậu. Tớ phải đi”.

Nói xong, cô tắt chuông cửa đi.

Asuka lật đật nhét đầy túi du lịch những đồ đạc dùng cho vài ngày.

Nếu mình đi tới nơi không có ai vào ngày thứ bảy, thì sẽ không có thêm người nào bị hại nữa.

Chỉ còn cách trốn khỏi điều ước kia thôi.

Cô nhận ra.

Vĩnh viễn... cái từ ấy âm ỉ trong mắt của Asuka mãi không tan.

“Có lẽ mình không ở một mình vĩnh viễn thì không được...”.

Asuka mở sổ ghi chú để trên bàn ra, để lại một câu.

“Bố, mẹ, con xin lỗi. Xin lỗi Kazuki, Kaori, các bạn trong lớp, các bạn trong câu lạc bộ. Bố mẹ ơi, con sẽ ở một mình suốt đời”.

Chương 4

“Này, ê!”.

Kazuki gọi nhiều lần với cái chuông cửa không phản ứng.

Trông Asuka lạ quá.

Cậu chỉ biết vậy.

Thêm nữa, cậu cũng chú ý tới hoàn cảnh gia đình của Asuka.

Lần trò chuyện trước đó, cô ấy có nói gia đình đang rối tung.

Quan sát kĩ mới thấy, ngày trước những bông hoa trong vườn luôn được chăm sóc đẹp đẽ, giờ đây chúng chuyển sang màu nâu héo tàn.

Tất cả chậu cây cảnh luôn đặt trước cửa cũng tàn úa hết cả.

“Bố mẹ của Asuka, có vấn đề gì rồi...”.

Cậu đập bồm bộp vào bên hông chuông cửa đã tắt ngúm.

Cơn đau chạy qua tay, cậu hiểu rằng đây là hiện thực.

“Nên làm gì đây? Làm sao để giúp Asuka. Suy nghĩ đi...”.

Kazuki tự nói với chính mình.

Cậu gọi điện thoại, gửi tin nhắn, nhưng hình như cô ấy đã tắt nguồn điện thoại, không kết nối.

Phải chăng Asuka không muốn ai liên lạc với mình.

Vì Kazuki linh cảm Asuka sẽ không bước ra khỏi nhà, nên cậu tạm quay về nhà mình.

Không còn hướng tới trường nữa.

Thôi về nhà suy nghĩ.

Cậu suy tính.

Đóng gói đồ đạc vào túi du lịch xong, Asuka thở hắt ra.

“Đúng rồi, bom tẩm...”.

Có thể mình sẽ tẩm bồn ở đâu đó.

Cô chọn ba trái bom tẩm thích nhất, bỏ vào túi.

Dù ngày tận thế có đến thì cũng phải ngâm bồn thư giãn trước đã.

Asuka tính tới chuyện đó luôn.

Nãy giờ cô cũng không còn nghe giọng của Kazuki bên ngoài nữa.

Điện thoại di động đã tắt nguồn do Asuka không muốn mang đi, nhưng cô lại muốn dùng Twitter, nên quyết định đem theo.

Cô cài đặt chặn bố mẹ, Kazuki, Kaori để điện thoại không reo.

Từ giờ chắc điện thoại sẽ không reo nữa đâu.

Asuka mở ngăn kéo lấy thẻ và sổ tài khoản tiết kiệm tiền lì xì.

Cô sẽ dùng số tiền này đi tới bất cứ đâu có thể tới.

Xách túi du lịch lên tính ra khỏi nhà thì điện thoại bàn reo lên.

Asuka hơi lưỡng lự, nhưng có thể là điện thoại từ mẹ, cô nghe điện thoại.

Đúng là mẹ gọi. Có lẽ giáo viên chủ nhiệm đã liên lạc với mẹ cô.

Asuka ý thức rằng đây là khoảnh khắc cuối cùng cô có thể nghe được giọng mẹ.

“Asuka? Chừng nào con tới đây?”.

Trong ống nghe mẹ hỏi ngay.

Asuka không có ý định tới chỗ bố.

Nếu tới gặp bố, cô sợ bố lại mất luôn thì sao.

“Mẹ, xin lỗi mẹ. Con...”.

Cổ họng nghẹn đắng.

Nước mắt trào ra.

Cô vốn tưởng mình ghét bố mẹ nhiều lắm, nhưng vĩnh viễn không thể gặp họ nữa thì quả thật là đau đớn xót xa.

Chỉ cần hai người sống với nhau hòa bình, hạnh phúc là đủ rồi.

Asuka cầu mong từ tận đáy lòng.

“Asuka?”.

Phía bên kia điện thoại mẹ đang hỏi, tuy nhiên Asuka khẽ khàng gác ống nghe để không bị giọng nói của mẹ làm chùn bước.

“Bố, mẹ, con xin lỗi...”.

Cô thì thầm với cái điện thoại, quệt mạnh cánh tay lau nước mắt.

“Nào, xuất phát thôi”.

Thấy hơi cô đơn, cô mở Twitter trên điện thoại.

“Đi du lịch dài ngày đây!”.

Cô tweet lên, trên dòng thời gian chỉ hiển thị mỗi tweet của mình cô.

Dòng thời gian mà người theo dõi lẫn người đang theo dõi đều bằng 0.

Thật sự một mình rồi.

Buồn.

Vậy nhưng đây là tương lai mình đã mong muốn.

Quyết định sẵn sàng, Asuka cất điện thoại vào túi, xách túi du lịch lên, ra khỏi nhà.

Asuka không có điểm đến.

Cô ghé rút tiển trong cửa hàng tiện lợi dọc đường, khi đi bộ tới nhà ga gần nhất, cô bị cảnh sát hỏi thăm.

“Chờ chút, cháu đi đâu vào ban ngày thế này?”.

Ông cảnh sát trông lớn tuổi hơn cả bố cô.

Giọng điệu hiên lành, nhưng ánh mắt sắc bén làm cô hơi sợ.

Một nữ sinh cấp ba cầm túi du lịch đi bộ giữa ban ngày thì bị nghi ngờ cũng không có gì lạ.

Asuka suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào.

Cảnh sát liên lạc với bố mẹ thì phiền.

Mình không muốn ai đuổi theo hết.

“Dạ... Bố cháu...”.

Ông cảnh sát nhìn chằm chằm Asuka với ánh mắt sắc bén đó khi cô ấp úng mào đầu.

Không thể nói dối.

Cô nghĩ thế.

“Cháu được báo bố bất tỉnh đột ngột. Cho nên, giờ cháu đang tới bệnh viện..

Cô không định đến bệnh viện, nhưng ngoài chuyện đó thì đầu là sự thật.

Đó không hẳn là nói dối.

Ông cảnh sát dường như còn hơi nghi ngờ, tuy nhiên sau đó ông kiểm tra tên bệnh viện các thứ, rồi để chắc chắn ông chỉ đường đi tới bệnh viện cho cô.

“Chúc bố cháu mau khỏi bệnh. Dù đang là ban ngày, nhưng vì gần đây

xảy ra nhiều vụ học sinh cấp ba mất tích, nên hãy cẩn thận trên đường tới bệnh viện”.

Ông mỉm cười thân thiện, xoa xoa đầu Asuka.

Cả đôi mắt mà vừa rồi cô còn thấy sợ cũng híp lại giống hình trăng lưỡi liềm.

“Cháu cảm ơn ạ”.

Asuka cắn răng kiềm chế nước mắt sắp tràn ra bởi sự dịu dàng của con người, cô cúi đầu chào, đi tới nhà ga.

Một mình ngẩng đầu lắc lư trên xe điện chậm chậm chạy từ nhà ga gần nhất tới nhà ga Shinkansen.

Phong cảnh quá quen thuộc, nhưng hôm nay cô ngấm chúm trong tâm trạng lạ lẫm.

Đây có thật là thế giới mà Asuka biết không?

Asuka bị những cảm xúc khó hiểu ấy quẩn lấy.

Lúc đến ga Shinkansen, người qua lại tấp nập hơn cô tưởng, nên dù nữ sinh cấp ba có xách túi du lịch đi đâu cũng không bị nghi ngờ.

Asuka thở hắt ra, đi tới mua vé tàu Shinkansen.

Đây là lần đầu tiên Asuka đi du lịch một mình.

Cô không biết làm thế nào để mua vé, cũng không có can đảm xếp hàng ở cổng bán vé.

Cô xếp hàng trước máy bán vé tự động, nhìn lịch trình tàu chạy.

“Đi đâu ta...?”.

May mắn là Asuka học hành chăm chỉ môn địa lý, nên chỉ cần nhìn tên ga tàu Shinkansen thôi, cô đã đại khái biết nó thuộc khu vực nào.

Tự nhiên cô muốn đi đến nơi mình đã từng đi.

“Phải tới nơi ít người...”.

Asuka tìm thấy địa điểm mình đã đi du lịch hồi còn nhỏ.

Cô nhớ hồi đó gia đình Kazuki cũng đi cùng.

Toàn bộ nơi đó là quang cảnh phủ đầy tuyết, nhưng thời điểm này có lẽ khí hậu dễ chịu hơn.

Cần trong tay vé tàu tốc hành và vé tàu thường* vất vả mua được, kiểm tra thời gian.

Còn ba mươi phút nữa mới tới giờ khởi hành.

Asuka lập tức đi tới quầy bán hàng.

Tìm thấy cơm hộp ekiben*, cô mừng rỡ.

Asuka chọn mua hộp cơm mắc tiền mà bình thường cô sẽ do dự không mua.

“Không cần chi li quá...”.

Vừa lắm bữa, cô vừa chọn đồ ăn vặt và nước uống.

Chợt nhìn sang bên cạnh, Asuka thấy bày bán tạp chí và cuốn hướng dẫn du lịch vùng này.

“Hướng dẫn du lịch à? Chắc nên mua nhỉ?”.

Không may, ở đó chỉ toàn bán sách hướng dẫn khu vực này thôi, nên Asuka vội mua mấy thứ đã lấy rồi nhanh chân đi tới nhà sách gần đó.

Bước vào nhà sách, cô đi tới dãy bán sách du lịch.

Mua sách hướng dẫn và bản đồ của nơi mình sẽ đến xong, cô lật đặt trở lại khu vực chờ tàu Shinkansen.

Asuka tới khu vực chờ đúng lúc tàu Shinkansen cô định đi đang từ từ trượt bánh vào đó.

Có thể do đang giữa trưa ngày thường, nên không hỗn loạn lắm.
Cô di chuyển tới xe có chỗ ngồi tự do, chiếm chỗ ngồi bên cửa sổ.
Từ cửa sổ tàu Shinkansen có thể thấy được nhà ga.
“Có lẽ mình sẽ không trở lại nơi này nữa...”.

Asuka xúc động, mắt nhòe nước.

Rì rì rì rì.

Chuông thông báo tàu khởi hành vang lên.
Cuối cùng, chuyến du lịch độc hành của Asuka đã bắt đầu.
“Tàu Shinkansen khởi hành ngay bây giờ đây!”.
Thừa biết sẽ không ai xem, dẫu vậy, Asuka vẫn tweet lên.

Trên tàu điện, sau khi ăn xong hộp cơm ekiben ngon lành, Asuka lôi cuốn hướng dẫn du lịch và bản đồ đã mua ra.

Cô phải suy nghĩ xem nên làm những gì sau khi đến nơi.
Hôm nay là ngày thứ sáu kể từ khi Asuka ước đi đâu ước đó.

Trong hôm nay và ngày mai, cô phải cố hết sức để tránh tiếp xúc với người khác.

Cô hoàn toàn không biết nên trọ ở đâu, chẳng có chút phương hướng nào.

Mặc dù sắp vào hè, nhưng không thể ngủ lang được.
“Khách sạn thì sao, có thể ở trọ một mình không nhỉ...?”.

Trước đây cô từng nghe qua rằng tùy vào khách sạn mà có nơi không cho phép học sinh cấp ba ở trọ một mình.

Nhà nghỉ cũng y vậy sao?

Thế còn khách sạn tình yêu??

Cô lo lắng vì chưa từng đi tới những nơi như thế.

Ngó qua cuốn hướng dẫn du lịch, trong đó có nhiều chỗ cô muốn tới.

“A, hình như chỗ này Kazuki thích nè—”.

“Cái này, muốn mua về cho Kaori ghê—”

Cô lẩm bẩm mấy câu như thế, nhận ra rằng mình không thật sự muốn được một mình.

Vốn dĩ một mình là chắc chắn sẽ buồn rồi.

Tại sao mình lại muốn được một mình cơ chứ?

Asuka muốn nói đi đâu đó cho bản thân vài ngày trước nghe.

Rời mắt khỏi cuốn hướng dẫn du lịch, cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe điện là miền đồng quê bao la rộng lớn trải dài tới tận chân trời, phong cảnh đó xoa dịu đôi chút cho tâm tình Asuka hiện tại.

Cô nhớ lại chuyện hồi nhỏ, gia đình Asuka và gia đình Kazuki cùng nhau đi tàu Shinkansen.

Kazuki rất nghịch ngợm, không thể ngồi yên trên tàu Shinkansen nên bị mẹ mắng suốt.

Asuka vừa liếc nhìn Kazuki nghịch như quỷ kia, vừa làm vòng tay bằng hạt chuỗi đem theo.

“Nhớ lại thì, Kazuki hồi đó thật tình chẳng đi kèm tã chút nào”.

Cô tựa người bên cửa sổ, hồi tưởng lại quá khứ.

“Asuka, cậu đang làm gì thế?”

Kazuki ng ồi kế bên Asuka.

Dù mới lên tiểu học thôi, nhưng Asuka đã ý kiến với bố mẹ rằng không thích cùng đi du lịch với con trai, đáng tiếc, phản đối của Asuka bị vô hiệu bởi hai bên bố mẹ hữu hảo với nhau.

Đó là lúc bố mẹ tính đi du lịch ở bãi trượt tuyết cùng với gia đình Kazuki sống gần nhà.

“Ồn ào quá. Cậu đi ra kia đi”.

Thế nào cậu ấy cũng làm hỏng cái vòng tay chuỗi hạt tôn công xỏ mắt.

Cô không muốn cho Kazuki ng ồi kế bên.

“Gì vậy, cái đó đó!”.

Kazuki kéo mạnh, hậu quả là những hạt chuỗi đã xỏ qua sợi dây ngay ngắn thẳng hàng văng tung tóe một cách tàn nhẫn.

Nước mắt từ từ rỉ ra trong mắt của Asuka.

“A! Đã nói cậu đừng chạm vào mà...!!!”.

Nhìn bộ dạng sắp khóc không thể kìm nén của Asuka, Kazuki luống cuống nhặng xị lên.

Mẹ Kazuki nghe được tiếng ồn ào li ền la mắng Kazuki, mẹ Asuka nhặt lại các hạt chuỗi bị văng ra.

“Asuka, mẹ nhặt lại cho con nè, đừng khóc nữa”.

Mẹ nói giọng hơi sốt ruột.

Asuka nhận ra đi ều đó, ráng nín khóc.

“Đừng khóc nữa! Chơi mấy thứ bé tí thế này, con biết sẽ như vậy mà?”.

Asuka muốn cãi lại.

Chắc mẹ muốn Asuka chơi một mình để mẹ khỏe thân.

Vì vậy mới cho cô đem hạt chuối theo.

Thực tế, Asuka luôn chơi một mình trên Shinkansen cho tới lúc này.

Asuka cũng biết vui mừng khiêm tốn khi mẹ của Kazuki khen “Thích bé Asuka ghê, ngoan quá”.

Asuka kiêu căng chế nắc cụt, không thể hiểu được thái độ vô lý của mẹ.

Một lát sau, lúc Asuka làm lại cái vòng tay chuối hạt một lần nữa, Kazuki rón rén ngồi bên cạnh.

Cơ thể Asuka căng cứng.

Cô dang cánh tay ra xa để cậu ấy không với tới được.

“Asuka, tớ xin lỗi...”.

Kazuki không sờ hạt chuối, cậu ấy còn chú ý để không làm cái bàn lật lư trong lúc nói chuyện với cô.

Asuka nhận ra điều đó, hơi vui vui.

“Không sao. Tớ cũng xin lỗi vì đã khóc”.

Ở trường học Asuka cũng không nói chuyện kiểu này, vậy mà đến lúc chỉ có hai đứa trẻ trong đám người lớn, tự nhiên nảy sinh cảm giác giống như bạn bè cho dù đối phương là Kazuki đi nữa, nên cô có thể dễ dàng xin lỗi.

“Này, cái đó, tuyệt quá nhỉ? Khi nào xong cho tớ xem với nhé”.

Kazuki nói đầy hứng thú.

Được khen thì đâu có gì bức bối.

Asuka lấy vòng tay đã làm xong trong túi ra, đưa cho Kazuki.

“Cái tớ đã làm trước đó”.

Kazuki xem mà mắt sáng lên.

Làm ra những chiếc vòng tay chiếu sáng lấp lánh đó là sở trường của Asuka.

Cô xỏ hạt chuỗi màu xanh dương và xanh lá xen kẽ nhau trên sợi dây, ở giữa là nhánh cỏ bốn lá.

“Cậu thích hả? Con trai cũng thích cái đó hả?”.

Asuka nói với Kazuki.

Kazuki vừa gật đầu lia lịa vừa đưa vòng tay ra ánh sáng nhìn.

“Vậy thì. Cho cậu đấy”.

Nói xong, Asuka không nói chuyện với Kazuki nữa, tập trung vào làm chiếc vòng tay mới.

“Thật hả? Thích quá!”.

Kazuki sung sướng nói, đeo cái vòng đó vào tay, định chạy tới chỗ mẹ để khoe.

“Cậu chạy nữa là bị mất đó”.

Khi Asuka nhắc nhở, Kazuki nói “Kệ luôn” rồi từ từ tuột xuống ghế, chạy đi.

Cô chỉ định tựa vào cửa sổ xuôi về dòng ký ức ngày xưa thôi, vậy mà gà gât ngủ lúc nào không hay.

Đầu đập mạnh về phía trước, cô giật mình tỉnh dậy.

Mình nằm mơ về chuyến du lịch hồi đi cùng với cả nhà Kazuki sao?

“Cái vòng mình cho hồi ấy, chắc cậu ấy đã quăng mất rồi”.

Asuka lẩm bẩm, đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Mới ban nãy trời còn nắng đẹp, vậy mà giờ lại xám xịt sầm tối.

Sắp mưa đến nơi rồi.

“Trời mà mưa là càng phải tránh ngủ lang...”.

Asuka mở cuốn hướng dẫn du lịch ra lần nữa, suy nghĩ xem nên đi đâu.

Hồi đi cùng với Kazuki là tới bãi trượt tuyết có khu vui chơi cho trẻ em.

Chỗ đó là ở đâu ta?

Cô nhận ra nếu đến bãi trượt tuyết vào thời điểm này thì khách du lịch ít, xác suất gặp con người thấp. Cô lục lại ký ức, ráng nhớ ra địa điểm của bãi trượt tuyết.

Đã qua nhiều năm kể từ thời còn là học sinh tiểu rấ, nhưng cuối cùng cô cũng tìm ra bãi trượt tuyết từng đi hồi đó.

Hình như gần chỗ đó có Phố suối nước nóng*, từ lối ra của nhà ga Shinkansen, đi thẳng là tới.

May mắn là Asuka kiểm tra lại và thấy từ nhà ga của điểm đến trên vé mà cô mua cũng có lối dẫn tới Phố suối nước nóng đó.

Cô tra thời gian. Mặc dù một ngày chỉ có bốn chuyến thôi, nhưng sau khi xuống tàu Shinkansen, một tiếng đồng hồ sau sẽ có xe buýt xuất phát tới nơi đó.

Đi xe buýt tới chỗ Phố suối nước nóng, mình có thể trọ lại đó không nhỉ?

Cho dù không thể trọ lại đi nữa cũng có thể vào tắm suối nước nóng, nên cùng lắm là đành ngủ lang.

“Chỉ mong trời đừng mưa...”.

Asuka vừa nhìn bầu trời xám xịt, vừa cầu nguyện với trời cao.

“Chân thành cảm ơn quý khách đã sử dụng tàu Shinkansen của chúng tôi hôm nay...”.

Loa phát thanh trên tàu thông báo sắp sửa tới ga.

Là ga Asuka định xuống.

Cô cất cuốn hướng dẫn du lịch và bỏ vào túi du lịch, lấy điện thoại ra.

“Xuống tàu Shinkansen đây! Bus tiếp thôi!”.

Trên màn hình trắng tinh chỉ hiển thị tweet của Asuka như trước, nhưng cô vẫn tweet trạng thái du lịch lên.

Xẹt.

Cửa tàu Shinkansen mở ra.

Một cơn gió thổi qua Asuka mát rượi.

Mát mẻ hơn nhiều so với nơi Asuka đang sống.

“A, thật sảng khoái!”.

Vừa xuống tàu Shinkansen, Asuka liền đuổi thẳng người, hít không khí vào đầy lồng ngực.

Từ giờ không biết như thế nào đây.

Mình phải hành động cẩn trọng để không làm hại bất kì người nào xung quanh nữa.

Asuka thề trong lòng.

Ra khỏi cổng soát vé, cô tìm trạm của tuyến xe buýt đi tới nơi cô muốn.

Nhà ga lớn quá, cô tìm mãi không thấy trạm xe buýt đâu nên hơi sốt ruột.

“Xin cho hỏi, tôi muốn đi xe buýt này...”.

Hết cách, cô đưa cuốn hướng dẫn du lịch cho nhân viên nhà ga, nhờ người ta chỉ cho trạm xe buýt.

Nếu biết cô là học sinh cấp ba, có khi lại bị hỏi này nọ.

Lỡ bị dẫn tới chỗ cảnh sát thì làm sao?

Dẫu lo lắng, nhưng cô không muốn trễ chuyến xe buýt.

“Xe buýt này thì từ đây phải đi thẳng...”.

Nhân viên nhà ga không có thái độ nghi ngờ gì đặc biệt, hướng dẫn đường đi cho cô một cách bình thường.

Cô cúi thấp đầu cảm ơn, bước nhanh rời đi.

Nhân viên nhà ga chúc cô đi đường bình an.

Tới được trạm xe buýt, cô mua vé đi tới Phố suối nước nóng.

Còn hai mươi phút nữa khởi hành.

Asuka ng ồi im lặng trên ghế đá chờ thời gian trôi qua.

Cô đã tính gọi điện thoại tới nhà nghỉ hỏi thử, nhưng sợ lỡ như bị từ chối, cô sẽ hoảng đến không đi nổi mất.

Chắc phải có nhà trọ nào đó cho học sinh cấp ba trọ lại.

Cô muốn duy trì hy vọng như vậy cho tới khi lên xe buýt.

Lạy trời cho con có chỗ để trọ...

Cô vừa c ầu trời vừa giết thời gian trên ghế đá, thì một cặp vợ chồng già có vẻ hi ền từ ng ồi xuống bên cạnh cô.

Asuka lật đật đứng dậy để tránh phải nói chuyện, thế nhưng bà cụ đã sớm lên tiếng.

“Ồ kia, cháu gái, đi một mình hả?”.

Bà cụ có vẻ hi ền từ cười với Asuka.

Ông cụ kể bên bà nheo nheo nhìn thẳng phía trước như bị chói mắt.

“À, vâng”.

Asuka nhẹ gật đầu.

Do lát nữa phải lên chuyến xe buýt sắp tới nên Asuka không thể rời khỏi chỗ này, cô đành tiếp tục nói chuyện với bà cụ.

“Cháu đi đâu?”.

Bà cụ mỉm cười nhìn cô không thay đổi.

“Dạ, cháu đi xe buýt đường kia tới phố suối nước nóng ạ...”.

Bà cụ nhìn theo trạm xe buýt Asuka chỉ, vừa gật gật đầu vừa nói “À, à”.

“Ông bà cũng đi tới phố suối nước nóng đó đấy. Đi chung với ông bà nhé”.

Cô không nghĩ ra cách nào lẩn tránh bà cụ được.

Ông cụ vẫn ngồi bên cạnh nhìn nhả ngấm nhìn quang cảnh phía trước.

Trò chuyện với bà cụ một hồi thì xe buýt cố định đi vào trạm.

Do được bảo “cùng đi nhé”, nên Asuka không thể để mặc hai ông bà, cô giúp cặp vợ chồng già đứng dậy khỏi bàn ghế, đỡ lên xe.

Asuka đã tính sẽ ngồi ghế cách chỗ họ thật xa những vì bà cụ nói liên tục không ngừng cho tới khi Asuka ngồi, nên cô đành ngồi xuống ghế phía đối diện cách lối đi hẹp.

Mùa này có vẻ ít người tới phố suối nước nóng, trên xe buýt chỉ có cặp vợ chồng già, Asuka và một nhóm bốn bà lão.

Loa phóng thanh của tài xế phát ra thông báo khởi hành.

Asuka mở điện thoại, đăng lên Twitter.

“Đi tới bãi trượt tuyết ngày trước từng đi! Muốn tắm suối quá”.

Cũng không hẳn cô tweet lên cho ai xem.

Cô chỉ coi như mình đang viết nhật ký thôi.

Không có gì thay đổi, trên dòng thời gian chỉ hiện tweet của Asuka.

“Cháu gái, cháu tên gì? Cháu tới từ đâu?”.

Ông cụ có vẻ ngủ r ã, bà cụ lại nói chuyện với Asuka.

“Cháu tên Asuka ạ. Hôm nay cháu đến từ một nơi cách đây không xa mấy ạ...”.

Tự nhiên cô không muốn bị người ta biết mình tới từ nơi xa lắm.

Chắc do câu trả lời mơ hồ, bà cụ dường như hơi ngờ vực Asuka.

“Asuka à? Bà là Toki. Asuka còn là học sinh đúng không?”.

Nhận ra bà cụ đang dò xét mình, Asuka hơi căng thẳng.

“A...”.

Cô không muốn đáp là học sinh cấp ba để bị trình báo.

Phải chăng biểu cảm lúc đang phân vân xem nên trả lời như thế nào của cô quá nghiêm nghị mà bà cụ không truy cứu thêm nữa “Được r ã, được r ã”.

“Ở nhà có chuyện gì đúng không? Thông thả thư giãn ở suối nước nóng sẽ làm cháu khá hơn đó”.

Có vẻ bà cụ nhận định Asuka là đứa con gái bỏ nhà đi.

Và, bà cụ không nói “về nhà ngay đi” mà bảo cô nên thông thả nghỉ ngơi.

Nếu vậy, chắc bà cụ sẽ không báo cảnh sát bắt cô ngay.

Asuka thở phào.

Cố hết sức một mình đi đến tận đây, giờ cô cảm thấy thần kinh căng

thằng của mình đứt phứt mất rồi.

“Asuka, hôm nay cháu định ngủ ở đâu? Vẫn chưa có chỗ đúng không?”.

Hình như bà cụ đang lo lắng cho Asuka.

Asuka hơi sợ khi bị bà cụ nhìn thấu hết chuyện cô giờ mới lo tìm nhà trọ.

Có đi đâu, quan trọng là cô thấy mình rất mong được bà giúp đỡ.

“A, dạ... Tới nơi rồi cháu sẽ tìm chỗ nào đó ạ...”.

Asuka đáp lí nhí, bà cụ mỉm cười nói.

“Asuka, cháu là học sinh cấp ba đúng không?” Nếu được thì hãy làm cháu của ông bà, sẽ có thể mượn thêm một phòng đó”.

Bà cụ nói, rồi quay sang ông cụ đã tỉnh, nói chuyện gì đó.

Mình được dựa dẫm liệu có ổn không?

Asuka đang lưỡng lự, nhưng so với chuyện một mình tìm nhà trọ rồi bị nghi ngờ, thì cô chọn dựa dẫm.

“Cháu xin lỗi vì làm phiền ông bà. Xin nhờ ông bà ạ. Cháu sẽ trả lại phiền trợ ạ”.

Asuka chờ cho tới lúc bà cụ ngừng nói chuyện với ông cụ để nói cảm ơn.

Bà cụ ra dấu ok bằng ngón tay, bà cười tươi rói.

“Nhà trọ tốt lắm. Suối nước nóng cũng thoải mái nữa, tâm tình cháu sẽ thư thả hơn”.

Bà cụ nói rồi đưa cho cô tờ bướm của nhà trọ.

Nhà trọ nằm heo hút sâu bên trong phố suối nước nóng, mang bầu không khí của nhà nghỉ cổ kính.

Ở đó suối nước nóng cũng như nhà tắm đầu có ba loại, dường như là nơi lý tưởng để nghỉ dưỡng.

“Cháu cảm ơn bà ạ. Ông và bà Toki sao lại tới đây ạ?”.

Nhẹ nhõm, Asuka không lo chuyện của mình nữa mà chú ý tới chuyện của cặp vợ chồng già.

Ông cụ mãi không nói gì.

Bà cụ thì nói với gương mặt thoáng buồn.

“Ông Hiroshi... là tên của ông ấy. Gan của ông hơi yếu. Bà nghĩ tắm suối nước nóng sẽ cải thiện phần nào nên hay lui tới lắm”.

Ông cụ im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ông Hiroshi, cháu là Asuka. Hôm nay rất cảm ơn ông...”.

Cô nhỏ nhẹ nói với ông cụ, nhưng ông hoàn toàn không phản ứng.

Quay sang nhìn bà cụ, thì bà làm mặt xin lỗi.

“Ông Hiroshi bị lãng tai. Đạo gần đây hầu như không thể trò chuyện được nữa”.

Asuka sống sờ.

Bà cụ quan tâm tới sức khỏe ông cụ bị lãng tai, nên nhiều lần đi suối nước nóng.

Chần hẩn bà cụ luôn lao tâm khổ tứ lo cho sức khỏe của ông cụ gần như không còn phản ứng lại lời nói của bà nữa.

Cô không nghĩ trên đời này lại có tình yêu như thế này.

“Bà Toki thật tuyệt vời...”.

Asuka khẽ lắm bẩm, không biết bà cụ có nghe được hay không.

Xích.

Xe buýt dừng lại.

Cô nghe giọng tài xế thông báo đã tới phố suối nước nóng.

Bà cụ đỡ ông cụ đứng dậy.

“A, bà để cháu”.

Asuka nói, để bà cụ đi ra lối đi rồi xuống bên cạnh ông.

Cô ló mặt vào tầm nhìn của ông cụ.

“Cháu là Asuka. Cháu giúp ông nhé”.

Asuka mở to miệng, diễn đạt.

Trong xe không được nói lớn tiếng.

Dù thế, ông nhìn cô lần đầu tiên.

Cô cấn cánh tay ông nhẹ nhàng, từ từ đứng dậy.

Ông cụ cũng hợp tác đứng dậy theo cô.

Thế rồi, cô từ từ dìu ông ra lối đi, đưa tay ông cho bà cụ.

“Cháu lấy hành lý, ông bà xuống trước đi ạ”.

Asuka nói thế rồi tay phải xách hành lý của mình, tay trái xách hành lý của ông bà, đi theo sau hai người.

“Asuka, cảm ơn cháu”.

Bà cụ vui vẻ cười nói.

Asuka cũng vui mừng vì cảm nhận được bản thân cũng có ích cho người khác.

Ba người cứ thế leo lên taxi, hướng tới nhà trọ mà bà cụ giới thiệu.

Trên xe taxi, Asuka gọi điện cho số điện thoại ghi trên tờ bướm bằng điện thoại của mình.

“Alo...”

Bà cụ nói chuyện với người bên nhà trọ.

Do bà một tháng đến trọ hai ~ ba lần, nên cuộc nói chuyện thông qua nhanh chóng.

Bà trả lại điện thoại cho Asuka, nói.

“Không sao đâu. Người ta đã thêm một phòng cho Asuka rồi. Nếu được thì cháu ăn cơm với ông bà nhé”.

Đáy lòng Asuka nhẹ nhõm.

Cần cái điện thoại bà trả lại, cô mở Twitter, tweet lên.

“Ngủ một đêm tại phố suối nước nóng!”.

Tối được nhà trọ, Asuka giúp ông bà vào nhà trọ giống như lúc nãy.

Mặc dù là nhà trọ xưa cũ, nhưng phòng ốc sạch sẽ, dường như còn ngửi được mùi hương quen thuộc nữa.

“Cho đến giờ cơm tối, cháu đi dạo quanh khu này cũng được đấy. Ông bà sẽ đi tắm suối nước nóng”.

Bà nói thế rồi vào phòng mình.

Còn lại một mình, Asuka thở ‘phù’ một hơi dài.

Tạ ơn trời đất vì may mắn có chỗ trọ lại.

Có đi đâu, Asuka chạy trốn vì đi đâu ước muốn được một mình vĩnh viễn, nên giờ cô thấy lo lắng bởi mối liên hệ với ông cụ và bà cụ.

Nếu ông bà ở chung với Asuka như thế này, có khả năng sẽ xảy ra đi đâu gì xấu trên thân thể ông và bà mất.

Asuka nhìn núi non hùng vĩ xinh đẹp bên ngoài cửa sổ phòng mình, vắt óc nghĩ xem nên làm thế nào.

Mai là ngày thứ bảy rồi.

Cô không muốn nghĩ tới chuyện hai người mình mới gặp hôm nay sẽ bị gì ngay trong hôm nay.

Ngày mai.

Sáng ngày mai, mình sẽ âm thầm biến mất.

Ngày mai mình nhất định đến nơi không gặp được ai.

Cô dẫn lòng như vậy.

Rút điện thoại ra, cô chụp phong cảnh ngoài cửa sổ.

“Cảnh đẹp!”.

Cô đăng ảnh lên Twitter.

Mặc dù trời không mưa, nhưng phong cảnh trông huyền ảo hơn nhờ màn sương mù lất phất.

“Trông Asuka lạ lắm!”.

Kazuki về tới nhà, nói với mẹ.

Với vẻ mặt khác biệt mọi khi, mẹ thông báo cho Kazuki biết bố của Asuka nhập viện cấp cứu.

“Vây... vậy ạ?...”.

Mặt Kazuki nhăn nhó.

“Lúc này con tới nhà Asuka, cô ấy nói ‘tớ phải đi, xin lỗi’. Chắc là cô ấy tới bệnh viện...”.

Kazuki ngẫm nghĩ với vẻ mặt khó hiểu.

Cảm giác không giống vậy.

Cậu thử gọi điện thoại lại để kiểm tra, tổng đài thông báo “Thuê bao

quý khách vừa gọi hiện đang bận...”.

Đúng lúc đó, điện thoại bàn nhà cậu reo lên.

Mẹ của Kazuki nghe điện.

Vài giây sau, mẹ sửng sốt nhìn về phía Kazuki.

Mẹ cúp điện thoại, liền nói với Kazuki.

“Không thể liên lạc được với Asuka...”.

Cú điện thoại đó là từ mẹ của Asuka.

Nghe đâu bác ấy thấy tình hình không ổn khi gọi về điện thoại nhà, nên gọi sang di động nhưng không kết nối.

“Con tới nhà cô ấy lần nữa xem sao”.

Mẹ Kazuki nói “Mẹ cũng đi” và tháo tạp dề ra.

Kazuki cùng mẹ sang nhà Asuka ngay sát bên.

Ping poong.

Ping pooong.

Dù bấm chuông bao nhiêu lần cũng không có tiếng trả lời.

“Này, Asuka?”.

Cậu gọi với vào nhà, trong nhà không một bóng người.

Dường như Asuka đã không còn ở đây nữa.

“Mẹ, con đi tìm Asuka”.

Mẹ kéo tay chặn cậu lại ngay khi cậu thông báo với mẹ.

“Mẹ sao vậy? Mẹ đừng nói con không được đi đấy nhé!”.

Mẹ Kazuki nắm lấy vai của Kazuki đang kích động, nói để cậu bình tĩnh.

“Con biết vụ án mất tích gần đây không hả? Đến con cũng mất tích thì

mẹ phải làm sao? Giờ hãy về nhà đi”.

Cậu hiểu đi đâu mẹ muốn nói, cậu cũng biết càng chậm trễ thì Asuka càng đi xa.

“Nhưng mà, Asuka...”.

Mẹ siết mạnh tay Kazuki.

“Không sao đâu. Mẹ và mẹ của Asuka sẽ báo cảnh sát. Ngày mai, con nghỉ học thì cùng đi tìm. Còn hôm nay, hãy đến trường đi, xin con đấy”.

Kazuki tự trách vì bản thân đang là học sinh cấp ba.

Nếu lớn hơn, cậu tự do đi tìm một mình cũng chẳng sao.

Cẩn mạnh mẽ, Kazuki tiếc nuối quay về nhà.

Mặc dù Kazuki tạm thời đến trường, nhưng không có nghĩa là cậu bình tĩnh.

Cho dù làm gì cậu cũng lo nghĩ cho Asuka không dừng.

Vừa về tới nhà, cậu dai dẳng hỏi mẹ “cảnh sát có liên lạc chưa?” hay “mẹ của Asuka có liên lạc không”.

“Ngày mai, con đi tìm Asuka phải không? Hôm nay đi ngủ sớm đi để mai dậy sớm”.

Mẹ nói vậy rồi đuổi Kazuki mới đi học về vào phòng.

Phải làm sao giờ?

Bản thân mình có thể làm gì nhỉ?

Kazuki thử gọi di động cho Asuka.

Vẫn là thông báo cuộc gọi bận.

Cậu cũng gửi tin nhắn, tất nhiên không hồi âm.

Suy nghĩ một lát, cậu thử mở Twitter.

Cậu nhớ đã theo dõi Asuka.

Cậu tìm tài khoản của Asuka trong danh sách người đang theo dõi.

Tìm thấy rồi, cậu xem dòng thời gian, thấy rằng cô ấy vừa mới tweet lúc này.

Kazuki chú ý thật kĩ, kiểm tra thời gian và nội dung các tweet.

Từ cái tweet đi du lịch dài ngày, một lúc sau lại có tweet đi tàu Shinkansen.

So thời gian, là khoảng trước buổi trưa.

Và khoảng hai tiếng sau là xuống tàu Shinkansen, đi xe buýt.

“Nơi cách đây hai tiếng đi bằng Shinkansen à?...”.

Đầu Kazuki hoạt động hết công suất, xác định khu vực.

Cậu xem các tweet sau đó, thoáng dừng suy tư.

“Bãi trượt tuyết? Là bãi trượt tuyết từng đi chung với gia đình mình sao? Cô ấy có ghi suối nước nóng, là bãi trượt tuyết có suối nước nóng gần đó...”.

Kazuki lục lọi kí ức, mở máy tính lên để xác định bãi trượt tuyết mà gia đình Asuka và gia đình Kazuki đã đi.

Cậu lọc theo khu vực và từ khóa ‘bãi trượt tuyết’.

“Chắc là bãi trượt tuyết này, nó ở gần phố suối nước nóng...”.

Cậu đang lăm băm thì màn hình hiển thị thông báo tài khoản của Asuka trên Twitter vừa mới cập nhật.

Cậu vội vã đọc tin.

“Cảnh đẹp!”.

Asuka vừa cập nhật mới tức thì.

Kèm cả ảnh.

Quả nhiên chỉ trên Twitter mới có manh mối tìm được chỗ của Asuka.

Cậu lưu tấm ảnh vừa được đăng lên vào điện thoại, ghi chú lại bãi trượt tuyết lúc này, rồi ra khỏi phòng thông báo cho mẹ.

Sáng hôm sau.

Asuka để lại giấy nhắn đã chuẩn bị sẵn trong nhà trọ.

“Ông Hiroshi, bà Toki, cảm ơn ông bà đã giúp đỡ cháu. Vì cháu có việc nên không thể đi cùng ông bà được. Cầu chúc ông bà luôn sống vui vẻ và khỏe mạnh. Cháu xin cảm ơn nhiều ạ”.

Cô gói kèm tiền trọ với giấy nhắn, đặt trên bàn trong phòng mình.

Lén rời phòng, gửi lại chìa khóa ở quầy tiếp tân.

“Xin lỗi, do sáng em có chút việc phải ra ngoài, chị đưa chìa khóa cho bà em giúp được không?”.

Asuka nói vậy rồi xách túi du lịch lên, đi khỏi nhà trọ.

Trời quang đãng khác hẳn thời tiết hôm qua.

Sáng ngày thứ bảy.

Mình sẽ xoay sở để vượt qua hết ngày hôm nay.

Nếu mình không gặp ai hết thì có thể sẽ không người nào gặp đau đớn.

Asuka chỉ cầu mong đi đâu đó.

“Nào, một mình vĩnh viễn”.

Asuka mở Twitter, đăng lên như mọi khi, rồi đi bộ tới bãi trượt tuyết.

Xa nữa, xa nữa.

Cao nữa, cao nữa.

Asuka chỉ nghĩ đến đi đâu đó.

Tối gần trưa, cô lấy cơm nắm và đồ ăn vặt mua hời đi tàu Shinkansen ra lấp đầy bụng.

“Đây là đâu nhỉ?”

Asuka không biết nơi cô có thể an tâm ở đâu nữa.

Chân đau quá, không muốn cử động thêm nữa.

“Nhưng mà, chỗ này không được...”.

Vì vẫn còn gần nơi người ở, nên Asuka kéo lê cái chân đau đứng dậy.

Phải xa hơn nữa.

Nơi nào không có người.

Vềchiều, trời càng lúc càng lạnh.

Chân không bước nổi nữa.

Cô đang ở trên đường lớn, nhưng hoàn toàn không gặp con người.

Chỗ này được không nhỉ?

“Mình, sẽ chết ở đây à?”.

Lúc lâm bẫm ra tiếng, cô chợt rùng mình sợ hãi.

Lấy trái bom tẩm từ túi du lịch ra.

Asuka cầm trái bom tẩm hương hoa hồng yêu thích để lấy lại bình tĩnh.

“Bố, bố mau khỏi bệnh nhé. Mẹ, con xin lỗi... Kaori, mau bình phục nhé...”.

Cô ngã xuống vệ đường, ngược lên nhìn trời, nói thành tiếng.

Nước mắt trào ra.

Hương hoa hồng tỏa ra thoang thoảng xung quanh Asuka.

Bầu trời đã xẩm tối, có thể nhìn thấy những vì sao.

“Kazuki...”.

Khi nói từ đó, cô cảm giác nghe được giọng Kazuki vắng vắng.

“Ảo giác à? Có lẽ mình chết thật rồi...”.

Asuka ngồi bó gối, vùi mặt xuống.

“Kazuki... xin lỗi nhé...”.

Cô lẩm bẩm, lần này có thể nghe giọng của Kazuki rõ hơn.

“Asuka! Asuka!? Có đó không?”.

Kazuki?

Là thật à!?

“Á, là đùa sao!?”.

Cô lơ thốt lên.

“Asuka? Cậu đang ở đó à? Chờ chút tới tới liền!”.

Cô nghe giọng của Kazuki từ phía bên kia đường.

“Không, đừng tới. Cậu không được tới đây!”.

Asuka linh cảm Kazuki định băng qua đường, đi theo giọng nói của cô.

Đột nhiên xung quanh tỏa ra ánh sáng trắng xóa.

Lúc cô nhận ra là đèn xe tải, cũng là lúc Kazuki đã bước vào vùng ánh đèn.

Cô thấy thứ gì đó lóe lên.

Thứ đó màu xanh lục, là chiếc vòng tay mà ngày xưa Asuka đã tặng cho Kazuki.

“A! Đừng mà! Dừng lại đi!!!”.

Asuka hét lên.

“Quá đủ rồi!!! Tôi không muốn một mình nữa!!!”.

Asuka không nghĩ ngợi gì hết, chạy lên phía trước xe tải.

Phải cứu Kazuki.

Ý muốn đó tự ý đi đâu khiến cơ thể cô.

Asuka làm rơi trái bom tẩm đang cầm trong tay xuống đường, vỡ tan tành.

Câu chuyện về Asuka – Công viên giải trí

Chương 1

Asuka đang phiền não.

“Lại tăng cân nữa rồi...”.

Hôm qua trên đường về, Mori Asuka vừa đi vừa nắm tay Matsubara Tomoya - bạn trai cô.

Cả hai đều là học sinh cuối cấp, nên đi thẳng tới lớp học thêm chứ không la cà dọc đường.

“Ôi... Muốn ăn khoai tây chiên quá”.

Asuka lẩm bẩm khi tình cờ thấy cửa hàng thức ăn nhanh trên đường đi, Tomoya liền bùng nổ và nói.

“Asu, tăng cân rồi đó—”.

Nói rồi cậu dùng bàn tay phải đang rảnh nắm phần bắp tay của Asuka.

Cảm giác bị bóp mạnh với cái mặt cười nhăn nhó của Tomoya, Asuka - bình thường đâu cười không để tâm - cũng thấy hơi bực bội.

“Mập là xấu nhỉ...?”.

Cô ngoảnh mặt sang bên.

Tomoya không cho rằng Asuka giận thật, cậu đã đưa mắt nhìn sang hướng khác.

Asuka đột nhiên nổi đóa, cô buông bàn tay đang nắm tay bạn trai ra, bước nhanh tới lớp học thêm.

“Nè, nè, đừng giận vậy chứ! Đùa thôi mà”.

Tomoya đuổi theo phía sau.

Mặc dù Asuka cố tình để cậu đuổi theo, nhưng cô vẫn nhẹ nhõm khi cậu thật sự đuổi theo.

Asuka quay đầu lại, phụng phịu.

“Tại Tomoya chẳng biết tế nhị gì hết!”.

Vừa cười vừa giận, Tomoya mới đuổi tới nơi liền ôm chầm lấy Asuka.

“Ớ, này!”.

Asuka không nghĩ lại được ôm giữa đường, nên cô hơi ngẩn ra.

Tomoya thậm chí còn ôm siết thật mạnh, thì thào vào tai cô.

“Cậu có mũm mĩm một chút cũng đẹp mà. Tớ thích mềm mại mà?”.

Asuka trái lại không vui, cô hơi bất mãn vì bị nói là mềm mại.

Tuy nhiên, Asuka hài lòng với hành động của Tomoya, cô cười mỉm, ôm lại cậu.

Để ý thấy người đi đường xung quanh, hai người từ từ buông nhau ra, lại nắm tay đi tiếp.

Sau khi về nhà, trong lúc tắm, Asuka kiểm tra toàn thân mình trong gương.

“Sao thấy mặt mình hơi tròn ra rồi...”.

Quan sát kĩ thì cả bắp tay lẫn bắp đùi đều đầy đặn hơn trước.

Asuka rụt rè bước lên cân.

“Chết rồi! Tăng ba cân lận...”.

Cô bị sốc bởi trọng lượng tăng khá nhiều so với đợt kiểm tra sức khỏe hồi tháng tư.

Phải chăng do căng thẳng ôn thi mà cô thấy ăn uống ngon miệng hơn, tệ hơn là ban đêm buồn ngủ thì cô lại nhấm nháp bánh trái này nọ như socola để trị cơn buồn ngủ.

Biết được nguyên nhân rồi, cơ mà khắc phục thì không đơn giản.

“Có chỗ nào đăng phương pháp giảm cân cấp tốc không nhỉ”.

Tắm xong, cô lấy sữa trong tủ lạnh, rót ra ly.

Một tay chống hông, Asuka một hơi uống cạn ly sữa.

“Ừ oa! Quả nhiên tắm xong uống sữa là số một”.

Asuka lẩm bẩm một mình, rửa cái ly rồi cất đi xong, cô cầm điện thoại ngồi xuống sofa.

“Hả. Lẽ nào sữa có calorie cao...?”.

Nhớ lại ý muốn giảm cân lúc này, cô định tra lượng calorie trong sữa trên điện thoại, thì thấy điện thoại hiển thị có tin nhắn mới trên Twitter.

“Gì thế?”.

Cô chú ý tới tin nhắn nên mở Twitter, là bạn học trong trường.

“Asu! Coi tin tức học sinh cấp ba bị mất tích chưa?”.

Có vậy thôi.

Cô bật tivi lên xem mà hoàn toàn không hiểu chuyện gì.

Ngay thời điểm kênh nào cũng phát chương trình thời sự.

Và, dù trùng nhau nhưng kênh nào cũng đưa tin chấn động về vụ học sinh cấp ba đột nhiên mất tích.

Số học sinh được cho rằng đã mất tích hiện tại là năm người.

Tên từng người hiện lên, trong khoảnh khắc Asuka ngẩn người kinh ngạc.

.....

Hiramatsu Asuka.

Hatori Asuka.

.....

.....

Trong năm người, có hai người tên trùng nhau là “Asuka”.

Chắc cô bạn ấy muốn nói cho Asuka biết chuyện này.

Toàn thân nổi da gà.

“Ngẫu nhiên thôi mà sao cũng thấy rờn rợn...”.

Mở Twitter lên, cô h ồi âm cho cô bạn.

“Hai người trùng tên luôn, sợ quá! Nếu tớ cũng mất tích luôn thì sao!”

Cô chỉ đùa thôi.

Vì nếu không làm vậy, e rằng cô sẽ bị nổi sợ hãi đè bẹp mất.

Asuka và bạn nhắn tin qua lại một h ồi thì cô bạn ấy bảo “Tới giờ học bài r ồi đó”, thế là cô tắt Twitter.

“Quên mất, sữa...”.

Cô nhớ vẫn chưa tra lượng calorie trong sữa, nên tìm kiếm trên điện thoại.

Asuka chọn cái URL được hiển thị ở trên cùng, đột nhiên tiếng nhạc vang lên, cô lúng túng kêu lên nho nhỏ.

“Ủa? Gì vậy??”.

Cô định tra calorie trong sữa mà, tại sao lại truy cập vào trang video ca nhạc vậy?

Có lẽ đã lỡ chạm mấy quảng cáo trên màn hình r ồi.

“Ồ? Sao lại thế?”.

Asuka lẩm bẫm, nhân tiện, gần đây cô không lên trang video ca nhạc, nên cô lý luận với bản thân ‘chỉ chút xíu thôi’, rồi xem bảng xếp hạng.

“Phụ. Torinoko city? Bài hát vocaloid à?”.

Asuka xem lần lượt từ trên xuống, bỗng có cái thumbnail* thu hút cô.

Trên đó có dòng chữ Torinoko City.

Không hẳn là Asuka có hứng thú đặc biệt với vocaloid, mà bởi cô hay nghe mấy ca khúc nổi tiếng.

Hình như đã lọt bảng xếp hạng rồi, Asuka nghĩ ‘nghe thử xem rồi cần điện thoại đi về phòng.

Vừa bấm phát video là âm thanh giống như đàn mộc cầm lập tức vang lên.

Asuka mất hồn trong khoảnh khắc.

“Bài hát này, mới nhạc dạo thôi mà thấy thích rồi”.

Điểm giao nhau giữa 0 và 1.

Píp.

Bài hát dừng đột ngột, màn hình trắng trơn.

Asuka nghĩ chắc video bài hát nó vậy, nên cô đợi màn hình chạy một hồi.

Tuy nhiên, màn hình hoàn toàn trắng trơn, không hiện cả thời gian hay lượng pin còn lại của điện thoại mà chắc chắn bình thường sẽ hiển thị.

“Cái gì vậy ~?”.

Lúc cô định thao tác điện thoại, thì một hàng chữ màu xanh từ từ hiện

lên giữa màn hình.

“Tên của bạn là gì?”.

Asuka chạm đủ chỗ trên màn hình, nhưng không thể lựa chọn được gì cả.

Cũng không thể quay lại trang trước.

“Làm sao giờ...?”.

Asuka định tắt ngu Ồn để khởi động lại, nhưng điện thoại cũng chẳng có phản ứng.

“Giờ mình không thể làm gì được nữa...”.

Cô xem kĩ lại màn hình lần nữa.

Từ nãy tới giờ không có gì thay đổi, chỉ có một câu hỏi là hàng chữ màu xanh ở chính giữa màn hình.

“Chẳng lẽ không trả lời là sẽ không sử dụng điện thoại được à?”.

Asuka vò đầu.

Cô đã hứa với Tomoya sẽ gọi điện trước khi đi ngủ.

Thói quen kể từ ngày thành học sinh cuối cấp.

Nếu vẫn không dùng được điện thoại, Asuka sẽ không có cách nào liên lạc với Tomoya, nên cô hết sức lo lắng. Cô không ghi số điện thoại của Tomoya ở đâu khác ngoài danh bạ điện thoại, nên không thể làm gì được.

Hết cách, Asuka đành trả lời câu hỏi.

“Asuka”.

Nhập xong, một lát sau, màn hình tự động chuyển đổi.

“Ê, khoan, chờ đã!”.

Asuka hấp tấp.

Cái cảm giác không thể quay trở lại quả là đáng sợ.

Hàng chữ màu xanh biến mất, màn hình trắng trơn, vài giây sau trên màn hình hiện ra thứ giống như trang web công ty.

“Gì?? Torinoko city??”

Đập vào mắt Asuka là tiêu đề của trang web.

Asuka thẩn kinh ngạc vì nó giống với cái video đã xem lúc nãy.

Nhìn kĩ màn hình, cô thấy có hình ảnh nổi bật ở chính giữa.

“Chúng tôi sẽ thực hiện đi ầu ước của bạn”.

Hình ảnh đó thu hút Asuka một cách kì lạ.

Càng sợ càng tò mò, cô bấm chọn tấm ảnh.

Lập tức, trang đăng ký thành viên hiện ra.

“Tên của bạn là gì?”.

Câu hỏi giống lúc nãy.

Asuka đã trả lời rồi, nên cô nhập tên mình vào không chút chần chừ.

Tên của tôi là “Asuka”.

Câu hỏi tiếp theo như sau.

“Tại sao bạn lại sống?”.

“Hả? Mình chưa từng nghĩ tới lí do sống!”.

Asuka chống khuỷu tay lên bàn đỡ cằm, suy nghĩ cả buổi.

Chợt nảy ra ý hay, cô thủng thẳng cầm điện thoại.

Tôi sống để “trở thành bà lão đáng yêu”.

Asuka không muốn thành người đặc biệt, cũng chẳng có việc gì muốn làm.

Cô là học sinh cấp ba bình thường, thích trang điểm, thích idol, thích chunge dien, thích yêu đương.

Khi suy nghĩ xem bản thân mình như thế thì tương lai muốn thành thế nào, cô bỗng nảy ra ước mơ trở thành bà lão lúc nào cũng mỉm cười.

“Chẳng phải là câu trả lời hay với mình sao?”.

Asuka lẩm bẩm, nhập địa chỉ mail và gửi đi.

Ngay lập tức, cô nghe thấy chuông báo có mail mới.

Khi truy cập vào mail đăng ký thì địa chỉ có vẻ giống với trang web Torinoko city lại xuất hiện lần nữa.

“Điều ước của bạn là gì”.

Do mình đã đăng ký thành viên, nên có vẻ nó sẽ thực hiện điều ước cho mình.

“Mà đăng ký thành viên cho cái gì chứ? Không hiểu gì hết”.

Asuka suy nghĩ đi đâu ước h ồi lâu.

Bất mãn vật vãnh thì cũng có, nhưng cô không có đi đâu ước gì đặc biệt muốn thực hiện.

“Vì chỉ có một đi đâu ước, nên khá là quan trọng đây. Cái này, khó quá mà”.

Asuka lại chống tay lên bàn đỡ cằm, ngẫm nghĩ.

Nó giống như một thói quen của cô.

Cô nhìn đồng hồ, sắp tới giờ hẹn gọi điện cho Tomoya r ồi.

“Chết, phải quyết định nhanh thôi”.

Gương mặt của Tomoya hiện lên trong đầu, đồng thời cô nhớ lại chuyện bị cậu nói “mập” lúc trưa.

“Phải r ồi!”.

Asuka chụp điện thoại, nhập đi đâu ước.

Muốn giảm cân!

Asuka chưa bao giờ giảm cân một cách dễ dàng.

Cô cười toe toét vì đây là đi đâu ước hay.

Ngay lúc đó, màn hình thoát cái trắng tinh, âm thanh chói tai dội vào màng nhĩ.

“Á!”.

Lúc cô dùng tay đề lên lỗ tai, thì màn hình điện thoại trở lại màn hình Home bình thường.

Chuông báo có mail mới vang lên.

Tai cũng không còn đau nữa.

Asuka kiểm tra mail trước.

“Cảm ơn bạn đã đăng ký thành viên. Bảy ngày sau đi đầu ước của bạn sẽ thành hiện thực”.

Trang web Torinoko city gửi cho cô một mail như thế.

Vài ngày sau, Asuka quên sạch cả cái mail lẫn trang web kia.

Cô vẫn không có gì thay đổi, như thường lệ đến trường với Tomoya và bạn bè, học mấy tiết học nhàm chán ở trường, phấn khích vì mấy chuyện tào phào với tụi bạn, và đến lớp học thêm cùng Tomoya.

Ngày nào cũng vậy.

Sáu ngày trôi qua kể từ ngày nhận cái mail kia, Asuka vẫn không nhớ tới chuyện đó.

Ngày hôm đó, Asuka cũng về nhà như thường lệ, tắm xong rồi uống cạn một ly sữa.

“Hà! Đúng là đã thật đó!”.

Nói rồi, cô mang bánh trái và trà về phòng mình.

Học bài xong, Asuka gọi điện cho Tomoya theo giờ hẹn.

“Asuka, giờ mới nhớ, gần đây cậu gầy đi hả?”.

Cô nghe Tomoya hỏi trong điện thoại.

Do Asuka không cân, cũng không có gì đặc biệt trong sinh hoạt hằng ngày, nên cô không cho rằng mình gầy đi.

“Hả? Thật hả? Tớ dễ thương hơn hả?”.

Asuka nói đùa với Tomoya, và nghe tiếng cười của Tomoya bên tai.

“Dễ thương, dễ thương lắm. Cậu không gầy cũng dễ thương mà”.

Thích nhất tính thẳng thắn này của Tomoya.

Cô rất vui và có chút xấu hổ.

Asuka thấy mình mỉm cười.

Kết thúc cuộc điện thoại ngọt ngào với Tomoya, cô đứng trước cái gương lớn trong phòng, kiểm tra toàn thân.

“Mình gầy đi à?”.

Thật tình, cô thấy chẳng có gì khác biệt hết.

Có lẽ Tomoya đùa thôi, tại hôm trước cậu bị Asuka giận khi nói mập.

“Mà nhắc tới, cái mail đó sao rồi?”.

Bỗng nhớ lại trang Torinoko City, Asuka tìm lại mail kia.

“Bảy ngày sau tức là ngày mai à? Ngày mai mình có giảm cân không nhỉ?!”.

Tự nhiên Asuka thấy háo hức.

Sau đó đầu cô có học một chút, nhưng đã lên giường trước khi sang ngày mới.

Hôm sau, vừa thức dậy Asuka liền đứng trước cái gương lớn.

Có giảm cân thật không nhỉ?

Cô ráng nhướn con mắt ngái ngủ lên, nhìn hình ảnh mình trong gương.

Trong đó là hình dáng Asuka giống như bộ xương.

“Á? Cái gì thế này?”.

Vì cái người trong gương cũng há miệng y chang, nên là Asuka không

sai.

Asuka hoảng sợ trước bộ dạng của bản thân trông như chỉ còn da bọc xương.

“Không! Không!! Không muốn như thế này!!!”.

Asuka hét lớn, cuộn người đổ sụp tại chỗ.

Chương 2

Asuka mở mắt ra, dường như cô đang ở bên ngoài.

Cô kiểm tra lại cơ thể.

Trong phạm vi thấy được bằng mắt như tay, chân hay bụng thì vẫn đầy đặn như lúc trước.

“Mừng quá. Là mơ thôi...”.

Nhớ lại bóng dáng của bản thân nhìn trong gương lúc nãy, Asuka run rẩy sợ hãi.

“Mà, đây là đâu? Vẫn đang mơ ư?”.

Cô nhìn xung quanh, không gian hơi mờ tối, có vẻ là cửa vào của công viên giải trí.

Xung quanh không một bóng người.

Tiến lại gần cổng vào của công viên giải trí, cả người Asuka đóng băng.

“Chào mừng đến với Torinoko city”.

Trên cổng vào ghi như vậy.

Torinoko city.

Cái web mình đã viết điều ước.

“Đây là thực? Hay mơ? Torinoko city là cái quái gì??”.

Có lẽ do sợ hãi, Asuka thốt ra thành tiếng để nói với chính mình.

Cô rà soát nơi đó cả hồi lâu, nhưng xung quanh không có con người, cũng không tìm thấy chỗ nào có thể đi ngoài trừ cái công viên giải trí.

“Chỉ có thể vào đây thôi sao...?”.

Asuka dè chừng tiến lại gần cổng vào.

Không có cả quầy bán vé.

Lúc cô đang nghĩ xem làm thế nào mới vào được, thì nghe giọng nói phát ra từ máy soát vé tự động.

“Asuka, hân hạnh được đón tiếp, xin mời vào”.

Là giọng nói của cái máy, nhưng cô nghe nó gọi tên “Asuka” rất rõ ràng.

“Ừa, tại sao tên mình lại...”.

Trong lúc đang bối rối, Asuka có cảm giác bị ai đó đẩy tới từ sau lưng.

Cả cơ thể ngã về trước, buộc phải bước qua máy soát vé tự động.

Âm thanh cửa soát vé đóng lại leng keng sau lưng.

Không thể ra khỏi đây được nữa.

Asuka linh cảm như thế, toàn thân nổi da gà.

Cô lấy bản đồ công viên giải trí có ở ngay bên cạnh.

Cần bản đồ, cô ngồi xuống ghế đá gần nhất.

“CÔNG VIÊN GIẢI TRÍ DÀNH CHO KHÁCH ĐI MỘT MÌNH - TORINOKO CITY”.

Trong đó có viết câu giới thiệu công viên như thế.

“Khách đi một mình? Chỉ một mình mới tới được sao?”.

Vừa lẩm bẩm, Asuka vừa kiểm tra khắp bản đồ hướng dẫn.

Không có cửa ra vào nào khác ngoài chỗ này.

Tương tự với công viên giải trí thông thường, ở đây có vòng xoay ngựa gỗ, vòng đu quay, tàu lượn siêu tốc.

Ngoài ra còn có ngôi nhà ma, mê cung khổng lồ, vượt thác, và đủ loại

công trình hấp dẫn.

Asuka ngo ngác.

“Làm sao mà đi công viên giải trí một mình được chứ”.

Bầu trời xám xịt mờ tối.

Mặc dù không phải là bầu trời sắp mưa, nhưng mây dày cả lớp tối mức làm cô tưởng không thể thấy mặt trời được nữa.

“Nếu là mơ thì mau thức dậy đi...”.

Asuka chấp tay ngược lên trời, nhắm mắt lại, chờ một lát rồi mà tình hình vẫn chẳng có gì thay đổi.

Chợt chạm tay vào túi, cô nhận ra điện thoại di động nằm trong túi.

Có thể dùng được không nhỉ?

Asuka bán tín bán nghi mở điện thoại lên.

Ngày tháng giống với buổi sáng hôm ấy.

Và thời gian hầu như không thay đổi kể từ lúc cô soi gương vào bảy giờ sáng.

“Bộ mình đi tới đây từ phòng mình à? Quái lạ? Sao có chuyện đó được?”.

Asuka kiểm tra điện thoại.

Có sóng, nhưng không thể gọi điện thoại.

Dù gọi cho Tomoya, hay gọi về nhà cũng toàn báo máy bận suốt.

Cô thử gửi tin nhắn, lập tức có tin báo “không thể gửi” trả về.

Cảm giác như đang lạc vào thế giới khác vậy.

Không, không phải cảm giác.

Mà có lẽ thật sự lạc vào thế giới khác.

Asuka chợt nghĩ.

“Cái trang Torinoko city kia quái lạ quá...”.

Phải chăng tại mình nhập tên vào trang đó, nên lúc này mới bị gọi tên ở cổng soát vé?

Mình bị lạc vào thế giới khác bởi dính phải ma thuật gọi là ”thực hiện điều ước”?

Asuka suy đoán.

Trong thế giới này có ai tin chuyện đó không nhỉ?

Nhưng mà, hiện giờ cô chỉ có thể nghĩ được vậy thôi.

“Biết vậy không thèm nhập r ồi. Tự mình giảm cân có phải tốt không”.

Asuka thở dài nặng nề.

Cô mò mẫm cái điện thoại giờ đã vô dụng, lần lượt thử hết mấy chức năng chưa thử tới.

Định vào game, nhưng điện thoại hiển thị không thể truy cập internet.

Chức năng chụp hình này kia vẫn bình thường như trước, nên cô chụp thử cái bản đồ.

Hình ảnh đã lưu cũng còn nguyên.

Hãy tích cực chụp hình nào.

Asuka nghĩ vậy.

Tiếp theo, cô mở thử Twitter.

Do gọi điện thoại hay tin nhắn đều không được, nên cô đoán chắc Twitter cũng không được.

Không hiểu sao dòng thời gian lại hiển thị khi tải thử.

Cô đọc các tweet của tụi bạn.

“Asuka không có liên lạc gì từ sáng nay, các cậu có biết gì không?”.

Bạn bè trả lời cho Tomoya.

“Tớ cũng gọi điện nhiều lần rồi mà không ai nghe... Khi đến nhà mới biết là sáng sớm thức dậy đã không thấy...”.

Từ cuộc hội thoại của Tomoya và bạn bè, Asuka biết được sự thật rằng bản thân đã mất tích.

“Mình, không tồn tại. Vậy tức là đây không phải mơ ư?”.

Tự nhiên cô hiểu ra đây không phải giấc mơ.

Tuy nhiên lại không muốn chấp nhận.

Cô muốn tin rằng Asuka vẫn hiện diện đang hoàng trong thế giới thực, còn người giờ đang lạc vào chốn Torinoko city này là Asuka trong mơ.

Asuka muốn khóc.

Có lẽ không thể trở lại được nữa.

Nỗi tuyệt vọng bao trùm lấy cô.

Hơn hết, tại sao chỉ có Twitter là kết nối với thế giới thực?

Chắc mình có thể làm được gì đó.

Cô quyết định tweet thử.

“Tớ đang ở một chỗ kì quặc. Công viên giải trí có tên Torinoko city”.

Hình như bằng cách nào đó có thể tweet được, nhưng một lúc sau đó sóng yếu đi, không thể tải được nữa.

“Làm sao giờ?”.

Asuka ngẩng phắt lên, vài trò chơi đang hoạt động.

Hẳn là ngoài cô ra, vẫn còn có người khác ở đây.

Người đó không biết là bạn hay thù đối với Asuka, nhưng có thể là

manh mỗi gì đó, cô quyết định nghiên cứu bản đồ công viên.

Đứng dậy khỏi băng ghế, điềm đầu tiên Asuka nhìn thấy là tàu lượn siêu tốc.

Cô di chuyển theo hướng bên phải con đường họa tiết caro màu xanh dương đậm với màu trắng trải rộng trước mắt.

Trò tàu lượn siêu tốc mà cô thấy được cây cối to lớn bao quanh.

Chiếc tàu lượn màu xanh dương đậm pha xanh da trời đang chạy trên đường ray màu trắng tinh.

Cô thấy bóng người, nhưng không dám bắt chuyện.

Nhìn từ xa, Asuka thấy có vẻ đó là hai nam sinh trạc tuổi mình.

Dù trông cả hai người chơi không vui vẻ mấy, nhưng lại leo lên chơi trò tàu lượn siêu tốc rất tích cực.

Họ chấp nhận việc ở lại nơi này sao?

Hay họ là chủ nhân hoặc là gì đó của công viên giải trí Torinoko city này?

Asuka cảm thấy hơi sợ, bèn bỏ đi chỗ khác.

Đi qua trò tàu lượn siêu tốc, cô thấy vòng xoay ngựa gỗ.

Những chú ngựa trắng tinh treo lơ lửng bên trong bờ rào được trang trí nhã nhặn giữa màu xanh dương đậm và màu xanh da trời trên màu trắng chủ đạo. Trang trí của những chú ngựa cũng lấy màu xanh dương đậm và màu xanh da trời làm chủ đạo.

Có cái ghế đá cho khách ngồi xem vòng xoay ngựa gỗ, Asuka ngồi xuống đó, quan sát tình hình.

Một cô gái đang chơi trong đó.

Cô gái tóc dài ngang vai, đeo kính, đang đung đưa theo vòng xoay ngựa gỗ với gương mặt vô cảm.

Nhạc dừng, vòng xoay cũng dừng lại, nhưng cô gái vẫn ng ẩ yên ở đó.

Nhạc lại bắt đầu, vòng xoay chạy tiếp.

Cô sửng sốt khi nghe đoạn nhạc.

“Là Torinoko city”.

Bài hát ấy mở ra cánh cửa đến thế giới này.

Asuka sợ hãi, rời khỏi nơi đó.

Đi qua vòng xoay ngựa gỗ, chắn trước mặt cô là bức tường màu xám giống như thành lũy.

Trên bản đồ ghi “Nhà ma”.

Asuka rụt rè bước tới gần, cô thấy ở đó cũng có một nam sinh mặc đồng phục học sinh.

Cô đang thắc mắc rằng đã lạc vào thế giới quái đản thế này rồi mà còn muốn chơi nhà ma sao, thì nam sinh đó vừa cười cười vừa đi thẳng vào nhà ma.

“Không thể hiểu nổi mà”.

Asuka gấp rút tránh xa ngôi nhà ma.

Cô xuôi theo con đường, lò dò đến vòng đu quay.

Do xung quanh không có gì cả nên Asuka thấy hơi trống trải.

Chỗ này hình như là nơi sâu nhất của công viên giải trí.

Cũng tương tự như này giờ, trên khung sườn vòng đu quay màu trắng

treo tòng teng những cabin màu xanh dương đậm, xanh da trời, xanh lơ.

Nó không hoạt động, cũng không thấy có người.

Cô tới gần trạm lên xuống, ở đó chỉ dán tờ giấy ghi ‘thiết bị hư hỏng’.

Nếu lên được vòng đu quay, có lẽ sẽ quan sát được tổng thể công viên giải trí.

Mình muốn leo lên xem toàn cảnh.

Muốn coi tình hình xung quanh công viên giải trí thế nào.

Asuka nghĩ vậy, nhưng xem ra bây giờ đi đâu đó cũng không khả thi.

Đi bộ vòng vòng mệt lả, Asuka tạt đại vào chỗ nghỉ chân nằm ở đoạn giữa của con đường lớn.

Ngay trung tâm có đài phun nước lớn, quanh nó có đặt quầy thực phẩm không người và bàn ghế xinh xắn.

Quầy thực phẩm bày bán thức ăn trông ngon hết sức, nhưng cô không có tiền, quầy hàng cũng không có nhân viên bán hàng.

Đang lúc Asuka bối rối không biết nên làm thế nào, thì một tờ giấy hiện lên bên dưới thức ăn.

“Xin mời dùng tự nhiên”.

Asuka dè dặt lấy khoai tây chiên, ngửi vào cái ghế gần đó.

Ngay tức khắc, tại chỗ khoai tây chiên mà Asuka vừa lấy đi, phần khoai tây chiên mới được bày ra.

Không cảm thấy có con người.

Sởn hết gai ốc.

Không thể lý giải được tình huống này, nhưng cô tin rằng chỗ này nó như thế.

“Cái này, mình ăn chắc không sao nhỉ?”.

Dầu lo lắng hết sức, tuy nhiên không thể chiến thắng sức cám dỗ của khoai tây chiên trước mặt, Asuka bốc một miếng.

“Ngon quá!”.

Tán thưởng xong, cô bắt đầu ăn khoai tây chiên nhiệt tình.

Nhận ra bụng mình đang đói meo.

Nhắc mới nhớ, từ sáng tới giờ chưa ăn gì cả.

Dù có chút lo âu, nhưng cô vẫn lấy luôn cái hamburger đặt bên cạnh khoai tây chiên.

Ngay lập tức, cái hamburger mới nhẹ nhàng hiện ra thay cho cái Asuka đã lấy.

Nỗi hoảng sợ cũng đã vơi bớt.

Ăn một hơi hết cái hamburger, cô hướng tới máy bán hàng tự động gần đó.

Asuka vừa tới gần là tất cả đèn tự động sáng lên.

Ấn chọn thử nước ginger ale* cô thích nhất, âm thanh của đồ uống được rót vào cốc giấy có sẵn trong máy vang lên.

Píp píp píp.

Nghe âm báo hoàn tất quen tai kêu lên ở đâu đó, Asuka mở cửa lấy nước.

Ginger ale hấp dẫn đang sủi bọt.

“Xin phép ạ!”.

Cô vui vẻ uống một hơi.

“Ủ woa, tuyệt!”.

Có vẻ như sự căng thẳng trong nội tâm bị vây hãm bởi nỗi sợ hãi từ này tới giờ đang dần tiêu tan.

Asuka lấy thêm một cốc ginger ale nữa, ngã vào cái bàn gần đó, mở bản đồ ra lần nữa.

Còn tới mấy chỗ chưa đi.

Tiếp theo đi xem trò vượt thác.

Cô nghĩ vậy rồi thong thả uống cốc ginger ale.

Không có việc gì làm, cô lấy điện thoại ra, mở Twitter lên.

Nhiều tin trả lời được gửi tới.

Cũng có nhiều bình luận lo lắng của Tomoya và bạn bè.

Cô muốn trả lời cho từng người, nhưng lại lo dung lượng pin điện thoại.

Một người trong số đó gửi cho cô URL của vụ án học sinh cấp ba mất tích.

Mở ra xem, dường như số người mất tích hôm trước là năm người, nay đã lên chín người.

Và, không hiểu sao tên của Asuka cũng được thêm vào danh sách đó.

Chắc người ta phán đoán tình huống của mình giống với những người mất tích khác.

“Ồ, tớ đã bị mất tích sao?”.

Asuka tweet lên.

Cô biết có vài hồi âm mới tới, nhưng sóng điện thoại lại lặn mất tăm.

Asuka vội vàng chụp màn hình lưu lại trang tin vụ án.

Cô đọc chậm rãi, bài báo có đăng hình chín người mất tích.

“Này! Chọn hình người ta dễ thương hơn chút đi chứ!”.

Ngoài sự bất mãn với tấm hình của mình, cô cũng chú ý tới các thông tin khác.

Hai cậu bạn ở trò tàu lượn siêu tốc, cô gái ở vòng xoay ngựa gỗ, nam sinh ở ngôi nhà ma.

Những người giống y hệt với những bức ảnh chụp người mất tích.

“Đ... đúng là tất cả đều ở đây...”.

Asuka thấy ớn lạnh, tự vòng tay ôm mình, lạnh bằm.

“Không sao, mình nhất định sẽ tìm được cách thoát khỏi chốn này”.

Cô quyết tâm trong lòng.

Asuka đứng dậy, bắt đầu xem xét công viên lần nữa.

Con đường lớn vẽ một vòng cung lớn ở phía trước vòng đu quay, ngôi nhà ma thì kéo dài sang hướng ngược lại.

Bên cạnh vòng đu quay là trò vượt thác.

Khi đi từ đường lớn tới chỗ có trò vượt thác, cô thấy một cậu bạn đang chơi trò đó.

Vì trên con đường có cây cầu băng qua phía trên trò vượt thác, nên Asuka đứng trên cầu quan sát tình hình.

Cậu con trai đó trông hơi phấn khích.

Chiếc xuồng cậu ta ngồi đang từ từ leo lên đỉnh thác.

Vị trí trượt xuống từ đỉnh thác là chỗ mà hiện giờ Asuka đang đứng.

Khi xuồng trượt cái ào từ đỉnh thác xuống, thì nước sẽ bắn tung tóe lên cây cầu này.

Khi Asuka ngộ ra điểu đó, chiếc xuồng đã sắp sửa trượt xuống rãnh.

“Chết! Bị ướt mất!”.

Asuka chạy xa khỏi cây cầu.

Cùng lúc đó, Asuka thấy một tầng nước lớn bắn lên cái sà ngay chính diện chỗ mà cô vừa đứng lúc nãy.

“Suýt chút nữa~”.

Vừa nói, cô vừa hướng tới tháp rơi tự do bên cạnh.

Tháp rơi tự do bên cạnh là cái cột vươn lên sừng sững giống như cái tháp chĩa thẳng lên trời.

Ghế ngồi thu nhỏ lại chỉ dành cho một người.

Ở đó có một cô gái.

Chắc đang phân vân không biết có nên leo lên không.

Nhìn dáng vẻ quanh đi quẩn lại ở mép trạm là hiểu rồi.

Asuka len lén rời khỏi chỗ đó để không ai thấy mình.

Phía trước là mô hình tách cà phê được bọc trong bờ giậu thấp.

Trên bờ giậu đang nở rộ một loài hoa màu trắng.

“Đây là hoa gì?”.

Asuka ghé vào chỗ bông hoa, trông thấy cô gái tóc ngắn đang ngồi trong mô hình tách cà phê ấy.

Cô gái ngồi với ánh mắt trống rỗng, như thể không biết nhìn đi đâu.

“Á, chỗ này cũng...?”.

Cô nghe được bài Torinoko city.

Cảm thấy ớn lạnh, Asuka hoảng hốt tới vị trí kế tiếp.

Cô thấy trước mắt mình là một chiếc hộp màu trắng to đùng.

Là mê cung khổng lồ.

Có thể thấy cổng vào công viên giải trí ở phía trước.

“Chỗ này là điểm cuối rồi à...”.

Asuka vừa nhìn bản đồ công viên, vừa tiến lại gần mê cung khổng lồ.

Một cô gái đang ở gần lối vào mê cung khổng lồ.

Vậy là tám người.

“Cả mình nữa là chín người. Tất cả những người trong danh sách mất tích đều đang ở đây.....”

Asuka bắt đầu phấn khởi vì đi đầu bí ẩn đang hé lộ từng chút một.

Có đi đầu, cô hoàn toàn chưa nghĩ ra cách thoát khỏi nơi này.

Asuka ngẩng xuống ghế đá phía trước mê cung khổng lồ, cô gái ở đó không thèm chú ý tới Asuka, đi sang chỗ khác.

Có lẽ cô ấy cũng muốn thoát khỏi đây.

Cô nghĩ thế.

Asuka cũng di chuyển tới ngay chỗ cô gái đã đứng lại.

Là lối vào mê cung khổng lồ, ngay đó dựng tấm bảng quảng cáo khá to.

“Tên của bạn là gì?”.

Hàng thứ nhất viết như vậy.

“Cái câu ấy. Lại là tên à...?”.

Cô đọc tiếp bảng quảng cáo.

Từ hàng thứ nhất để trống cỡ hai, ba hàng, rồi đoạn tiếp theo ghi.

“Trong công viên này có chín bức phong thư màu trắng

Hãy thu thập đem lại đây mà không được mở”.

Asuka đọc thành tiếng mấy câu đó.

Nhịp điệu vui vui.

Cô liền lấy điện thoại ra, chụp lại cái bảng quảng cáo đó.

“Phải đi thu thập cái gì đó. Giống trò chơi quá”.

Asuka không tìm được tâm trạng hồi hộp.

Trước tiên, cô tìm kiếm mọi góc ngách xung quanh bảng quảng cáo.

Cánh cửa màu trắng của lối vào mê cung không hề đang đóng kín, dù đẩy hay kéo nó cũng không nhúc nhích.

“Cửa tự động à? Hay thật đó”.

Cô sờ sờ cánh cửa, phát hiện ra cái hộp nhỏ được lắp bên hông cửa.

Khẽ bước tới gần, cô định thử mở nó ra.

Tức thì, cái hộp bật mở, màn hình màu đen hiện ra.

Trên màn hình có bảng chữ hiragana*, cô hiểu là phải nhập tên vào đây.

Asuka đang lưỡng lự không biết có nên nhập tên vào không, cô lo lắng vì mình không có phong thư màu trắng nào như yêu cầu ghi trên bảng quảng cáo hết.

Tạm thời cô chụp lại màn hình màu đen bằng điện thoại.

Giống như chỉ chờ có thế, cái hộp nhỏ đóng nắp lại cùng với tiếng tách.

Sau khi Asuka kiểm tra một vòng xung quanh lần nữa để xem có bỏ sót không, cô quay lại chỗ ghế đá đã ngồi lúc nãy, thở ra.

Cô xem hình trên điện thoại.

Mình sẽ tìm “chín phong thư màu trắng” trên bảng quảng cáo.

Asuka vừa nhìn bản đồ công viên, vừa nghĩ xem chúng sẽ ở đâu.

Tính cả mê cung khổng lồ, tổng cộng có tám trạm lên xuống.

Đi đâu đó có nghĩa là còn chỗ khác nữa khác những chỗ này.

Trước mắt cô quyết định tới từng trạm lên xuống để tìm kiếm.

Asuka nghiên cứu thêm tấm ảnh cái hộp màu trắng nữa.

Màn hình màu đen là màn hình cảm ứng phải không nhỉ?

Bảng chữ hiragana.

Lúc nhìn kĩ, cô thấy có ba ô ở trên cùng của màn hình.

Hình như để nhập chữ.

“Ba ô là sao nhỉ? Nếu chia ra họ và tên thì chỉ có hai...”.

Cô vừa nhìn tấm hình vừa tính toán đến nhiều khả năng, nhưng không thể hiểu được ba cái ô ấy.

Bí đường, Asuka tới lối vào mê cung khổng lồ thêm lần nữa.

Để xem tấm bảng quảng cáo.

Cô nhớ có một khoảng trống lạ lùng giữa hàng thứ nhất và hàng thứ hai.

Bước tới gần sờ thử, không có dấu vết của cái gì đó bị xóa đi.

“Cái gì chứ? Chẳng phải ở đây có cái gì đó sao?...”.

Cô thử nhiều cách như ấn đây, lau chùi.

“Hừm... Quả là, không có gì hết”.

Đột nhiên nhớ ra cái bản đồ công viên cầm trong tay.

Cô trải nó ra trước tấm bảng quảng cáo.

Khi Asuka chèn bản đồ công viên lên bảng quảng cáo để thử nghiệm,

thì cả chiều dọc và chiều ngang đều hoàn toàn khớp nhau.

“Đây rồi! Trên bản đồ có gì đó. Phải làm sao mới được đây?”.

Nhất định việc kích thước khớp nhau có ý nghĩa nào đó, nhưng cô vẫn chưa nắm được rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Cầm lại bản đồ trên tay, Asuka nhìn chăm soi từ mặt trước, mặt sau tới mọi nơi trên bản đồ.

Mặt sau màu xanh dương đậm, vẽ hoa văn gì đó kì quặc bằng các đường thẳng màu trắng.

Vì lúc này đã xem mặt trước của bản đồ rồi, nên giờ Asuka lật ngược mặt sau bản đồ lại chòng lên bảng quảng cáo.

Cô chăm chú vào vị trí giữa hàng thứ nhất và hàng thứ hai của chữ viết trên bảng quảng cáo.

Cô thấy một đường thẳng mờ mờ được vẽ từ trên xuống.

Asuka dự cảm có điều gì đó sắp lóe lên.

“Chờ chút. Chờ một chút”.

Không phải cô nói cho ai nghe.

Asuka tự nói thành tiếng cho mình nghe, đồng thời cô chòng bản đồ lên bảng quảng cáo, gấp bản đồ theo đường mảnh thấy mờ mờ đó.

Mặt sau của bản đồ mà cô cho rằng được vẽ hoa văn bằng màu trắng trên nền xanh dương đậm, khi gấp lại rồi canh lên khoảng trắng của bảng quảng cáo, cô thấy thứ gì đó giống như kí tự.

“T” “R” “I” “O”

“Thấy rồi! Có chữ!!!”.

Asuka kích động.

Vì cô không nghĩ mình có thể tự phá giải bí ẩn như thế này.

“TRIO. Có nghĩa gì?...”.

Niền vui mừng vì tìm ra chữ viết chỉ kéo dài trong chốc lát, tiếp theo là giải câu đố về ý nghĩa của chữ viết.

Lấy điện thoại ra, tìm nghĩa chữ TRIO bằng ứng dụng từ điển.

Cô hiểu ngay tức thì.

Torio.*

Ba người, tam tấu, nhóm ba người...

“Trên cái hộp màu trắng lúc này cũng có ba cái ô, và chữ trio nối tiếp ngay sau câu “Tên của bạn là gì?”, tức là phải nhập tên của ba người vào...”

Cảm giác như mình trở thành thám tử, tim Asuka đập thành thịch.

Asuka tận hưởng cảm giác khoái chí hóa giải bí ẩn.

Cái cảm giác muốn thử thách trong mê cung khổng lồ còn mãnh liệt hơn cảm giác muốn thoát khỏi công viên giải trí này, bản thân Asuka đang lung lay.

Tuy nhiên, nếu không hành động gì đó dù chỉ một chút, thì sẽ không tìm được cách thoát ra.

Trước hết thử đi tìm phong thư màu trắng theo quy định để vào được mê cung khổng lồ này.

Asuka nói cho mình nghe, rã đi một vòng công viên giải trí thêm lần nữa.

Chương 3

Asuka mở bung tấm bản đồ công viên đã gấp lại ra.

Gần nhất với mê cung khổng lồ là cổng vào công viên, phía trước cổng là trò tàu lượn siêu tốc mà cô đã ghé vào đầu tiên.

“Hay mình lên tàu lượn siêu tốc trước xem sao...”.

Cô không ghét mấy trò cảm giác mạnh.

Ngược lại còn thích nữa.

Mặc dù mâu thuẫn “liệu vui vẻ trong tình huống này có nên không” cứ lờn vờn trong đầu, nhưng thật lòng cô không thể kháng cự nữa rồi.

Đầu tiên, Asuka đi vòng xem một lượt những cái cây to trong khu vực tàu lượn siêu tốc.

“Quá nhiều chỗ cần tìm, chắc không nổi...”.

Asuka lập tức mất hết hăng hái.

Cái công viên giải trí này quá lớn để tìm phong thư màu trắng chưa biết ở nơi nào.

“Phải tìm gợi ý gì đó thôi...”.

Lấy cốc trà trong máy bán hàng tự động gần đó, Asuka ngồi xuống ghé đá bên cạnh, mở bản đồ ra.

Cô hoàn toàn không cho rằng tấm bản đồ rất hữu dụng từ đầu tới giờ sẽ phát huy tác dụng thêm lần nữa, đành suy nghĩ nát óc xem có manh mối nào không.

Soi kỹ bản đồ mới thấy, máy bán hàng tự động mà cô vừa lấy cốc trà

được ghi chú rõ ràng trong đó.

Có vẻ ở gần mỗi lối vào của từng trò chơi sẽ có một máy bán hàng tự động.

“Máy bán hàng tự động à? Hể tới gần là đèn tự động sáng, có lẽ nó có mối liên quan nào đó...”.

Asuka lẩm bẩm, bước tới gần máy bán hàng tự động nằm ngay kế bên.

Đèn lại sáng.

Trong số nước ép đủ loại bày biện trong máy, Asuka nhìn kĩ thì nhận ra có một thứ cô chưa từng thấy xếp ở mé dưới cùng bên trái.

Cô chiếu ánh mắt vào nó, trên bảng tên viết “two”.

“two tức là 2 cái hả? Cái gì 2 cái?”.

Cô tự tin dù có chuyện gì xảy ra cô cũng không ngạc nhiên nữa.

Cô mạnh dạn ấn vào nút nước ép có đề chữ “two”

Tiếng “xạch” vang lên, cốc giấy rơi ra giống như thường lệ.

Nhưng mà không có âm thanh rót nước.

Chờ một chút, khi âm thanh báo hoàn tất píp píp píp vang lên, Asuka mở cánh cửa, dè chừng lấy cốc giấy ra.

Bên trong trống rỗng.

Tuy nhiên, khi nhìn kĩ cái cốc giấy cô thấy dưới đáy có ghi chữ gì đó.

“Gì vậy? Để coi, ‘Hãy ngồi ghế ở sau cùng’?”.

Chữ nhỏ rất khó đọc, nhưng chắc chắn là ghi như vậy.

“Ghế sau cùng là chỉ tàu lượn siêu tốc phải không nhỉ? Đâu còn cách nào khác, đành chơi thôi”.

Khuôn mặt cô mỉm cười hạnh phúc chứ không có chút nào miễn cưỡng

vì phải chơi tàu lượn siêu tốc.

Khi Asuka ghé vào trò tàu lượn siêu tốc đó lần đầu tiên, hai nam sinh kia tới trạm lên xuống với ít nhiều vui sướng, phải chăng cũng cùng lí do.

Asuka nhớ lại chuyện đó, đi tới trạm của tàu lượn siêu tốc.

Bây giờ không có ai cả.

Asuka thấy hơi sợ, nhưng tâm trạng muốn phá giải bí ẩn và niềm vui được chơi tàu lượn siêu tốc lại lớn hơn.

Cô ngẫ vào ghế phía sau cùng của chiếc tàu lượn trông như đang chờ khách đến.

Chính vì là công viên giải trí dành cho khách đi một mình, nên tất cả ghế của tàu lượn đều là ghế đơn.

Sau khi Asuka ngẫ xuống, một lát sau tiếng còi tàu tu tu ị kêu lớn, tàu lượn cộc cạch chuyển động.

Chiếc tàu lượn cộc cạch cộc cạch bay lên.

Không thể diễn tả khoảnh khắc này.

Xung quanh chẳng có gì cả, tâm nhìn bị bầu trời chi phối.

Cô tưởng tượng như thể mình đang bay giữa trời.

Tàu lượn chầm chậm leo lên một lát rồi bắt đầu chầm chậm hạ xuống.

Khoảnh khắc chỗ ghế chính giữa của tàu lượn vừa vượt qua đỉnh điểm, thì tàu tăng tốc trượt cái ào xuống dốc.

“Aaaaaa”.

Asuka lữ miệng hét lên.

Cô ngằn ngại không biết la lớn tiếng như thế ở công viên giải trí này có sao không, nhưng không thể không hét được.

Gió đập mạnh vào mặt, tóc tai dựng đứng lên.

Không có thời gian ngắm cảnh xung quanh luôn.

Tuy thế, chỉ có chuyện phong thư màu trắng là tận sâu trong đầu cô vẫn nhớ.

Tàu xoay chuyển để lượn vòng vòng, vẫn giữ tốc độ cao rồi lao vào đường hầm tối thui.

Và rồi, Asuka thấy một thứ phát ra ánh sáng trắng xanh vụt qua chân.

Ngay lúc Asuka tính vươn tay ra, thì tàu ra khỏi đường hầm, hơn nữa còn vừa tăng tốc vừa lao lên nhào xuống.

Asuka rút bàn tay đang vươn ra nửa chừng về nắm thanh an toàn, hét lên lớn tiếng.

Sau khi xoay một vòng cuối cùng, tàu va chạm mạnh cái cạch và phanh lại, bắt đầu giảm tốc độ chầm chậm tiến vào ga.

Asuka liền dõm xuống chân.

Có đi đâu không dễ dàng dõm xuống được do thanh an toàn.

Dõm tới dõm lui, cô thấy phong thư màu trắng được dán ở giữa khoảng trống chỗ để chân.

“Đây rồi!!”.

Asuka bất giác la lên thành tiếng.

Cạch.

Âm thanh lớn vang lên, tàu đã về trạm.

Thanh an toàn nói lỏng, Asuka liền cúi cả người xuống chân.

Lấy được phong thư màu trắng, cô vội vàng xuống tàu lượn, trước khi tàu xuất phát lần nữa.

“Được rồi, chính là nó!”.

Asuka cầm phong thư màu trắng, run lên vì vui mừng.

Giữa phong thư ghi “2”.

Quả nhiên “two” là gợi ý để lấy phong thư “2” mà.

Hình như có tờ giấy bên trong phong thư màu trắng.

Nhưng mà, trên biển quảng cáo có ghi “không được mở”.

“Không được mở à? Tờ mờ quá...”.

Asuka nén lại rung động muốn mở thư, thận trọng cầm phong thư để không làm rơi, đi khỏi tàu lượn siêu tốc.

Tiếp theo là hướng tới vòng xoay ngựa gỗ nằm sau trò tàu lượn siêu tốc.

Cô tạm ngồi xuống ghế đá gần đó, xem bản đồ.

Máy bán hàng tự động chỗ vòng xoay ngựa gỗ nằm ở mặt sau vòng quay.

“Ừa mà, có truy cập Twitter được không nhỉ...”

Asuka lấy điện thoại ra, khởi động lại Twitter.

Cô đọc dòng thời gian và các tin nhắn.

Asuka thấy có vẻ như mình đã gây ra tin chấn động vì mọi người chỉ có thể liên lạc với Asuka - người đang tạm thời không rõ tung tích - qua Twitter.

“Công viên giải trí Torinoko city, ở đâu chứ?”.

Có rất nhiều tin nhắn như thế.

Asuka cũng muốn biết nó ở đâu.

Nhìn dung lượng pin, chỉ còn phân nửa.

Cô không thể sử dụng điện thoại một cách khinh suất.

Biết đâu từ giờ sẽ cần dùng để phá giải bí ẩn.

Asuka nghĩ vậy nên quyết định không trả lời, chỉ tweet một câu.

“Bây giờ tớ đang tìm cách thoát ra. Tớ sẽ hóa giải bí ẩn của mê cung không lờ”.

Chẳng biết rốt cuộc điều này có truyền đạt được gì không nữa.

Nhưng mà, chỉ cần thông báo mình vẫn đang cố gắng là đủ.

Và, khi nào thoát được chỗ này, mình giải thích những việc đã làm cũng được.

Asuka tính như vậy.

Đóng Twitter, cất điện thoại vào túi, cô đi tới máy bán hàng tự động nằm gần vòng xoay ngựa gỗ.

Trên máy bán hàng tự động, ở mé dưới cùng bên trái có loại nước ép để chữ “one” tương tự cái lúc này.

Asuka ấn nút không do dự.

Cũng giống lúc này, cốc giấy được đưa vào, rồi âm thanh hoàn tất píp píp vang lên mà không có tiếng nước chảy.

Cô mở cửa lấy cốc giấy, quả nhiên, có chữ ở dưới đáy cốc giấy.

“Coi nào, ‘Hãy cười con ngựa màu đỏ’ à?”.

Thử nhìn quanh vòng xoay ngựa gỗ, cô thấy toàn ngựa màu trắng.

Asuka định tới gần hơn để tìm thì thấy cô gái đeo kính tóc dài ngang vai chơi ở đây lúc này đang ngồi trên ghế đá.

Cô đi ngang qua trước mặt cô ấy.

Cô gái trẻ bản đồ công viên trên đầu gối, dường như đang suy ngẫm gì đó.

Cô gái đang nghĩ cách thoát ra giống như Asuka chẳng?

“Đúng rồi”.

Asuka lẩm bẩm nhỏ tiếng, đi tới chỗ khuất tầm nhìn của cô gái, lấy điện thoại ra.

Cô kiểm tra danh sách người mất tích trong tập tin hình ảnh.

Tìm cô gái lúc này.

“A, là người tên giống mình... Hiramatsu Asuka à...?”.

Nếu suy luận của Asuka là đúng, tức là phải nhập tên ba người ở mê cung khổng lồ, thì cô phải kết bạn thôi.

Asuka phân vân.

Nên kết bạn với ai đây?

Không chừng sẽ có gì đó xảy ra khi phá giải bí ẩn của mê cung khổng lồ.

Nên cần người hợp sức cho tình huống bất thường đó.

“A! Phải phức tạp đây!”.

Asuka nhanh chóng tiếp cận Hiramatsu Asuka.

“Chào, Bạn là Hiramatsu Asuka?”

Nghe tiếng gọi, cô gái đeo kính giật mình, ngẩng im không cử động.

“Tớ là Mori Asuka. Mình nói chuyện một chút được không?”.

Nói xong, cô mặt dày ngẩng bên cạnh Hiramatsu Asuka.

Không biết có phải cô ấy đang sợ không mà mắt không nhìn về phía cô.

“Xin lỗi vì đột ngột bắt chuyện. Nội chuyện lạc vào thế giới lạ lùng đã đủ sợ rồi vậy mà còn ‘ai đây?’ nữa, đúng chứ?”.

Mori Asuka vui vẻ trò chuyện.

Chính mình cũng sợ.

Không biết nhân vật Hiramatsu Asuka này là người như thế nào.

Dù vậy nhưng so với việc đoán mò trong đầu thì hành động sẽ nhanh hơn, nên cô muốn tiếp xúc với Hiramatsu Asuka bằng cách này hay cách khác.

“Ừm...”.

Hiramatsu Asuka rút rè nhìn mặt Mori Asuka.

Mori Asuka có thể thấy biểu cảm hoảng sợ phía sau cặp mắt kính.

“Tớ cũng bị lạc vào đây. Nghe nói tại mình đã bị mất tích trong thế giới thực rồi đó”.

Mori Asuka nói, giải thích tóm tắt tình hình tới giờ phút này.

Chuyện hồi bản thân cô còn ở thế giới thực, cô đã biết chuyện Hiramatsu Asuka mất tích rồi.

Sau khi lạc vào đây, thông qua Twitter kết nối với thế giới thực, cô biết mình được thêm vào danh sách người mất tích.

Và tất cả những người bị cho là mất tích đầu đang ở trong công viên này.

Hiramatsu Asuka tròn mắt lắng nghe.

Thỉnh thoảng, cô ấy lại thốt ra tiếng kêu nho nhỏ như là “Trời!”, “Hả?!”.
“Nhìn cái này đi”.

Mori Asuka cho Hiramatsu Asuka xem tấm hình danh sách người mất tích.

Trong đó thật sự có ảnh và tên của Hiramatsu Asuka, đồng thời cũng có cả ảnh và tên của Mori Asuka.

“Chỗ này rốt cuộc là gì?”

Hiramatsu Asuka hỏi Mori Asuka với giọng run run.

“Không biết nữa. Tớ cũng không rõ lắm. Có trang web tên Torinoko city thực hiện đi đầu ước cho tớ, rồi đến khi nhận thức lại thì đã ở đây rồi...”.

Mình cũng muốn biết chuyện đó.

Mori Asuka trầm nghĩ.

Và rồi, Hiramatsu Asuka tuần tự kể cho cô nghe câu chuyện của cô ấy từ trước tới giờ.

Việc cô thấy bài hát Torinoko city rất hợp với mình.

Việc bản thân cô không hòa hợp với người xung quanh, cảm thấy cô đơn.

Rồi cô dần nhận ra mình không đơn độc trong lúc suy nghĩ nguyện vọng nghề nghiệp.

Và, cô đã ước cho hai người bạn quan trọng của mình hẹn hò nhau trên trang Torinoko city.

“Hả? Thế có thành hiện thực không?”.

Lúc Mori Asuka hỏi, biểu cảm của Hiramatsu Asuka trở nên ảo não.

“Thành hiện thực rồi. Fuuta... à, là cậu bạn sống ở nhà bên, cậu ấy đột nhiên lạnh nhạt với tớ, và tớ thấy cậu ấy nắm tay đi với bạn tớ là Sayuki...”.

Nói tới đó, Hiramatsu Asuka im bất một thoáng.

Mori Asuka nhìn sang, thấy cô ấy đang rơi nước mắt.

“Cậu ổn không?”.

Mori Asuka hỏi dịu dàng.

Hiramatsu Asuka ngẩng mặt lên, mím môi tiếp tục.

“Tớ ghét đi đâu đó. Dù đi đâu ước cho hai người bạn quan trọng đã thành hiện thực... rồi khi tớ nhận thức lại thì đã ở đây...”.

Mori Asuka gật gật đầu đồng tình.

“Vậy à? Tớ cũng cảm thấy ghét đi đâu đã ước. Vậy cậu thích cậu Fuuta kia nhỉ?”.

Hiramatsu Asuka trưng ra vẻ mặt kinh ngạc trước câu hỏi của Mori Asuka.

“Hả? Tớ thích Fuuta? Sao có chuyện đó...”.

Hiramatsu Asuka nói đi đâu đó với vẻ mặt phức tạp.

Có vẻ cô ấy vẫn còn nhiều tâm sự.

“Chuyện đó sau này hãy thông thả kể tớ nghe nhé. Nào, giờ...”.

Mori Asuka nói, vẻ mặt Hiramatsu Asuka như muốn nói nữa, nhưng liếc gật đầu.

“Asuka đã tới chỗ mê cung không rồi chưa??”.

Cuối cùng đã tới chủ đề chính.

“Mê cung không rồi... tớ thấy nó gần đây, mà không hứng thú mấy nên toàn đi ngang qua thôi”.

Mori Asuka nghe tiếng nhạc Torinoko city ở phía sau.

Chắc có ai đó đang chơi vòng xoay ngựa gỗ.

Cô phớt lờ tiếp tục nói.

“Tớ thấy tấm bảng quảng cáo kì lạ ở lối vào mê cung.”.

Nói rồi, cô cho Hiramatsu Asuka xem hình chụp trên điện thoại.

Nội dung bảng quảng cáo, chữ TRIO thấy được nhờ gấp bản đồ công viên lại, cái hộp màu trắng ở lối vào..,

Mắt Hiramatsu Asuka sáng lên khi nghe Mori Asuka giải thích từng cái một.

“Sao thấy có vẻ thú vị!”.

Mori Asuka gật đầu mừng rỡ khi nghe Hiramatsu Asuka nói vậy.

“Thú vị đúng không? Vì thế, tớ nghĩ chữ TRIO có phải là c tên của ba người hay không..... Bởi vậy, tớ đã bắt chuyện vì muốn đi chung với cậu, cũng vì Asuka trùng tên với tớ”.

Asuka đáp không do dự “Tất nhiên rồi! Tớ muốn đi cùng cậu!”.

Chắc Asuka sợ phải ở một mình.

Hoặc có thể cô ấy yên lòng vì đã nói ra chuyện của bản thân.

Cô ấy đã có người bạn đầu tiên sau khi lạc vào công viên giải trí cho khách đi một mình, Torinoko city.

“Asuka này. Tên giống nhau nên khó xưng hô quá, cậu gọi tớ là Toriko nha! Là nickname của tớ”.

Mori Asuka gật đầu đồng ý cái rụp với đề nghị của Hiramatsu Asuka.

“Khó xưng hô thật nhỉ? Tớ thường được gọi là Asu, cậu cứ gọi vậy cũng được”.

Hiramatsu Asuka tươi cười gọi “Asu!”.

Bầu không khí mới này còn ảm đạm, vậy mà Hiramatsu Asuka cười

một cái là Mori Asuka cũng bị cuốn theo cười đáp lại bởi nụ cười của cô ấy quá đôi hìền lành.

“Vớ lại... tớ đang học lớp mười một, Asu lớp mấy?”.

Nghe Hiramatsu Asuka hỏi, Mori Asuka mới nhận ra mình lớn tuổi hơn.

“Tớ lớp mười hai! Nhưng khỏi khách sáo, hãy cư xử như bạn bè đi!”.

Mori Asuka đànhì, Hiramatsu Asuka lại nở nụ cười đáng yêu.

“A, à, à...”.

Mori Asuka chỉnh lại tư thế, giải thích về máy bán hàng tự động, chiếc cốc giấy, và mấy câu gợi ý.

“Cái này là phong thư màu trắng tớ lấy được trên tàu lượn siêu tốc. Vì có chữ two chỗ cốc giấy, và trên phong thư ghi số 2, nên tớ nghĩ chúng khớp nhau”.

Hiramatsu Asuka rút rề cầnh phong thư màu trắng mà Mori Asuka đưa.

“Sau đó, tớ lấy cốc giấy này tại máy bán hàng tự động đằng kia”.

Mori Asuka đưa cho Hiramatsu Asuka, bảo cô ấy nhìn dưới đáy cốc giấy.

““Cười con ngựa màu đỏ’?”.

Hiramatsu Asuka đọc ra tiếng.

“Ừ, ngựa màu đỏ. Phải leo lên con ngựa màu đỏ trong vòng xoay ngựa gỗ, rồi tìm cho ra phong thư màu trắng”.

Mori Asuka đứng dậy, Hiramatsu Asuka vẫn ngầ trên ghế.

Mori Asuka nhìn Hiramatsu Asuka ngầ im không nhúc nhích, lên tiếng thắc mắc.

“Sao vậy?”

Hiramatsu Asuka lắc đầu.

Có ấy giờ bàn tay lên, như thể bảo cô chờ.

Mori Asuka không nói gì, ng ồi trở lại bên cạnh Hiramatsu Asuka, chờ đợi.

Trong lúc đó, dường như Hiramatsu Asuka đang nghiêm túc suy ngẫm gì đó.

“Đúng r ồi!”.

Cô ấy chột la lên, đứng bật dậy.

Mori Asuka cũng đứng dậy theo.

Hiramatsu Asuka không nói gì thẳng tiến tới vòng xoay ngựa gỗ, Mori Asuka chạy đuổi theo.

Có vẻ người chơi h ồi này đã đi đâu r ồi, vòng xoay ngựa gỗ đang lặng lẽ đứng im.

“Khoan, chờ đã, cậu sao vậy?”.

Mori Asuka hỏi, Hiramatsu Asuka vừa đi về phía trước vừa trả lời.

“Phải cưỡi ngựa màu đỏ mà. Ở đây chỉ toàn ngựa trắng đúng không? Vì vậy, tớ đã nghĩ về ngựa màu đỏ...”.

Hai người tới trạm dừng của vòng xoay ngựa gỗ.

Hiramatsu Asuka li ền đi thẳng tới một con ngựa.

“Đây này, nhìn xem”.

Con ngựa Hiramatsu Asuka chỉ màu trắng muốt.

Nó được vẽ trang trí màu xanh lơ, có vẻ ngây thơ.

“Con này thì sao?”.

Khi Mori Asuka hỏi, Hiramatsu Asuka cười h ề h ề, chỉ tay ‘chỗ này!’.

Mori Asuka nhìn lại, thì ra con ngựa đó có đôi mắt màu đỏ thẫm.

Ngạc nhiên, cô kiểm tra thử mấy con ngựa khác, tất cả mắt những con ngựa khác đều màu nâu hoặc màu đen.

“Ngựa mắt màu đỏ. Ngựa đỏ. Nghĩa vậy ư?”.

Cô lẩm bẩm, tiếng bíppppp vang lên báo hiệu vòng xoay ngựa gỗ sắp hoạt động.

“Cứ lên trước đã”.

Nói xong, Mori Asuka nhảy phốc lên con ngựa gần mình.

Hiramatsu Asuka hơi chần chừ.

“Này, Toriko đã tìm ra mà, lên đi Toriko! Tìm phong thư màu trắng!”.

Khi Hiramatsu Asuka leo lên ngựa, lập tức nhạc dạo bài Torinoko city vang lên, vòng xoay ngựa gỗ bắt đầu quay.

Mori Asuka quan sát kĩ càng bên ngoài con ngựa đỏ.

Hiramatsu Asuka ngơ ngác lóng ngóng nhìn xung quanh.

Cũng giống như trò tàu lượn siêu tốc, hẳn là sẽ không thể tìm ra nếu không leo lên con ngựa màu đỏ.

Mori Asuka nghĩ.

“Toriko, chắc chắn nó sẽ nằm ở chỗ cậu không thể thấy nếu không leo lên ngựa. Thay vì tìm bên ngoài, cậu hãy thử tìm quanh con ngựa hoặc chỗ nào mà cậu sẽ không để ý nếu không ngồi trên đó ấy!”.

Hiramatsu Asuka gật đầu, bắt đầu tìm quanh con ngựa và chỗ tay cầm.

“A!”.

Mori Asuka nghe tiếng kêu nhỏ, khi nhìn lại thì thấy Hiramatsu Asuka đang tháo cái bìm ngựa.

“O!?”.

Cái bồm từ từ trượt ra, bên trong xuất hiện phong thư màu trắng.

“Thấy rồi! Asuka ơi!!”.

Về mặt Hiramatsu Asuka đã rất rõ.

Mori Asuka hiểu được niềm vui khi tìm thấy phong thư màu trắng, nên cô vui y như mình tìm được vậy.

Chẳng mấy chốc vòng xoay ngựa gỗ dừng lại, hai người cầm phong thư màu trắng, lật đặt xuống ngựa.

Tất nhiên bồm ngựa đã trở về vị trí cũ.

“Vì trên cốc giấy ghi chữ one, và trên phong thư ghi số 1, nên có vẻ chính xác rồi”.

Hiramatsu Asuka vui mừng trao phong thư trắng cho Mori Asuka.

“Rồi, tiếp theo là đâu?”.

Hiramatsu Asuka cũng hào hứng không kém.

Mori Asuka mở bản đồ Giải thích trình tự đi từ tàu lượn siêu tốc.

“Nào, tiếp theo là... ngôi nhà ma...”.

Chưa bàn tới có vào hay không, cứ tìm gợi ý trước đã, cả hai liền di chuyển tới trước máy bán hàng tự động ở gần nhà ma.

Mé dưới cùng bên trái có cốc giấy đề chữ “four”.

“Số 4 à? Cứ ấn thử xem”.

Mori Asuka nói, rồi ấn nút như mấy cái trước.

Cốc giấy hiện ra không có gì khác biệt, âm thanh pip pip pip vang lên.

Cô cần nó, dòm dưới đáy cốc.

““Phía sau cánh cửa thứ 4’ à?”.

Mori Asuka thở dài nãy nẽ

“Tớ dõ tẽ cái trò nhà ma ấy...”.

Nhìn vẽ mặt rầu rĩ của Mori Asuka, Hiramatsu Asuka bật cười.

“Asu cái gì cũng giỏi hết, vậy mà lại sợ nhà ma~”.

Dường như trong lòng Hiramatsu Asuka, Mori Asuka giống y chĩ đại vậy.

“O, tại nó đáng sợ mà, sợ là đúng rầ”.

Mori Asuka cau có mặt mày.

Chợt thấy khô cổ, cô ấn nút chọn nước ginger ale.

Âm thanh xì xì vang lên, nước ginger ale được rót ra cốc giấy.

“Hả, cái gì thế? Có thể uống nước à?”.

Hiramatsu Asuka ngạc nhiên hỏi.

Mặc dù Hiramatsu Asuka lạc vào công viên giải trí này trước Mori Asuka, nhưng cô không hề biết có thể uống nước được.

“Cả thức ăn và thức uống đều tự động hiện ra. Không thoải mái lắm, mà tại không còn cách nào khác, tớ uống đại luôn”

Tiếng píp píp píp vang lên, Mori Asuka lấy nước ginger ale ra.

Cô uống ừng ực, chất axit cacbonic sôi trõn cổ họng khiến cô cảm thấy sảng khoái.

“Nhìn đã quá, chắc tớ cũng uống”.

Vẫn còn hơi sợ, Hiramatsu Asuka đứng trước máy bán hàng tự động, ấn nút chọn nước ép cam.

Cũng giống lúc này, cốc giấy được đưa vào, rầ rót nước ra.

“Asu giỏi thật đó. Từ khi tới đây tớ chỉ biết lo lắng, sợ sệt, không làm

gì được cả. Gặp được Asu thật may quá”.

Hiramatsu Asuka thẳng thắn bày tỏ cảm tưởng, Mori Asuka trở nên xấu hổ, vờ như không nghe thấy.

Nhưng chắc sắc mặt đang uống nước đỏ như gấc khiến cô lộ tẩy, Hiramatsu Asuka cười ha ha.

“Gì chứ!”.

Mori Asuka nói để che giấu sự ngượng ngùng, nhìn ngôi nhà ma từ bên ngoài thêm lần nữa.

“Này, hay để chỗ này cuối cùng đi? Tớ không muốn đi lắm...”.

Nghe giọng thoái chí của Mori Asuka, Hiramatsu Asuka lại bật cười gật đầu ‘ok!’.

“Vậy tiếp theo là vòng đu quay nhỉ?”.

Hiramatsu Asuka hỏi, Mori Asuka hơi nghiêng đầu nói.

“Lúc này tớ đi qua, vòng đu quay treo bảng đang hư hỏng, Không biết có lên được không...”.

Hai đứa uống cạn nước ngọt, vứt cốc giấy vào thùng rác bên cạnh.

Xếp cái cốc giấy ghi chữ “four” lại, cất vào túi, rồi cả hai hướng tới vòng đu quay.

Ở máy bán hàng tự động nằm gần vòng đu quay, có nút để chữ “seven”.

Mori Asuka liền lấy cốc giấy.

Dòm xuống đáy, cô thấy có ghi dòng chữ “Hãy lên cabin có đánh số là số nguyên tố mang giá trị lớn nhất”.

“Số nguyên tố... là gì thế?”.

Mori Asuka hoàn toàn không đoán ra.

Cô nhìn sang Hiramatsu Asuka.

“Ừm... là gì nhỉ? Tôi nhớ hình như có học qua...”.

Hiramatsu Asuka khoanh tay, nhắm mắt lại suy nghĩ.

Lúc cô đang định tra trên điện thoại, bỗng cô gái tóc ngắn lọt vào mắt cô.

“À, cô gái kia...”.

Vì Mori Asuka la lên nên Hiramatsu Asuka cũng lướt ánh mắt theo.

Cô mở danh sách người mất tích trong điện thoại đưa cho Hiramatsu Asuka xem, cô bạn mở to mắt.

“Cô gái kia cũng tên ‘Asuka’ sao!?”.

Mori Asuka gật gật đầu.

“Trước khi tôi mất tích, bạn bè nói với tôi rằng có tới hai người tên cùng Asuka với tôi bị mất tích”.

Thế rồi cô đứng lên đi thẳng tới chỗ cô gái Asuka còn lại.

Hiramatsu Asuka lúng túng đuổi theo sau.

“Chào, Hatori Asuka?”.

Cô mở lời với Hatori Asuka giống như lúc tiếp cận Hiramatsu Asuka.

“Hả?”.

Cô gái ngạc nhiên quay lại, dù dáng người cao cao và để tóc ngắn trông như con trai, nhưng cô có nét mặt rất nữ tính.

Mùi hương hoa hồng phảng phất.

“Xin lỗi vì bắt chuyện đột ngột. Tôi là Mori Asuka. Còn đây là Hiramatsu Asuka”.

Đột nhiên được Mori Asuka giới thiệu, Hiramatsu Asuka vội cúi đầu

chào.

“Có chuyện gì vậy...?”.

Về mặt Hatori Asuka bình tĩnh hơn cô nghĩ.

Có nhầm lẫn gì ở đây sao?

Mori Asuka tiếp tục nói không chắc chắn lắm.

“Ừm, tụi tớ cũng giống như cậu, bị lạc vào chỗ này...”.

Cô bắt đầu giải thích cho Hatori Asuka mọi chuyện từ đầu cho tới hiện tại.

Hiramatsu Asuka thỉnh thoảng bổ sung.

Lúc cô cho Hatori Asuka xem hình người mất tích, cô gái ấy không tỏ ra kinh ngạc gì cả.

“Ừa, cậu biết chuyện mình bị mất tích rồi hả?”.

Mori Asuka ngạc nhiên hỏi lại, Hatori Asuka có vẻ ưu tư một lúc.

“Hai người sao lại đi cùng nhau? Đây là công viên giải trí dành cho khách đi một mình mà?”.

Câu chuyện bất ngờ thay đổi, câu hỏi của Hatori Asuka trôi vào hư vô.

Dù vậy, Mori Asuka cũng không để ý.

Bởi cô nghĩ chắc cô bạn Asuka này cũng đang nghi ngờ không biết liệu kể hết thông tin của mình có ổn không.

“Mà nè, cậu từng đi tới mê cung khổng lồ chưa?”.

Asuka bắt đầu từ chuyện bảng quảng cáo nằm ở lối vào của mê cung khổng lồ.

Hatori Asuka lắng nghe cô kể với chút hứng thú.

Cô cho cô bạn xem hình bảng quảng cáo và hình cái hộp màu trắng,

cuối cùng là chỉ cho cô ấy chữ TRIO cô tìm thấy nhờ gấp mặt sau của bản đồ lại.

“Tớ không biết sẽ như thế nào sau khi vào mê cung khổng lồ, nhưng phá giải bí ẩn có vẻ thú vị đó. Từ chữ TRIO ở lối vào, tớ đoán phải chăng không phải ba người vào thì không được, rồi tớ làm quen với Toriko, à, là cô bé này. Tớ với cậu ấy đang cùng đi tìm phong thư màu trắng”.

Mori Asuka cho Hatori Asuka xem hai phong thư đã tìm được.

Cuối cùng, cô bổ sung thêm một câu cho chắc.

“Tớ nghĩ biết đâu có thứ gì đó kết nối với lối ra trong mê cung khổng lồ thì sao. Vì rất khó mà chơi mê cung khổng lồ thường xuyên được, giả sử nếu bắt buộc phải là ba người, thì việc đó trong công viên giải trí dành cho khách đi một mình chẳng phải hơi kì cục sao?”.

Chắc cô bạn không nghĩ rằng Mori Asuka đã nghĩ tới mức đó đâu.

Hiramatsu Asuka cũng tỏ vẻ sững sờ.

Hatori Asuka vẫn còn chút ít do dự, nhưng dường như cô thấy hứng thú với chuyện có khả năng tìm thấy lối ra.

“Vậy à? Vì tôi cũng tò mò về lối ra, nên tạm thời đi cùng thử xem.”.

Mặc dù Mori Asuka để ý tới thái độ tiêu cực của cô bạn này chỉ qua câu nói đó, nhưng cô vẫn biết ơn vì cô ấy chịu giúp sức.

“Hay quá, tạm thời cùng nhau thử thách cái mê cung khổng lồ nào! Thất bại cũng đâu mất gì”.

Mori Asuka lấy lại khí thế bằng từ ngữ lạc quan.

Chuyện của Asuka kể sau này thôi vậy.

Cô nghĩ thế.

“Tụi tớ đã tìm phong thư màu trắng ở tàu lượn siêu tốc và vòng xoay

ngựa gỗ lúc này rồi, vì nhà ma ghê quá nên để sau quay lại...”.

Có lẽ vì lời nói của Mori Asuka tức cười hay sao đó, mà lần đầu tiên cô bạn Hatori Asuka nở nụ cười.

“Khoan! Sao cậu lại cười hả?!”.

Cô bạn Hatori Asuka vừa tủm tủm cười vừa trả lời.

“Vì tôi nghĩ đằng ấy không phải tuýp sợ mấy thứ như nhà ma...”.

Mori Asuka thở dài thườn thượt vì cô bạn này nói câu y hệt Hiramatsu Asuka lúc này.

“Thế, cậu tưởng tớ thế nào hả! ? Tớ là nữ sinh trung học yếu đuối mà, sợ nhà ma là phải rồi!”.

Nghe Mori Asuka nói, hai cô gái cười ha hả.

Tuy cô phùng má ‘thất lễ quá đấy!’, nhưng cô vui vì hai cô bạn đang từng chút thân với nhau.

“Vớ lại, cậu thôi gọi đằng ấy đi! Gọi tớ là Asu! Tớ lớp mười hai, Toriko lớp mười một. Gọi Asuka là Kaori* thì sao? Tên cậu viết là ‘ngày mai tỏa hương’ đúng không?”.

Nghe cô nói thế, mặt Hatori Asuka nhăn lại.

Không lẽ mình đã nói điều không nên nói?

Mori Asuka hơi gượng gạo, nhưng Hatori Asuka liềnn mỉm cười trở lại.

“Kaori à... ? Ủ, được đó, gọi tớ là Kaori đi. Asu và Toriko nhỉ? Hân hạnh được làm quen. Tớ cũng học lớp mười hai giống Asu đó”.

Dẫu Mori Asuka để ý câu trả lời của Hatori Asuka có hàm ý gì đó, nhưng cô nghĩ giờ không phải lúc đào sâu, bèn lập tức trở lại câu chuyện lúc này.

“Nhà ma thì tạm để đó, giờ là vòng đu quay! Nãy tụi tớ lấy gợi ý ở

máy bán hàng tự động này, nhưng hơi khó hiểu...”.

Mori Asuka đưa cho Hatori Asuka cái cốc giấy “seven”.

Cô bạn lẩm bẩm “Ồ?” tức thì.

“Số nguyên tố là số chỉ chia hết cho 1 và chính nó nhỉ?”.

Hatori Asuka đáp như lẽ tất nhiên.

Hai người còn lại lần lượt nhìn cô, biểu cảm của Hiramatsu Asuka là ‘đúng, đúng!’, còn biểu cảm của Mori Asuka là ‘hmm’.

“Kaori, chắc cậu thông minh lắm đúng không!?”.

Hiramatsu Asuka nhìn Hatori Asuka với ánh mắt ngưỡng mộ.

“Không, tớ chỉ thích số học chút thôi”.

Tự nhiên thái độ của Hatori Asuka có chút tự mãn, dù vậy Mori Asuka vẫn mừng vì tạm thời cô đã biết ý nghĩa của số nguyên tố.

“Vậy số nguyên tố là số chia hết cho 1 và chính nó, thế giá trị lớn nhất là gì? Giá trị lớn nhất của cái gì??”.

Lần này cả ba người đều rên rỉ.

“Thật tình tớ rất dở số học, nên thua rồi!”.

Khi Mori Asuka nói, thì Hiramatsu Asuka cũng nhìn Hatori Asuka với vẻ mình đã bó tay.

Hatori Asuka yên lặng tư lự nhìn vòng đu quay.

“Kaori?”.

Hiramatsu Asuka hỏi, Hatori Asuka khẽ thì thào “chờ chút”.

Vài giây trầm mặc trôi qua.

“A! Chẳng lẽ là...”.

Hatori Asuka lên tiếng.

Hai người còn lại giống như chỉ chờ có thể, nhìn Asuka.

“Hiểu rồi hả?”.

Hatori Asuka mỉm cười tự mãn trước câu hỏi của hai bạn.

“Ừ, lại đây chút đi!”.

Hatori Asuka dẫn cả hai đi theo tới trạm lên xuống của vòng đu quay.

Tờ giấy thông báo “đang hỏng” dán h ồi này đã bị gỡ ra r ồi.

Cả ba vừa ghé vào là vòng đu quay lạch cạch rung lên, từ từ chuyển động.

Hatori Asuka không nói gì, kiểm tra các cabin, hai người kia im lặng chờ đợi.

Hatori Asuka ch ần ch ậm nói.

“Số nguyên tố là số chỉ chia hết cho 1 và chính nó. Các cabin ở đây tổng cộng có 48 cái, nên giá trị lớn nhất chẳng phải là 47 sao?”.

Trước mắt cô là cabin số 30 mới lướt qua.

“Ồ, Kaori, giỏi quá!”.

Vì Hiramatsu Asuka không tiếc lời khen ngợi, nên Hatori Asuka có vẻ ngượng ngùng.

“Quả nhiên—”.

Nếu chỉ có Mori Asuka và Hiramatsu Asuka thì không đời nào giải được gợi ý ở đây r ồi.

Mori Asuka xấu hổ vì mới này đã ghen tị với Hatori Asuka.

“Vậy giờ tìm phong thư màu trắng trong cabin số 47 nào”.

Trước lời tuyên bố của Mori Asuka, tất cả bàn luận một lúc xem lần này ai là người leo lên cabin số 47.

Dù sao thì đây cũng là công viên giải trí dành cho khách một người.

Cabin cũng chỉ dành cho một người.

Kết cục, cả bọn quyết định rằng người giải gợi ý số nguyên tố là Hatori Asuka sẽ lên cabin số 47.

Người được chọn lên có vẻ lo lắng.

Để chắc chắn, ba đưa lần lượt lên cabin theo thứ tự từ số 46.

“Vì nó chắc chắn sẽ nằm ở chỗ nào đó mà nếu cậu không ngồi ở cabin 47 sẽ không thể thấy, nên cậu hãy tìm kĩ nhé!”.

Được Mori Asuka mách nước trước khi lên cabin, nên Hatori Asuka kiểm mọi góc ngách bên trong cabin.

Nói là vậy, nhưng vì đây là cabin đơn, nên cũng không có mấy không gian để tìm.

Thời gian trôi qua, cô không tìm được gì cả, cabin cứ chầm chậm càng lúc càng cao hướng lên trên.

Cô bỗng ngẩng đầu lên thấy khuôn mặt của Mori Asuka ở cabin 46.

Cô làm dấu X lớn, thấy vậy, Mori Asuka suy nghĩ một lát rồi quơ tay múa chân muốn truyền đạt đi đâu gì đó.

“Hả? Cái gì?”.

Cô nhìn cử chỉ đó nhiều lần, ngẫm nghĩ.

Có vẻ Mori Asuka muốn nói rằng cô hãy tìm bên ngoài.

Nhắc mới nhớ, cô mới tìm bên trong cabin thôi, chưa tìm bên ngoài.

Nghĩ thế, Hatori Asuka dòm ra ngoài.

Đu quay sắp tới đỉnh cao nhất.

Bỗng cô chú ý tới cái lỗ tròn nhỏ trên tấm film dán cửa sổ. Cô dòm qua

đó thử nhưng không thể thấy gì cả.

Săm soi nó một lúc thì ngay khoảnh khắc đu quay tới đỉnh, cô thấy có gì đó trong cái lỗ.

Cô nhin ầu lần đổi góc độ để nhìn.

Khi ng ẫ xuống nhìn, đài phun nước ở trung tâm công viên giải trí nằm ngay trong vòng tròn, nước trong đài phun nước đang bắn lên.

Nhìn từ cái lỗ trên cao, nó trông giống như mũi tên.

“Gì, hướng lên phía trên bên phải?”.

Hướng mũi tên chĩa vào khu vực mê cung khổng lồ.

“Tới mê cung khổng lồ ư?... không, không hẳn vậy. Hừm”.

Tâm nhìn từ trên xuống giữa số 46, số 47, số 48 chắc không khác biệt đâu nhỉ?

Chắc chắn chỉ có thể tìm ra ở cabin số 47 này, cái mà Asuka đang ng ẫ.

Asuka sốt ruột bởi cabin chậm chạp sắp quay vòng đi xuống, cô vất óc suy nghĩ.

Mũi tên phía trên bên phải.

Cái lỗ tròn nhỏ.

Mê cung khổng lồ.

Phía trên bên phải

“Phía trên bên phải?”.

Asuka thốt ra thành lời, lần này cô quan sát hướng mà đài phun nước ám chỉ bên trong cabin.

Hướng mũi tên chỉ đúng ngay cái bản đồ công viên.

Cabin lắc lư làm Asuka hơi sợ, nhưng cô dứt khoát quỳ lên ghế.

Với tay tới bản đồ công viên.

Trên tường còn có mấy tờ quảng cáo dán la liệt lên tấm bản đồ.

Cô lột tấm bản đồ đó ra, mặt sau của bản đồ dán phong thư màu trắng.

“A!”.

Asuka kêu lên giống như đã tháo gỡ khúc mắc, toàn thân rã rời.

Có vẻ sức lực hao mòn bởi sự sốt ruột và căng thẳng.

Cô ngẩng lại xuống ghế, đi đầu chỉnh hô hấp, trả lại bản đồ vào chỗ cũ rồi giờ phong thư cho hai người ở số 46 và số 48 xem.

Cả Mori Asuka và Hiramatsu Asuka đều vui mừng cười tươi rói, Hatori Asuka thở hắt ra.

“May quá. Tìm được rồi”.

Vừa xuống cabin, Hatori Asuka nhỏ giọng báo cáo lại cho hai bạn.

Hai người bạn vừa xuống cabin liền túm tụm quanh Hatori Asuka.

Phong thư màu trắng có ghi số 7.

“Kaori, giỏi quá!!”.

Hiramatsu Asuka kêu lên.

“Nó ở đâu vậy??”.

Mori Asuka lại quan tâm tới gợi ý bí ẩn hơn.

Hatori Asuka giải thích lại chuyện cái lỗ tròn nhỏ với mũi tên là đài phun nước, và phong thư được dán ở mặt sau bản đồ công viên ngay chỗ mũi tên chỉ.

“Woa, một mình tớ là bó tay rồi. Kaori, cảm ơn cậu đã giúp!!”.

Mori Asuka mừng rỡ nắm tay Hatori Asuka thì thấy cô bạn ấy cũng

mỉm cười.

“Này, mau đi tìm tiếp thôi!”.

Hiramatsu Asuka nói với Mori Asuka.

Hai đứa cười toe, đập tay nhau.

Rồi Mori Asuka liền giơ tay yêu cầu đập tay với Hatori Asuka luôn.

Hatori Asuka thoáng chần chừ, nhưng rồi cô bạn ấy cũng mỉm cười đập tay đáp trả cô.

Vậy là họ thành bộ ba thân thiết.

“Nào, giờ tụi mình chia nhau tìm đi!”.

Cuối cùng, do Mori Asuka sợ nhà ma, nên hai người còn lại đã quyết định đi giúp cô.

Trong lúc đó, cô tới trò vượt thác, tìm thấy phong thư màu trắng số 5 từ gợi ý của cốc giấy đề chữ “five”.

Và gặp lại hai bạn tại tháp rơi tự do.

“Sao hả? Đáng sợ không??”.

Mặc dù sợ nhưng Mori Asuka vẫn hỏi.

Hai bạn vừa kể cho cô nghe chuyện tìm cánh cửa thứ tư, vừa dọa cô sợ với những trải nghiệm trong nhà ma.

“May mà tớ không đi”.

Mori Asuka thở mạnh nói, chỉ nghe hai bạn kể thôi mà đã lạnh sống lưng rồi.

Tất cả cùng cười với nhau.

Asuka cảm thấy nhờ việc thu thập phong thư màu trắng mà tình đoàn

kết của ba người dấn bần chặt.

Và họ đã tìm thấy phong thư màu trắng số 3 tại tháp rơi tự do, và số 8 tại tách cà phê.

“Xem nào, chúng ta có phong thư 1, 2, 3, 4, 5, 7, 8 rồi”.

Hatori Asuka kiểm tra phong thư trong tay, nói.

Cả ba đang đứng trước mê cung khổng lồ

Máy bán hàng tự động ngay bên cạnh mê cung không có cốc giấy gợi ý.

Họ đã đi vòng hết tất cả trò chơi trên bản đồ rồi.

“Vì nó ghi là ‘chín phong thư màu trắng’, nên còn hai cái... ở đâu cơ chứ?...”.

Mori Asuka mở bản đồ công viên ra, than vãn.

Hiramatsu Asuka bất ngờ lắm lắm.

“Gợi ý xuất hiện trong máy bán hàng tự động, nên trước mắt nếu chúng ta tìm ra máy bán hàng tự động là được phải không?”

Mori Asuka vỗ tay cái bộp, la lên ‘chính nó!’.

“Trên bản đồ này ghi ra hết tất cả địa điểm máy bán hàng tự động đó”.

Nói rồi, cô dùng ngón tay khoanh lại các máy bán hàng tự động đã đi.

Hatori Asuka lục lọi trong túi lấy ra cây bút rồi đánh dấu X vào máy bán hàng tự động mà Mori Asuka chỉ.

“Kaori, tuyệt!”.

Mori Asuka vừa nói vừa nhẩm tính các máy bán hàng tự động.

“Để coi, cái còn lại ở chỗ đài phun nước trung tâm, và...”.

Cô đang căng mắt nhìn bản đồ, thì ngón tay của Hiramatsu Asuka từ

đâu bay vào.

“Ở đây. Chỗ cổng vào cũng có này”.

Đúng là ở chỗ đó có kí hiệu của máy bán hàng tự động.

“Toriko, cảm ơn! Vậy đi tìm ở cổng vào và đài phun nước thôi”.

Cả ba đứng dậy, hướng ra cổng vào.

Ba người đã lấy được cốc giấy “nine” chỗ máy bán hàng tự động gần cổng vào.

“Quả nhiên là con số của máy bán hàng tự động r ầ!”.

Hiramatsu Asuka nhảy căng lên sung sướng.

Mori Asuka chìm đắm vào nỗi cảm thương, chỉ chút chút thôi.

Mình có thể ra thế giới bên ngoài từ cái cổng này không nhỉ?

Cô ngẩn cổ dòm thử, nhưng không hiểu sao cô h ầu như không thể thấy được quang cảnh bên ngoài cổng vào.

“Mọi người đều vào từ đây nhỉ...?”.

Nghe Mori Asuka lẩm bầm, vẻ mặt của Hiramatsu Asuka và Hatori Asuka đều hơi u ám.

Có lẽ hai bạn ấy đang nhớ lại hoàn cảnh dẫn mình tới đây.

“Này, tui mình qua đó ng ầ chút không?”.

Vì Hatori Asuka nói thế, nên cả ba tới chỗ ghế đá ở gần đó ng ầ xuống.

“Các cậu đều thực hiện đi đầu ước trên trang web Torinoko city phải không?”.

Hatori Asuka mào đầu như vậy, r ầ bắt đầu kể chuyện của mình.

Do cô ước được một mình, nên bạn của bố mất, và lớp học tạm đóng cửa cách ly.

Không biết đó có phải là căn nguyên không, mà bố hành xử bạo lực với gia đình.

Rồi tập luyện trong câu lạc bộ cũng không suôn sẻ, gây hấn với bạn bè.

Thế là, cô ước được một mình thêm lần nữa.

“Tớ đã ước đi đâu ước gây hại tới mọi người ngoại trừ bản thân tớ”.

Mặt Asuka như sắp khóc.

Dường như bạn ấy tự trách nặng nề tại mình mà người bạn quan trọng bị chấn thương, còn bố thì bất tỉnh phải nhập viện.

“Vì vậy. Tớ chạy trốn. Định đi tới chỗ không có ai. Nhưng mà, rốt cuộc người bạn thời thơ ấu lại đuổi theo...”.

Và khoảnh khắc cuối cùng.

Cô kể mình đã hét lên khi người bạn thời thơ ấu sắp bị xe tải tông.

Cả Mori Asuka lẫn Hiramatsu Asuka đều lắng nghe câu chuyện với sự cảm thông sâu sắc.

Một hàng nước mắt tuôn rơi, Hatori Asuka hít thở sâu và mạnh.

“Khi tớ hét lên ‘không được’ thì trước mắt trở nên trắng xóa, đến lúc ý thức lại thì đã ở đây. Tớ không biết Kazuki... như thế nào rồi...”.

Nói rồi, Hatori Asuka lặng lẽ khóc.

“Vậy à?”.

Mori Asuka thì thào.

Cô nghĩ tâm trạng căng thẳng của Hatori Asuka đã nói lòng nhờ nói chuyện với bọn họ.

Chắc hẳn khóc được là chuyện tốt.

Mori Asuka nghĩ, chầm chậm xoa xoa lưng Hatori Asuka đang khóc.

Và, cô chợt nảy ra giả thuyết trong đầu.

Khi nhìn lại, cô không thấy Hiramatsu Asuka đâu.

“Ừa? Toriko?”.

Cô vừa gọi thì thấy bóng Hiramatsu Asuka đang trở lại từ máy bán hàng tự động lúc nãy.

“Đây ginger ale cho Asu. Tớ lấy trà ô long cho Kaori nè”.

Hiramatsu Asuka cầm mà như ôm mấy cốc giấy cho ba người, ung dung mỉm cười.

“Uống hết một hơi rồi tiến về phía trước nào”.

Hatori Asuka từ từ uống trà ô long cô bạn đưa cho, giấu đôi mắt đỏ ngầu rồi nói.

“Cảm ơn hai cậu. Xin lỗi vì đã khóc”.

Cả hai lắc mạnh đầu, vỗ bộp bộp vào lưng Asuka.

“Thôi, đi tới trước nào!”.

Mori Asuka kêu gọi hai bạn.

Cả ba vứt cốc giấy đang cầm vào thùng rác, đi tiếp, và đã tìm ra phong thư màu trắng số 9 từ gợi ý của cốc giấy “nine”.

Ba người tiếp tục tới quảng trường đài phun nước, lấy phong thư màu trắng số 6 dựa vào gợi ý của cốc giấy “six”.

“Xong! Vậy là đủ rồi!!!”.

Mori Asuka mừng rỡ sắp toàn bộ phong thư lên ghế đá.

Hiramatsu Asuka và Hatori Asuka cũng đang ngắm chúng đầy hoan hỉ.

“Giờ tụi mình vào mê cung không lờ đi”.

Cô nói với hai bạn, cả hai đều tươi cười gật đầu.

Trên đường tới mê cung không lờ, tự nhiên Hiramatsu Asuka nói.

“Mà, nhân tiện, đi đâu ước của Asu là gì thế?”.

Asuka cúi đầu xấu hổ, lẩm bẩm một câu.

“Ừm... ước ước mình giảm cân...”.

Sau một lúc trầm mặc, tiếng cười khúc khích phát ra nho nhỏ.

Không mất nhiều thời gian để tiếng cười của ba người vang vọng khắp công viên giải trí tĩnh lặng mờ tối.

Chương 4

Tới mê cung khổng lồ, cả ba lại ngồi ghế giải lao lần nữa.

“Thôi nha, có phải chuyện cho hai cậu cười đâu!”.

Mori Asuka phùng má, giả bộ giận.

Nghe cô nói vậy, hai bạn lại cười khúc khích.

“Thì tại, đi đâu ước của Asu dễ thương mà”.

Hiramatsu Asuka vừa cười vừa đáp trả.

“Tại cái đi đâu ước đó mà lạc vào cái chỗ quái quỷ này, đúng là tai họa mà”.

Hatori Asuka cố nén cười, nói.

“Mà! Cậu cũng cười còn gì!”.

Mặc dù chính Mori Asuka cũng cười nhưng lại giận hai bạn.

Cả ba hòa nhau cười cả buổi.

Từ khi tới công viên giải trí này, có lẽ đây là lần đầu tiên mình cười thoải mái.

Mori Asuka cảm giác như thế.

“Nào, đi thôi”.

Cô chỉ cái lối vào mê cung khổng lồ ngay trước mặt.

Tia căng thẳng vụt qua gương mặt đang cười của hai cô gái còn lại.

Hiển nhiên thôi, vì không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra phía trước.

Mori Asuka dẫn hai bạn tới trước bảng quảng cáo.

Nó giống y như khi cô thấy lần trước.

Và cô chồm mặt sau của bản đồ công viên lên bảng quảng cáo, gấp thành đường thẳng.

“TRIO. Nhóm ba người à...?”.

Hatori Asuka đọc ra thành tiếng.

Ba đứa cứ thẳng tiến tới trước cảnh cửa màu trắng.

Mori Asuka mở cái hộp màu trắng ở bên hông.

Có dòng chữ nổi lên trên màn hình đen.

“Có ba cái ô ở đây đúng không?”.

Hai người còn lại xác nhận chỗ Mori Asuka chỉ tay.

“Tớ sẽ làm thử trước nhé”.

Nói rồi, Mori Asuka liếc nhập “Asuka”.

Ô thứ nhất hiện lên chữ “Asuka” màu đỏ.

Dù hơi sợ, nhưng tới bước này rồi, cô không thể nào bỏ cuộc được.

Mori Asuka dè dặt ấn nút Enter.

Một tích tắc im ắng, âm thanh ding đoong kêu lên.

Cô thấy chữ “Asuka” đã đổi sang màu xanh lá.

“Ừa, đúng như dự đoán”.

Mori Asuka lẩm bầm.

“Tớ đoán chắc cái này là nhập tên khi mình đăng ký vào trang Torinoko city. Hai cậu ổn chứ? Nhập được không?”.

Cô nói với hai bạn đang dòm từ đằng sau.

Hiramatsu Asuka khẽ gật đầu, bước một bước tới trước.

Đổi vị trí với Mori Asuka, cô nhập chữ vào.

Hiramatsu Asuka nhập “Asuka” rồi chọn phím chuyển đổi* chữ viết.

Khi chọn “Asuka” theo đúng chữ Hán của tên cô thì ở ô thứ hai, tên cô xuất hiện với một màu đỏ rực..

“Tới đây là được rồi... nhỉ?”.

Hiramatsu Asuka quay lại tìm sự đồng ý.

Mori Asuka đã gật đầu, Hiramatsu Asuka hít sâu, ấn Enter.

Âm thanh ding đoong kêu lên, tên cô đổi sang màu xanh lá.

“Được rồi!”.

Hiramatsu Asuka hớn hờ nói, lùi về sau một bước nhường chỗ cho Hatori Asuka.

Hatori Asuka ẩn nhẫn lờm cái màn hình màu đen.

“Kaori, sao vậy?”.

Mori Asuka hỏi.

Chắc bạn ấy thấy khó chịu.

Hay đang sợ nhỉ?

Mori Asuka cố hết sức nắm bắt tâm tình của cô bạn.

“Tớ không sao”.

Hatori Asuka đáp trong khi vẫn nhìn chăm chăm màn hình màu đen, rồi bước tới trước một bước.

Cô nhập “Asuka” rồi chọn phím chuyển đổi chữ viết.

Chọn tên cô bằng chữ Hán xong cô ấn Enter tức khắc.

Màn hình không phản ứng một chốc, sự hồi hộp len vào cả ba người.

Ding đoong.

Ngay khi ô thứ ba hiện lên chữ Hán “Asuka” màu xanh lá, ký hiệu chìa

khóa liền được hiển thị trên màn hình.

“Đi chứ?”

Asuka nhìn sang hai bạn, ấn vào kí hiệu chìa khóa.

Cánh cửa màu trắng trước mặt ba người mở ra êm ái.

Cuối cùng đã tới lúc thử thách mê cung khổng lồ.

“Cùng vào nào”.

Nói rồi Mori Asuka nắm tay hai bạn.

Ba đứa nắm tay nhau, xếp thành một hàng, từ từ dấn bước vào bên trong mê cung khổng lồ.

Cánh cửa màu trắng đóng lại sau lưng ngay khi cả ba đã vào trong.

“Không thể trở ra... được nữa à...?”.

Hatori Asuka lẩm bẩm.

Bàn tay đang nắm của cả ba đều ẩm ướt.

Không biết là mồ hôi của chính mình, hay là mồ hôi của đối phương, nhưng không ai có ý định buông tay cả.

Bên trong mê cung khổng lồ là không gian trắng toát.

Và phía trước có đặt hai cánh cửa màu xanh.

“Làm sao đây. Tụi mình chia ra hả?”.

Hiramatsu Asuka hỏi Mori Asuka.

“Không, tất cả hãy cùng đi. Tự nhiên tớ thấy không được tách ra”.

Mori Asuka nói vậy, và hai người còn lại cũng gật đầu.

“Thật lòng nếu một mình ở nơi thế này chắc tớ sợ chết mất”.

Hiramatsu Asuka lo lắng lẩm bẩm.

Ba người tạm di chuyển sang phải rồi sang trái, tới chỗ nào có thể đi được.

Không biết bao nhiêu lần quay lại chỗ cũ, nên cả ba thở dài thườn thượt.

“Tớ không thể nhớ được cửa nào dẫn tới chỗ nào nữa...”.

Mori Asuka vừa than thở thì Hatori Asuka nói “hướng này” rồi tiến tới trước.

“Tớ thấy cái này dường như theo quy luật nào đó. Ví dụ như rẽ phải hai lần, rẽ trái hai lần vậy...”.

Thế rồi ở cánh cửa đầu tiên, ba người rẽ phải, tiếp theo rẽ phải thêm một lần nữa.

Vòng vèo lối vào.

Hatori Asuka lấy bút viết gì đó vào mặt sau của bản đồ hướng dẫn công viên.

Ba người lòng vòng ở chỗ đó nhiều lần, và khi qua cửa rẽ phải - trái - trái - phải - phải, họ đã tới được một căn phòng khá to.

“Ôi, Kaori giỏi quá!”.

Hiramatsu Asuka bần chần nhìn xung quanh.

Mặt chính diện có cái màn hình lớn màu đen.

Ba người lại gần màn hình đó, những dòng chữ vụt hiện lên.

“Chào mừng quý khách đến với mê cung khổng lồ Torinoko city.

Mê cung này chính là nơi kết nối hai thế giới.

Luật chơi rất đơn giản.

Quý khách phải giải câu đố một cách chính xác”.

Mori Asuka đọc thành tiếng.

“Có nghĩa là đây là nơi duy nhất có thể trở về thế giới thực nhỉ?”.

Hatori Asuka lẩm bẩm.

“Thế, lỡ trả lời sai thì sao?”.

Hiramatsu Asuka vừa lên tiếng hỏi vậy thì dòng chữ khác hiện lên màn hình màu đen.

“Nếu quý khách trả lời sai, thì phải ra khỏi mê cung.

Và ba người sẽ không thể cùng vào lần thứ hai”.

Dòng chữ hiện lên như để trả lời câu hỏi của Hiramatsu Asuka, cô thấy toàn thân run rẩy rợn hết da gà.

“Tức là, ba người chúng ta chỉ có thể thử thách ở đây một lần thôi”.

Asuka lẩm bẩm chốt lại, các dòng chữ trên màn hình màu đen vụt biến mất, dòng chữ khác hiện lên.

“Hãy mở phong thư màu trắng.

Gợi ý: hãy sắp theo thứ tự”.

Các dòng chữ hiện lên đúng lúc đúng nơi, Mori Asuka chỉ còn cách chấp nhận đi đầu đó là bình thường ở thế giới này.

Giống như lúc cô uống nước ở máy bán hàng tự động.

Giống như lúc cô lấy thức ăn ở quầy thực phẩm.

Mori Asuka vội vàng lấy các phong thư màu trắng cất trong túi ra.

Chậm rãi mở chúng ra, xếp theo thứ tự.

Trên tờ giấy màu trắng có khoảng hai dòng chữ.

“Ừa, cái này...”.

Hiramatsu Asuka nói lớn.

“Cậu biết hả?”.

Khi Mori Asuka hỏi, cô bạn gật mạnh đầu tỏ vẻ đương nhiên.

“Cái này. Là lời bài hát Torinoko city đó”.

Nhắc mới nhớ, Mori Asuka rốt cuộc chưa nghe trọn vẹn bài Torinoko city.

Hèn chi, lời bài hát kiểu này à?

Mori Asuka nhìn nó chằm chằm.

Lát sau, chữ trên màn hình màu đen biến mất, trên bức tường màu trắng ở khoảng trống bên dưới màn hình từ từ xuất hiện cái hộp hình vuông.

“Cái này là gì vậy?”

Khi Hiramatsu Asuka bước tới gần, màn hình màu đen lại hiện lên dòng chữ.

“Ngăn kéo đúng chỉ có một. Bên trong có chìa khóa”.

Nhìn lại mới thấy trên cái hộp có chín ngăn kéo, trên mỗi ngăn có đánh số từ 0 ~ 8.

Mỗi dãy có ba ngăn kéo, từ phía trên bên trái đi từ trái qua phải là [063] [247] [581] .

“Câu đố chỉ có vậy... thôi hả?”.

Cô bạn Asuka lẩm bầm.

Màn hình màu đen mãi không có phản ứng, có vẻ câu đố thật sự chỉ có vậy.

“Trước tiên thử nghiên cứu xung quanh coi sao”.

Mori Asuka nói, và cả ba bắt đầu thăm dò xung quanh cái hộp màu

trắng.

Không có điểm gì đặc biệt.

Không có một thứ gì có khả năng là gợi ý như thanh trượt, hay lỗ tròn ở đầu đó chẳng hạn.

“Hừm, chẳng có gì hết”.

Mori Asuka mới lẩm bẩm xong thì Hiramatsu Asuka la lên ‘A!’.

“Này, gợi ý là lời bài hát Torinoko city, đúng không? Vậy, câu trả lời chẳng phải 4 ư?”.

Quá đột ngột, Mori Asuka và Hatori Asuka đều ngơ ngác.

Hiramatsu Asuka chỉ cho hai bạn xem lời bài hát Torinoko city trong tay mình.

“Xem này. Câu hát trong phong thư số 1. Nó ghi là “Điểm giao nhau giữa 0 và 1” phải không? Cho nên, tớ đoán nối một đường thẳng từ 0 tới 1 thì số 4 nằm ở giữa, liệu đó có phải là câu trả lời chính xác không?”.

Haramatsu Asuka vừa giải thích vừa lung lạc, đến cuối cùng giọng cô mất tự tin hẳn.

Tiếp theo là một khoảng lặng.

Mori Asuka gật đầu.

“Tớ cũng tán thành ý kiến của Toriko. Có thể đúng!”.

Hatori Asuka có vẻ dăm chiêu, nhưng rồi khẽ gật đầu.

“Đúng là chỉ có cách nghĩ như vậy...”.

Họ cần dũng khí quyết đoán.

Nếu thất bại là xong luôn.

“Vậy, mở nha...?”.

Mori Asuka nhìn về mặt hai bạn.

Hiramatsu Asuka mang vẻ mặt nghiêm nghị, cô không thể đọc được cảm xúc của Hatori Asuka từ nét mặt.

Mori Asuka chờ tất cả gạt đầu, rồi khẽ khàng mở ngăn kéo số 4.

“A, có chìa khóa!”.

Cô lập tức chụp lấy chìa khóa.

Ba đứa tự nhiên nắm tay nhau, im lặng chờ đợi.

Không có gì xảy ra.

“Đáp án đúng... phải không?”.

Hatori Asuka lẩm bẩm, bầu không khí trong phòng chợt giãn ra.

“Thành... thành công rồi!”.

Hiramatsu Asuka nói nhỏ, tất cả nhìn nhau cười.

“Thành công rồi! Toriko, tuyệt vời!”.

“Toriko, cảm ơn cậu!”.

Được hai cô bạn đi cùng khen ngợi, Hiramatsu Asuka hơi khoái chí.

“Nào, đi tiếp thôi”.

Hiramatsu Asuka nhận chìa khóa từ tay Mori Asuka, tra chìa khóa vào cánh cửa màu xanh đậm trước mặt.

Tách.

Tiếng va chạm khi xoay chìa khóa kêu lên, cánh cửa từ từ mở ra.

Sau cánh cửa, lại là hành lang trắng tinh kéo dài.

“Đi thôi”.

Nói rồi Mori Asuka dẫn đầu, cả ba di chuyển lên phía trước.

Tương tự lúc này, Hatori Asuka vừa đi vừa ghi chú vào bản đồ công viên, nhằm tìm ra quy luật của cánh cửa.

Hai người kia cùng đi theo sau lưng cô.

Đi một lúc lâu, họ lại lần tới căn phòng rộng màu trắng.

Màn hình lớn màu đen đặt ngay chính diện.

“Tới rồi...”.

Hatori Asuka nói, để lọt ra hơi thở nhẹ.

“Cảm ơn, Kaori”.

Mori Asuka rón rén nắm tay Hatori Asuka.

Có lẽ người bình tĩnh như Hatori Asuka cũng đang căng thẳng.

Bàn tay cô đang nắm đấm mồ hôi.

“Coi nè!”.

Hiramatsu Asuka gọi hai bạn, cô đã đi tới màn hình màu đen trước rồi.

“Lại có chữ”.

Trên đó ghi một câu.

“Hãy tìm chữ thích hợp cho O, rồi lắp chữ vào khung bên dưới”.

Trong lúc ba người đang đọc chữ, thì bức tường màu trắng phía dưới màn hình màu đen chuyển động, ba cái khung hình vuông hiện ra.

Bên dưới chúng có ngăn kéo và cái khe để đẩy thứ gì đó ra.

Asuka thử chạm vào ngăn kéo, nhưng tất nhiên, không mở được.

Dòng chữ lại nối tiếp trên màn hình màu đen.

“qbtu ←OOO→ gvuvsf”.

Và, phía dưới OOO là “opx”.

“Cái quái gì đây?”.

Mori Asuka buột miệng nói.

Cô bất an bởi những con chữ liệt kê không theo quy tắc.

Mặc dù Hiramatsu Asuka cũng đang chăm chú nhìn màn hình màu đen, nhưng có vẻ chưa ra ý tưởng gì.

“Lời bài hát Torinoko city...”.

Hiramatsu Asuka sắp xếp lời bài hát.

“Lần này câu hát nào là gợi ý chứ? Phong thư số 2 ư?”.

Hatori Asuka đang đứng yên lặng phía sau cũng tới nghiên cứu lời bài hát Torinoko city.

Hiramatsu Asuka nhường chỗ cho cô bạn.

Hatori Asuka nhìn lời bài hát Torinoko city, không nói một lời.

Mori Asuka và Hiramatsu Asuka cũng không nói tiếng nào, chăm chú nhìn dòng chữ trên màn hình màu đen.

“Đúng là khó mà. Nó có nghĩa gì đây?”.

Mori Asuka chịu hết nổi sự im lặng, lên tiếng.

Cô và Hiramatsu Asuka nhìn nhau, nghiêng đầu tỏ vẻ đã bỏ cuộc.

Nhìn qua Hatori Asuka, hai người thấy cô bạn đang ghi gì đó vào bản đồ công viên.

“Kaori, cậu biết gì hả??”.

Mori Asuka chồm tới nhìn, Hatori Asuka đang vừa lau bảng vừa sắp xếp chữ cái alphabet.

“Chưa. Thêm xú nữa, tớ sắp hiểu ra rồi...”.

Cô lẩm bẩm gì đó.

“Câu hát trong phong thư số 2 là cái gì giao với cái gì?”

Hiramatsu Asuka trả lời khi Hatori Asuka hỏi.

“Quá khứ và tương lai”.

Mori Asuka cũng cố hết sức suy nghĩ, nhưng cô không tìm ra manh mối nào hết.

“Quá khứ và tương lai à? Hôm qua và hôm nay và ngày mai? yesterday và tomorrow à?”.

Cô nói ra miệng đi đâu mình nghĩ ra, Hatori Asuka nghe vậy liềchỉ tay và nói ‘chính nó!’.

“Asu, nice pass”.

Hatori Asuka liền ghi một mạch các chữ alphabet vào bản đồ công viên.

Hai người còn lại đứng ngó.

“Ồn chưa nhỉ? Quá khứ là “past”. Tương lai là “future” đúng chứ?”.

“past ←OOO→ future”.

Cô cho hai bạn xem bản đồ công viên cô đã ghi đi đâu đó ra.

“Mấy chữ ở đằng kia là cái này.....”.

“qbtu ←OOO→ gvuvsf”.

“Đấy, các cậu thấy gì chưa?”.

Asuka đặc chí nói với hai bạn.

“Khô ~ ng thấy gì hết!”.

Hiramatsu Asuka đáp, Mori Asuka lại nói ra đi đâu mình suy nghĩ.

“past và qbtu tức là....p và q, a và b, t và s?? Là thứ tự chữ cái alphabet sao?”.

Vẻ mặt Mori Asuka rạng rỡ.

“Chính nó! Cái này, “past” và “future” là tiếng Anh của quá khứ và tương lai, nếu đem nó sắp theo thứ tự chữ cái là thành “qbtu” “gvuvsf” đó!”.

Hiramatsu Asuka ngậy ra.

“Ồ, hai cậu sao giỏi quá??”.

Hatori Asuka đi tới chỗ màn hình màu đen.

Khi cô tới gần ba cái khung hình vuông thì tiếng lạch tách lạch tách vang lên.

Cô tìm ở chỗ phát ra âm thanh, thấy bộ xếp hình bằng gỗ nhỏ có ghi các chữ cái alphabet xuất hiện từ dưới ngăn kéo màu trắng.

Cô không nói gì bắt đầu sắp bộ xếp hình đó trên sàn, hai người kia cũng nhanh chóng giúp một tay.

“Chữ viết bên dưới OOO là “opx”. Khớp với từng chữ sẽ là...”.

Asuka lấy ra ba chữ trong đồng chữ cái alphabet đã sắp ra, rồi lắp chúng vào khung hình vuông.

“Là now”.

Khi ba mô hình chữ cái ấy được đặt vào khung thì tiếng “cách” ở đâu đó kêu lên.

Ba người nhìn nhau.

Mori Asuka dè dặt kéo ngăn kéo màu trắng nằm dưới khung màu trắng, cái ngăn kéo lúc này không thềm động đây giờ đang từ từ chuyển động.

“Có rồi! Là chìa khóa!”.

Nụ cười bùng nở trên khuôn mặt họ.

“Kaori, làm tốt lắm!!”.

Mori Asuka trao chìa khóa cho Hatori Asuka, và đập tay với cô.

Hiramatsu Asuka cũng tham gia, cả ba tận hưởng niềm vui chốc lát.

“Nào, tiến lên thôi”.

Mori Asuka nói, và Hatori Asuka tra chìa khóa cửa, cả ba tiến tới hành lang kế tiếp.

“Thực ra, tớ đã nhận ra mình bị mất tích rồi”.

Trong lúc đang tìm lối đi tới căn phòng kế tiếp, Hatori Asuka đột nhiên nói.

Thì ra Hatori Asuka cũng có điện thoại di động, cô đã lên Twitter nhiều lần kể từ ngày lạc vào công viên giải trí này.

Khi đó, cô đã biết vụ án mất tích qua mấy bình luận đọc được.

“Ngay cả khi tớ đưa ra điếu ước, vốn đã xảy ra vụ học sinh mất tích rồi. Tớ nhớ đã được cảnh sát cảnh báo hãy cẩn thận”.

Hatori Asuka nói mà không chịu nhìn hai bạn.

Vậy nên, Mori Asuka nghĩ chắc cô ấy thuộc tuýp người vụng về khi cho người ta thấy điểm yếu của mình.

Tuy là vậy, nhưng cô nghĩ Hatori Asuka đã tự mình nói chuyện thế này thì có lẽ cô ấy đã coi họ là bạn bè thân thiết.

“Vì vậy, khi các cậu bắt chuyện, tớ đã đoán ‘mấy bạn này cũng bị mất tích’”.

Hatori Asuka tiếp tục như độc thoại.

“Chuyện nữa là... Cái tên Kaori* ấy, thật ra là tên của người bạn thân bị chấn thương...”.

Mori Asuka chấn động mạnh.

Đối với Hatori Asuka, cái tên đó chắc chắn là cái tên gây đau lòng nhất.

Cô ấy luôn tự trách tại mình mà bạn bị chấn thương, vậy mà cô lại gọi cô ấy bằng tên của người bạn đó.

“Xin lỗi cậu, tớ vô tâm quá, thật lòng xin lỗi cậu”.

Mori Asuka xin lỗi.

Cô nghĩ cho dù có xin lỗi bao nhiêu cũng không thể xoa dịu vết thương lòng của Asuka, thế nhưng cô cũng chỉ biết nói xin lỗi thôi.

Hiramatsu Asuka cũng sắp khóc.

Đột nhiên Hatori Asuka đứng lại, xoay một vòng quay người lại.

“Asu, không sao đâu. Cảm ơn cậu vì đã gọi tớ là Kaori”.

Không thể lý giải nổi câu nói của Hatori Asuka, hai người bạn ngơ ngẩn nhìn cô.

Trông cô không giống như miễn cưỡng nói.

“Ban đầu tớ thấy gượng gạo vì bị gọi là Kaori, nhưng tớ nghĩ đó là sự trừng phạt mình phải chịu”.

Nghe Hatori Asuka nói, Mori Asuka đau nhói.

“Nhưng mà, trong thời gian được gọi là Kaori, tớ thấy như thể luôn có bạn ở bên cạnh khích lệ suốt vậy. Mong muốn trở lại nhờ vậy mà ngày càng mãnh liệt hơn nữa, tớ muốn trở lại nơi ấy, nơi có Kazuki và Kaori”.

Hatori Asuka nắm tay hai bạn.

“Tớ cũng cảm ơn hai cậu rất nhiều. Cùng nhau cố gắng nhé”.

Nói xong, Hatori Asuka không nghe đáp trả, cô lại xoay một vòng hướng về trước, đi tiếp.

Từ đằng sau Mori Asuka thấy tai cô ửng đỏ.

Chắc hẳn cô ấy cũng đang xấu hổ đây mà.

Mori Asuka vui vẻ, đuổi theo nắm tay Hatori Asuka.

Hiramatsu Asuka thì nhảy bổ vào Hatori Asuka.

Hatori Asuka loạng choạng suýt ngã, cả ba cười rộ lên.

“Tới rồi...”.

Căn phòng thứ ba cũng có màn hình màu đen lớn ngay trung tâm giống như mấy căn phòng trước đó.

Cả ba di chuyển tới gần giữa phòng, thì màn hình màu đen nổi chữ lên.

“Hãy đặt miếng ghép vào chỗ trống bên dưới”.

Phía dưới vẽ mấy cái hình lạ lùng.

Hình dạng đó giống như trò chơi xếp hình bằng gỗ, nó được tạo nên bởi hình chữ nhật dài, hình chữ nhật ngắn, và hình chữ nhật nằm ở giữa chúng.

Hàng ngang có hai hình vẽ, hàng dọc có ba hình vẽ, tổng cộng có năm hình vẽ và một chỗ trống.

Họ sẽ phải suy nghĩ hình nào phù hợp với chỗ trống đó.

“Hửm, cái gì thế này? Là ký hiệu à?”.

Asuka nghiêng đầu nói.

Phía trên bên trái là hình chữ nhật nằm ngang ở dưới cùng, ngay chính giữa và rìa bên phải mỗi điểm lại tiếp xúc với một hình chữ nhật dựng đứng.

Chính giữa bên trái là hình chữ nhật nằm ngang nằm chõng lên phía trên hình chữ nhật dựng đứng có chiều dài trung bình, và rìa phải tiếp xúc với chính giữa hình chữ nhật dựng đứng khác.

Giống như đang nhìn cái ghế từ bên hông.

Phía dưới bên trái nhìn giống như cái nĩa.

Hình chữ nhật ngang ở trên cùng, dưới nó là ba hình chữ nhật đứng tiếp giáp ở rìa trái, rìa phải, và chính giữa.

Phía trên bên phải là hai hình chữ nhật ngang, nằm theo hình giống như dấu bằng, rìa phải của hình chữ nhật ở trên tiếp xúc với hình chữ nhật đứng ngắn.

Cái hình phía dưới bên phải và phía trên bên phải giống nhau.

“Hàng bên phải thì hình trên dưới đều giống nhau. Nó quyết định hình dạng chèn vào chính giữa, nhưng quả thật đâu có hình dạng nào mà trên và dưới giống nhau nhỉ...?”.

Dường như nói ra miệng đi đâu mình suy nghĩ là tật của Mori Asuka.

Lúc cô đang lăm bằm đi đâu đó, thì bên dưới màn hình màu đen xuất hiện cái hốc hình vuông lớn.

Ngăn kéo màu trắng và dưới nó là cái khe giống như cái khe có bộ xếp hình alphabet h ồ ầy cũng xuất hiện.

Cái hốc hình vuông lớn đã bày ra tất cả mấy hình dạng với kích thước giống với hình chữ nhật ngắn.

“Ở dưới chắc sẽ có bộ xếp hình gỗ, để xếp vào chỗ này?”.

Mori Asuka vừa lăm bằm vừa tới gần cái hốc hình vuông.

Âm thanh lạch tạch lạch tạch vang lên, tận mấy bộ xếp hình gỗ xuất hiện đúng như dự đoán.

Ba bộ xếp hình gỗ cỡ ngắn, cỡ vừa và cỡ dài.

Số lượng nhiều hơn cô tưởng, tất cả có vẻ khoảng 30 miếng.

“Coi nào! Làm thôi!”.

Asuka nói và bày bộ xếp hình gỗ ra sàn.

Hai đứa kia cũng xúm lại quanh bộ xếp hình.

Mặc dù cả ba thử xếp đi xếp lại đủ mọi hình dạng, nhưng nếu không hiểu được ý nghĩa của cái hình quy định ban đầu, thì cũng không ra nổi.

“A, nhớ r ồi, gợi ý, gợi ý”.

Hiramatsu Asuka nói, lấy lời bài hát Torinoko city ra.

“Tiếp theo là số 3?”.

Cô lấy câu hát trong phong thư số 3, nhưng nó khác hẳn nội dung trước đó.

“Ủa? Cái này là sao?”.

Hiramatsu Asuka trả lời đơn giản cho câu hỏi của Mori Asuka.

“Đây là lời bài hát Torinoko city mà? Trong phong thư số 1 và số 2 là lời chính A, còn số 3 là sang lời chính B r ồi”.

Nói xong Hiramatsu Asuka trải lời bài hát ra và hát thử.

Hai người còn lại vừa nhìn chăm chăm lời bài hát vừa nghe Asuka hát.

“Toriko, cậu hát hay thế!?”.

Mori Asuka nói và Hatori Asuka cũng gật đầu lia lịa.

“Chuyện đó sao chẳng được chứ!”.

Hiramatsu Asuka cảm thấy ngượng ngùng, mặt nóng đỏ lên.

Cô chưa từng hát trước mặt người khác như thế này.

Hơn nữa cũng chưa từng được khen thẳng thắn kiểu này luôn.

Vui mừng lẫn xấu hổ, Hiramatsu Asuka tiếp tục nói để lảng sang chuyện khác.

“Ý tớ là ‘bài hát ấy! Nó như vậy đấy! Thế nên, gợi ý có lẽ nằm ở lời

chính A trong phong thư số 2”.

Nói xong, Hiramatsu Asuka lấy phần lời từ phong thư số 5 ứng với lời chính A của phong thư số 2”.

“Đề coi? ‘Điểm giao nhau giữa buổi trưa và buổi tối’ à? Theo quy tắc cho tới giờ thì cái này là gợi ý nhỉ?”.

Hatori Asuka vừa nhìn lời bài hát vừa lẩm bầm.

“Buổi trưa và buổi tối. Trưa là 12 giờ? Sáng sủa, mặt trời, trái cam... Tối là từ mấy giờ ta? Nhá nhem, mặt trăng, màu đen...”.

Mori Asuka giống như đang chơi đồ chữ, cô lẩm nhẩm các từ liên quan tới buổi tối và buổi trưa.

Chắc do lúc này mới hát, nên Hiramatsu Asuka tiếp tục ngâm nga bài Torinoko city.

“Lần đầu tiên là nơi giao nhau giữa 0 và 1, kế đến là từ ngữ giao nhau bằng cách dịch sang tiếng Anh câu quá khứ và tương lai. Tức là, sẽ không có gợi ý trùng nhau...”.

Mori Asuka vẫn mãi trầm tư.

“Nên cũng có nghĩa là cái hình này sẽ thể hiện cho buổi trưa và buổi tối...”.

Nói xong, cô thử dựng lại mấy cái hình hiện trên màn hình màu đen bằng bộ xếp hình gỗ trong tay.

Phía trên bên trái, chính giữa bên trái, phía dưới bên trái.

Từng hình dạng khác biệt.

Phía trên bên phải, phía dưới bên phải là hình giống nhau.

“Hả?A? Ủa?”.

Đang xếp giữa chừng, thứ gì đó chọt vọt qua đầu cô.

Cái gì nhỉ?

Cô tập trung cao độ xếp tiếp để tìm ra thứ đó.

“Hmmmm. Hả??”.

Tới lúc xếp xong hết, mặc dù thứ gì đó lúc nãy cô không bắt kịp giờ không lóe lên nữa, nhưng khi nhìn vào sản phẩm hoàn thành, cô có dự cảm thứ đó lại sắp lóe lên.

Cô thử đổi điểm nhìn.

“A! A...! Nghĩa vậy ư!!!”.

Mori Asuka hét lên.

Đang trang nghiêm nhìn cái hình trên màn hình màu đen, Hiramatsu Asuka giật mình nhảy dựng lên.

“Asu, đừng làm tớ hết hồn chứ!”.

Hatori Asuka thản nhiên lại gần Asuka.

“Hiểu rồi hả?”.

Vẻ mặt Mori Asuka ngập tràn vui vẻ.

“Hiểu rồi! Tớ hiểu rồi!!! Cuối cùng tớ cũng có tác dụng rồi!”.

Kể từ khi vào mê cung khổng lồ này tới giờ, Mori Asuka hơi tủi thân vì chưa tự mình giải được câu đố.

Mori Asuka rạo rực vui sướng vì đã tự mình giải được câu đố, và nhẹ nhõm khi đuổi kịp hai bạn.

Có lẽ cô cũng có chút căng thẳng nữa mà không nhận ra.

“Các cậu xem này! Tớ mới thử dựng lại cái hình trên màn hình màu đen”.

Mori Asuka gọi hai bạn lại chỗ mình.

“Vậy nên...”.

Cô thông thả rời khỏi chỗ đó.

Hai người còn lại chăm chú nhìn bộ dạng đó của cô.

“Lại đây nhìn thử đi!”.

Asuka nói ngay tức khắc khi hai bạn đi tới nơi cô đang vẫy tay.

“Nhìn xem! Nhìn từ đây sẽ thấy chữ đúng không?”.

Nếu đứng bên cạnh Mori Asuka nhìn vào, có thể thấy đó chính xác là chữ.

“A, Asu, là hiru, yuO, yoru hả!!!”.*

Hiramatsu Asuka hỏi lại Asuka.

“Ừ, ừ. Chữ katakana*, và Yu O nằm giữa trưa, tối là...”.

Mori Asuka nói ngập ngừng, cả ba nhìn nhau.

“Hai, ba!”.

“““Chi`âu””””.*

Ba người cùng đồng thanh trả lời.

Ba người trở nên hiểu nhau từ lúc nào không hay.

“Giữa buổi trưa và buổi tối, là buổi chi`âu à? Quả nhiên—”.

Hatori Asuka thán phục.

“Làm được r`ãi, Asu ời”.

Cô xoa xoa đầu Mori Asuka.

Mori Asuka thấy giống như mình biến thành cún r`ãi.

Tại mình thấy vui vì được khen chẳng?

Sung sướng phấn khích.

“Vậy chỉ còn xếp chữ “ウ” nữa là xong nhỉ?”.

Hiramatsu Asuka gom bộ xếp hình gỗ, bắt đầu xếp chữ “ウ”.

Cô đưa cho Mori Asuka coi hình hoàn thành, và Mori Asuka đem lắp chữ “ウ” vào trong khung hình vuông.

“Tới đây, chắc ổn rồi.”.

Mori Asuka đẩy mạnh miếng gỗ cuối cùng vào khung, tiếng cách vang lên.

“Mở rồi!”.

Khi kéo ngăn kéo ở phía dưới ra, bên trong có chìa khóa giống như mấy căn phòng trước.

Cô lấy nó, nháy mắt với hai bạn, rồi ung dung hướng tới cánh cửa.

“Chắc sắp tới lối ra mê cung nhỉ?”.

Hiramatsu Asuka vừa đi trên hành lang màu trắng vừa nói.

“Phần lời chính A còn một lời nhỉ? Ít nhất là còn một chỗ có phòng nữa?”

Mori Asuka trả lời.

Hatori Asuka vẫn không thay đổi đang miệt mài ghi chép gì đó vào bản đồ công viên, mục tiêu nhắm tới căn phòng thứ 4.

“Tới rồi này”.

Cô cất giọng đầu đầu, mở cửa.

Cả ba vừa tới gần màn hình màu đen, lại có chữ hiện lên giống như những lần trước.

“Hãy chọn một trong hai”.

“Một trong hai?”.

Hiramatsu Asuka lẩm bẫm, từ bức tường màu trắng hiện ra ba thứ là ba cái khung, ngăn kéo màu trắng và cái khe để đẩy thứ gì đó ra.

“Ba khung ư???”.

Asuka nghi hoặc bước lại gần chỗ đó.

Lạch cách lạch cách.

Âm thanh vang lên, từng thứ một giống như bộ xếp hình bằng gỗ được đẩy ra từ cái khe.

Mori Asuka lượm một cái lên, nó được in hình trên bề mặt.

“Hử? Cái này là ai đây?”.

Nói rồi cô đưa cho hai bạn xem, Hiramatsu Asuka có phản ứng.

“Á, Fuuta...”

Mori Asuka đưa luôn cái hình được đẩy ra cùng một lượt cho Hiramatsu Asuka xem.

“Hình của Sayuki...”.

Cô tạm đưa chúng cho Hiramatsu Asuka.

“Là sao...?”.

Cô lượm thứ đưa ra từ một khe khác, trên đó in hình của Tomoya và hình của chính cô.

“Cái này là tớ ư? Vậy.....”.

Cô lượm hai cái còn lại, kiểm tra hình trước.

Hình một người không biết và hình Hatori Asuka.

“Đây chắc là Kaori đúng không?”.

Asuka thốt lên “A” khi nhận khối hình bằng gỗ cô đưa.

“Phải chọn một ư? Nghĩa là sao...?”.

Mori Asuka lẩm bẩm.

Khối gỗ của cô là hình bạn trai Tomoya và chính mình.

Nhìn kĩ thì trong ảnh cô đã gầy đi.

Thân hình lý tưởng.

“Lựa chọn của tớ là bạn trai hay thân hình giảm cân của mình...”.

Lựa chọn khó không ngờ.

Nhưng mà, ước muốn giảm cân, trở nên xinh đẹp là vì mình muốn được dễ thương hơn dù chỉ chút ít trong mắt Tomoya.

Nếu phải chọn một, thì tuyệt đối là Tomoya.

“Mà khoan, chờ chút. Còn gợi ý? Lời bài hát là gì?”.

Mori Asuka nói ra tiếng, Hiramatsu Asuka đang im lặng này giờ liền luống cuống lấy lời bài hát ra.

Phong thư số 6.

“Ừm... ‘Điểm giao nhau giữa lừa dối và sự thật’. Lừa dối và sự thật. Lừa dối...”.

Mori Asuka lẩm nhẩm.

Mình nói dối ư?

Tức là mình đang lừa dối bản thân sao?

Hơi rối trí, nhưng nếu phải chọn một thì chỉ có thể là Tomoya.

“Tớ quyết định rồi. Cái này chắc chắn chính xác. Tớ không lừa dối bản thân”.

Mori Asuka nói.

“Đây là bạn trai tớ. Giữa hình dáng lý tưởng khi giảm cân một chút và bạn trai Tomoya. Tớ đã ước mình giảm cân. Mà chuyện muốn giảm cân

chẳng qua là vì muốn Tomoya thấy tốt đẹp hơn, nên ưu tiên nhất vẫn là Tomoya”.

Giải thích ra miệng đi đâu đó có vẻ thấy kì cục, nhưng đó là suy nghĩ của cô.

Hai bạn kia e rằng sẽ do dự và khôn khéo để đưa ra lựa chọn đúng với lòng mình.

Họ đã ủy thác ước muốn mãnh liệt của mình cho Torinoko city mà.

Cô đoán căn phòng này là nơi để những người như thế chọn ra cảm xúc thật sự của bản thân.

Mori Asuka cất công kể về chuyện của mình để giúp Hiramatsu Asuka lẫn Hatori Asuka có thể thành thật với cảm xúc thực của bản thân.

“Asu không lưỡng lự chút nào nhỉ? Giỏi quá...”.

Hiramatsu Asuka ghen tị nói.

“Chúng mình cùng suy nghĩ nhé?”.

Mori Asuka đồng ý, Hiramatsu Asuka im lặng gật đầu.

Cô nhìn Hatori Asuka.

Mặc dù Hatori Asuka trông có chút ưu tư, nhưng cô cũng nhẹ gật đầu đồng ý với đồng ý giúp đỡ Hiramatsu Asuka.

“Toriko phải chọn ai với ai?”.

Asuka hỏi.

“Fuuta... cậu bạn hàng xóm, và Sayuki... người bạn thân giúp tốt khỏi cô độc”.

Hiramatsu Asuka chỉ ra trong vô vọng.

“A, đây là Fuuta và Sayuki à? Cậu đã ước rằng hai người này có thể hẹn hò nhau, phải không Toriko”.

Hatori Asuka ở bên cạnh chỉ lắng nghe.

Mori Asuka tạm giải thích chuyện của Hiramatsu Asuka sau khi Hatori Asuka tới nhập hội, cô có vẻ hiểu được sự tình r ấi, nhưng hình như không có ý kiến gì cả.

“Ừ... Tớ biết được Sayuki thích Fuuta, và tớ thì chưa từng để ý tới Fuuta. Chưa kể, tớ quan tâm tới người bạn trên Twitter gọi là Mei...”.

Mori Asuka gật gật đầu, vừa nói vừa thăm dò Hatori Asuka.

“Cơ mà, cậu lại không thích khi thấy Sayuki và Fuuta đi cùng nhau. Cậu cũng buồn lúc bị Fuuta lạnh nhạt nữa mà nhỉ?”.

Nghe Mori Asuka hỏi, mắt Hiramatsu Asuka hơi ươn ướt và khẽ gật đầu.

“Tớ đã nghĩ làm vậy thì tất cả sẽ hạnh phúc...”.

Nước mắt trào ra.

Mori Asuka ôm lấy Hiramatsu Asuka, xoa đầu an ủi.

Hatori Asuka cứ thế nhìn chăm chăm hai bạn.

Mori Asuka tiếp tục vỗ về cô bạn đang khóc một lúc lâu.

“Nè...”.

Hatori Asuka lần đầu lên tiếng.

Hai người còn lại ngạc nhiên quay sang nhìn Asuka.

“Toriko này. Sao cậu lại không thích vậy?”.

Mori Asuka hơi lúng túng vì cách nói thẳng như ruột ngựa của Hatori Asuka.

“Kaori, chuyện đó...”.

Tuy nhiên, Hiramatsu Asuka nhẹ lắc đầu, ngắt lời Mori Asuka.

“Asu, không sao đâu. Kaori, cảm ơn cậu đã hỏi”.

Hiramatsu Asuka chỉnh lại tư thế đằng hoàng, nhìn thẳng vào Hatori Asuka, nói.

“Thật tình, lúc đó tớ đã không hiểu tại sao mình lại không thích. Nhưng, bây giờ thì...”.

Hiramatsu Asuka hít sâu.

Mori Asuka nắm tay cô.

Sau tích tắc giật mình, cô nắm ghì lại tay cô bạn ấy.

“Chắc, tớ... thích cậu ấy rồi”.

Hiramatsu Asuka nói dứt khoát.

“Vậy à?”

Hatori Asuka nhỏ giọng đáp.

“Tớ á, tớ không để bất kì ai thấy được bản tính thật. Tớ không nói chuyện thật lòng với bất kì ai, kể cả gia đình lẫn bạn bè. Dần dần thu mình lại trong cô độc, bị thậm thụt nói xấu sau lưng, và tớ thậm khinh trong lòng mấy đứa nói xấu sau lưng đó. Chắc tớ bị xa lánh bởi bản chất xấu xa của mình. Rồi nhờ ơn Sayuki, Fuuta và Mei mà tớ dần đối diện với chính mình, tìm ra ước mơ của mình, và nhận ra tớ không còn một mình nữa”.

Hatori Asuka hơi ngược nhìn lên trên.

“Không một mình nữa. Tớ cho rằng mình đã thoát khỏi hội chứng Torinoko city rồi. Nhưng mà, vẫn chưa. Che giấu, nhắm mắt làm ngơ tâm tình của bản thân để khiến người khác hạnh phúc là sai rồi. Bây giờ tớ nghĩ rằng đi đâu quan trọng là phải nghiêm túc chấp nhận cảm xúc bản thân, nói chuyện rõ ràng, đối diện một cách đường đường chính chính với bạn bè”.

Cuối cùng cô thêm vào.

“Nghĩ được vậy là nhờ cùng nỗ lực với hai cậu khi lạc ở đây. Tớ rất vui trước sự dịu dàng không toan tính của Asu. Nghe chuyện đau buồn của Kaori, tớ ngộ ra bản thân tưởng tượng chỉ mỗi mình bất hạnh là quá sai rồi. Cảm ơn hai cậu”.

Hiramatsu Asuka nắm chặt bàn tay đang nắm tay Mori Asuka, và cần tay Hatori Asuka.

Sau khi cười ngượng ngùng, cô thả tay ra, lấy khối gỗ hình Fuuta.

“Fuuta. Nếu có thể gặp lại cậu lần nữa, hãy để tớ tỏ tình đang hoàng nhé”.

Hiramatsu Asuka mỉm cười thật dễ thương.

Mori Asuka thăm dò thái độ của Hatori Asuka.

Hiramatsu Asuka chắc chắn cũng nghĩ rằng Hatori Asuka cũng đang đau khổ vì không ai hiểu mình giống cô.

Phải chăng chính vì vậy nên cô ấy mới trả lời tử mỉ câu hỏi của Hatori Asuka?

Mori Asuka nghĩ nếu đi đầu đó đến được trái tim của cô bạn ấy thì tốt biết mấy.

“Tiếp theo là Kaori nhé. Cậu cần tụi tớ... giúp không?”.

Khi Asuka hỏi, đầu chần chừ một thoáng, nhưng Hatori Asuka lặng lẽ giơ khối gỗ ra trước mặt hai bạn.

“Hình tớ và Kazuki. Bạn thuở nhỏ”.

Mori Asuka mà không được nghe từ chính miệng cô bạn giải thích diễn biến như thế nào dẫn đến xuất hiện hai hình này thì không đi đến đâu cả.

Cả ba trầm mặc hồi lâu.

Cô liền quyết định nói.

“Kaori à, cậu biết tại sao cậu phải lựa chọn một trong hai là cậu và Kazuki không?”.

Hatori Asuka nhẹ lắc đầu.

“Thật tình, tớ không biết tại sao. Kazuki là một người rất quan trọng. Cậu ấy là bạn thuở nhỏ, quan trọng giống như anh em”.

Không phải cô có gì che giấu, cũng không phải là cô nói tỏ tường mọi chuyện.

Mori Asuka cảm giác rằng đây là lựa chọn khó khăn nhất.

“Điều ước của Kaori là muốn được một mình. Đúng không? Chắc chắn nó có liên quan đó. Tại cái của tớ và Toriko đều liên quan tới điều ước mà”.

Nghe Mori Asuka nói, Hatori Asuka im lặng, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Lại một khoảng trăn mặc nữa.

“Mà, Toriko và tớ đều thấy ghét điều ước ngay trước khi bị lạc vào đây, Asu cũng vậy chứ?”.

Hatori Asuka chần chừ hỏi Mori Asuka như vậy.

Mori Asuka gật đầu.

“Sáng sớm thức dậy, nhìn vào gương thấy tớ ốm nhom ốm nhách chỉ còn da bọc xương, khi tớ hét lên ‘không!!’, là tớ xông vào công viên này”.

Tự nhiên Mori Asuka hiểu điều Hatori Asuka muốn nói.

“Các cậu đều được thực hiện điều ước và nói ‘không muốn’ với điều ước đã thành hiện thực của mình, nên mới lạc vào công viên giải trí này nhỉ?”.

Hatori Asuka tiếp tục nói, thật hiếm có.

“Thực ra, tớ đã được thực hiện đi đầu ước hai lần”.

Hai cô bạn ngạc nhiên.

Bởi có thể đáp ứng đi đầu ước tận hai lần.

“Lần thứ nhất cậu không lạc vào đây?”.

Mori Asuka lẩm bẩm, Hatori Asuka gật đầu.

“Đúng vậy. Thế nên, tớ được đáp ứng đi đầu ước tới hai lần. Có đi đầu trong lần thứ nhất bạn của ba tớ mất, lớp học tạm đóng cửa. Mà tớ không thấy khó chịu với việc đó. Tớ không nghĩ là tại mình, cũng hơi sợ nhưng hôm sau mọi thứ trở lại bình thường”.

Hatori Asuka nhẹ thở dài.

“Đến lần thứ hai, những người xung quanh tớ thật sự gặp nguy hiểm, tớ rất sợ sự tồn tại của chính mình. Tớ muốn biến mất. Vậy mà, bằng cách nào Kazuki lại tới tìm tớ...”.

Cô nhìn chăm chăm khối gỗ trong tay.

“Tớ nghĩ như thế nào về Kazuki? Khối gỗ này thể hiện sự lừa dối và sự thành thực như thế nào của tớ? Chính tớ cũng không biết...”.

Hatori Asuka nói trong tiếng cười buồn.

Nhưng mà, không thể cứ mãi không biết được.

Cần phải giải quyết từng nỗi phiền não của cả ba người để thoát khỏi thế giới này.

Mori Asuka hồ nghi nhận ra đi đầu đó.

Phải tìm cho ra và giải cứu nỗi cô độc của một Hatori Asuka điềm tĩnh, thông minh, không cho người khác thấy sự mềm yếu của mình.

“Kaori, hiện giờ ba người chúng ta đang bên nhau, đúng chứ? Cậu có muốn một mình không??”.

Mori Asuka hỏi.

Hatori Asuka lập tức lắc đầu.

“Ở đây tớ không cảm thấy căng thẳng cũng không bị đau dạ dày. Tớ không biết nói là rất vui có đúng không, nhưng do Asu và Toriko đầu dễ mến, nên tớ thấy thoải mái khi ở cùng hai cậu”.

Mori Asuka hơi vui vui.

Nếu cô ấy nghĩ như vậy, thì không phải là không có khả năng.

“Lúc nào thì cậu muốn một mình?”.

Mong muốn của Hatori Asuka là ở một mình, chắc chắn phải có lý do để cô muốn làm vậy.

“Khi tớ thấy mình kém cỏi trước áp lực của người khác. Như khi điểm bài thi không tiến bộ như dự đoán, hay sinh hoạt câu lạc bộ không suôn sẻ, mối quan hệ với mẹ cũng không mấy tốt đẹp. Tớ mãi không thể chiến thắng áp lực to lớn rằng chẳng có ý nghĩa gì nếu học hành hoặc sinh hoạt câu lạc bộ không hiệu quả, tớ cũng bị áp lực bởi chính mấy lời quan tâm lo lắng của người xung quanh”.

Asuka đi đến tình phân tích bản thân.

“Còn Kaori. À, là bạn tớ á. Là người vô ưu vô lo. Được gia đình ủng hộ, cô ấy chỉ cần ráng học hành tà tà thôi là có thể vào trường đại học dân lập rồi, chắc nhờ rảnh rỗi nên trình bóng rổ của cô ấy ngày càng lên. Tớ ghen tị với cô ấy về chuyện đó. Vì sống trong môi trường có điều kiện hơn tớ nên cô ấy ít áp lực hơn, và cái gì cũng suôn sẻ hơn”.

Hai người bạn kia chăm chú lắng nghe.

Thỉnh thoảng Hiramatsu Asuka gật đầu mạnh bạo.

Có lẽ nỗi đau trong lòng hai đứa có điểm tương đồng.

“Tớ không thể nói với một Kaori như thế về nỗi khổ của mình. Cũng không thể tâm sự với bố mẹ, còn giáo viên chủ nhiệm và cô vẫn cũng chỉ biết nói ‘phải cố gắng hơn nữa, chứ không ai lắng nghe sự tình cả’”.

Biểu cảm của Hatori Asuka hơi cay đắng.

Mori Asuka khẽ nắm tay cô.

Cô không khó chịu, khẽ nắm lại bàn tay đó.

“Kazuki thì... Chỉ một lần tớ định tâm sự với cậu ấy. Nhưng, bản thân không thể mở miệng được... Khi nghe chuyện của Kazuki, thấy nỗ lực của cậu ấy đang thuận buồm xuôi gió... Nỗi khổ của tớ là phải đạt được thành quả cho nỗ lực bỏ ra, hay đã nỗ lực vậy mà không đạt thành quả, tớ cảm thấy nói đi đâu đó với Kazuki còn đang nỗ lực hơn tớ gấp mấy lần thật là xúc phạm mà”.

Asuka nhận ra mình đang xả ra cảm xúc thật của bản thân.

Dù vậy đi nữa, đã không thể dừng lại rồi.

“Bản chất của tớ rất xấu xa, tớ che giấu nó đi mà sống. Vì vậy không thể cho người xung quanh thấy được bản chất xấu xa đó được. Kazuki lo lắng cho tớ đến thế mà...”.

Hatori Asuka thở mạnh.

Chắc do nói một mạch, nên cô hít thở có chút khó khăn.

Mori Asuka chờ cô đi đầu chỉnh hơi thở xong mới nói.

“Cậu thật sự không phải muốn một mình đâu. Mà cậu đang tìm ai đó có thể giúp đỡ mình phải không? Có phải cậu muốn ai đó chìa tay ra cho mình không?”.

Hatori Asuka từ từ đưa mắt nhìn Mori Asuka, nói.

“Ừm. Chắc đúng như cậu nói. Tớ đã quá chú tâm vào đi đâu ước muốn một mình. Tớ đang tìm ai đó mà mình có thể bộc lộ sự yếu đuối...”.

Nói rồi, cô nhìn khối gỗ trước mặt.

“Kazuki chính là đối tượng như vậy. Cậu ấy lo lắng cho tớ đến thế cơ mà, sao tớ lại không thể tâm sự với cậu ấy chứ...”.

Asuka hối tiếc, rơi nước mắt.

Hiramatsu Asuka hơi cuống lên, nhưng vì Mori Asuka gạt mạnh đầu ra hiệu không sao đâu, nên cô im lặng chờ cho đến khi Hatori Asuka ngừng khóc.

Sau khi khóc một hồi, Hatori Asuka quệt tay lên má lau nước mắt.

Cô nhẹ nhàng nắm tay Mori Asuka.

“Cảm ơn cậu, Asu”.

Và rồi, cô với tay chạm khối gỗ.

“Kazuki. Nếu tớ có thể trở lại thế giới thực, cậu hãy lắng nghe tâm sự của tớ nhé”.

Lầm bầm với khối gỗ xong, cô quay sang nói với hai bạn.

“Cảm ơn hai cậu. Nhờ ơn hai cậu hết. Tớ chọn cái này”.

Cả ba nhìn nhau cười.

Chắc chắn không sai.

Cho dù có phán đoán sai và bị đuổi khỏi mê cung đi nữa cũng không hối hận.

Cả ba cùng quyết chí như thế, từ từ bước tới trước ba cái khung.

Cùng lúc đặt khối gỗ vào.

Cách.

“Mở r ấ!”.

“Mừng quá!”.

“Vây là đúng r ấ...”.

Tất cả thở phào, chắc ai ai cũng đ ầu h ấ hộp hết.

Hatori Asuka khẽ khàng kéo ngăn kéo.

Lấy chìa khóa ra, đưa hai bạn xem.

“Có lẽ đây là chìa khóa cuối r ấ. Không biết phía trước thế nào, chúng ta đi chứ?”.

Cô nói, hai người còn lại tất nhiên gật đ ầu.

Vặn chìa vào cửa, họ đi ra hành lang.

Không ai nhớ đây đã là mê cung thứ mấy r ấ.

Giống như trước, Asuka vừa đi vừa ghi chú.

“Này, tớ cũng chơi Twitter đó”.

Hiramatsu Asuka nói.

“Tên là Toriko. Chắc không có nhi ều tên giống thế đâu”.

Hai cô bạn cũng hiểu đ ầu Hiramatsu Asuka muốn nói.

“OK. Tớ sẽ tìm”.

“Nếu thấy tớ follow li ền”.

Hai bạn đáp lại cô.

Khi thoát ra khỏi đây, có lẽ họ không thể gặp lại l ần thứ hai.

Tự nhiên, cả ba đ ầu thấy bu ồn bởi chuyện đó.

“Nếu có thể rời khỏi đây, tớ sẽ nhớ v ềnhững ký ức ở nơi đây lắm”.

Hiramatsu Asuka lẩm bẩm nói như vậy.

“Đây rồi”.

Đã tìm thấy cánh cửa.

Bước vào trong, họ thấy chính giữa phòng treo màn hình màu đen giống hết mấy phòng trước.

Khi ba người tiến lại gần, dòng chữ xuất hiện.

“Chào mừng quý khách đến cánh cửa cuối cùng. Phía sau cánh cửa này thông với từng cánh cửa riêng biệt”.

Từ bức tường màu trắng, ba ngăn kéo xuất hiện.

“Mỗi người hãy lấy một chìa khóa, và mở cánh cửa ứng với mỗi chìa khóa”.

Ba người nhìn chăm chăm dòng chữ, cảm lạnh h ồi lâu.

Mori Asuka phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Chúng ta chia tay ở đây nhỉ?”.

Cô biết Hiramatsu Asuka rưng rưng sắp khóc.

“Có vẻ là vậy rồi”.

Hatori Asuka ch ầm chậm bước tới chỗ ngăn kéo.

Trên ngăn kéo có ghi tên.

“Của tớ chắc là cái này”.

Hatori Asuka nói rồi mở ngăn kéo.

Cô lấy chiếc chìa khóa bên trong.

Tiếp theo Mori Asuka cũng tìm tên của mình, c ầm lấy chìa khóa.

Chỉ có Hiramatsu Asuka là dù thế nào cũng không nhúc nhích.

“Toriko. Nào, lấy chìa khóa đi”.

Mori Asuka đẩy lưng Hiramatsu Asuka.

Hiramatsu bước đi gượng ép, nhưng rồi cũng tới trước ngăn kéo có tên cô.

Và đứng bất động không mở ngăn kéo.

“Toriko”.

Hatori Asuka lên tiếng.

Hiramatsu Asuka đang cố kìm nước mắt, không quay đầu lại.

“Không sao mà. Chắc chắn lúc nào đó chúng ta sẽ gặp lại nhau ở đâu đó”.

Nghe Hatori Asuka nói, Hiramatsu Asuka rơi nước mắt, khẽ gật đầu.

“Toriko. Tội mình sẽ thoát khỏi đây mà. Hãy gặp lại ở thế giới thực nhé”.

Mori Asuka nói.

Nghe được chữ ‘thoát’, Asuka mới giật mình nhớ lại.

Không thể ở lại đây mãi được.

Nếu cả ba có thể thoát được, thì có khả năng sẽ gặp lại ở thế giới kia.

“Phải chia tay với Asu và Kaori sớm thôi lắm. Nhất định mình phải gặp lại ở thế giới thực nhé”.

Hiramatsu Asuka nói đoạn, lấy chìa khóa của mình trong ngăn kéo.

Ba người tập trung ở giữa phòng.

Đỡ chìa khóa xuống đất, cả ba nắm tay nhau.

“Toriko, Asu, cảm ơn rất nhiều”.

Hatori Asuka nói đầu tiên.

“Asu, Kaori, gặp được hai cậu thật tốt”.

Hiramatsu Asuka tiếp tục.

“Kaori, Toriko. Hãy gặp lại ở bên kia nhé!”.

Mori Asuka tươi tắn nói, nắm tay bạn thật chặt.

1...

2...

3...

Ba người thẩn đăm trong lòng, từ từ buông tay.

“Vậy nhé! Hẹn gặp lại!”

Thế rồi cả ba bước tới cánh cửa có ghi tên của từng người.

Kết thúc

Cạch.

Mori Asuka mở cửa.

Sau lưng cũng có tiếng mở cửa giống vậy, nhưng cô không quay đầu lại nữa.

Vì nếu quay lại nhìn mặt hai bạn, hàng nước mắt của cô sẽ vỡ vụn ra mất.

Trước mặt trắng xóa.

Không thấy rõ vách tường lẫn trần nhà.

Cảm giác như thể bước vào trong luồng ánh sáng chói lòa vậy.

Hơi sợ, nhưng cô cũng không muốn trở lại công viên giải trí kia lần nữa.

“Bái bai”.

Cô nói nhỏ, dẫm một bước vào khoảng không màu trắng không thể thấy cả mặt sàn.

“....A...ủa?”.

Mori Asuka mở mắt, cảnh tượng phòng khách đập vào mắt cô.

Trần nhà quen thuộc, sofa quen thuộc.

Cái điện thoại cô cầm trong tay đang phát bài Torinoko city.

“O? Ủa? Giờ là lúc nào?”.

Cô lập tức mở tivi.

Kiểm tra ngày tháng, dường như đã tròn một ngày trôi qua từ khi cô bị đẩy tới công viên giải trí.

Chắc do ngạc nhiên bởi tiếng tivi bất thành linh, bố mẹ đang ở bên phòng khác chạy qua.

“Hả! Asuka!!! Con đi đâu vậy hả?! Thật là!!!”.

Bị bố mẹ ôm chặt từ hai bên, Asuka có chút mộng lung.

Hình như cô được bố mẹ ôm như này từ tận hồi còn là học sinh tiểu học.

“Dạ, à, tại có nhiều chuyện...”.

Dù có giải thích thế nào thì chắc không ai tin đâu nhỉ?

Asuka nghĩ.

Bố liên tục buông Asuka ra, hình như bố đi đâu đó gọi điện thoại.

“Asuka, mừng quá. Con không bị thương ở đâu chứ?”.

Mẹ vừa khóc vừa kiểm tra thân thể Asuka.

“Dạ... dạ, con không sao. Mà mẹ ơi, con gọi điện thoại chút được không...?”.

Asuka biết đã làm đau lòng mẹ, người lúc nào cũng ở bên cô không rời xa.

Cô cũng hiểu tình cảnh của bản thân.

Vì vậy, cô muốn gọi điện cho Tomoya có lẽ cũng đang lo lắng tương tự.

“Mẹ biết rồi. Để liên lạc với Tomoya phải không? Thằng nhỏ gọi điện hỏi thăm mỗi ngày, con phải cảm ơn đảng hoàng đấy”.

Nói xong mẹ đứng lên, tới chỗ bố đang gọi điện thoại.

Asuka muốn quay về phòng mình, nhưng hiểu rằng bố mẹ đang lo lắng,

nên cô gọi cho Tomoya tại phòng khách luôn.

Chợt cô thắc mắc lời nói của mẹ.

Mỗi ngày?

Không phải chỉ mới một ngày sao... ?

Đầu óc hơi rối loạn, nhưng tạm thời gọi điện cho Tomoya trước đã.

“Asuka!? Asuka!?”.

Giọng của Tomoya vang bên tai.

Giọng nói dịu êm làm sao.

“Ừ... ừa. Khiến cậu lo lắng r ồi...”.

Cô đáp, và nghe tiếng thở hắt ra trong ống nghe”.

“Tốt quá... Asuka, cậu bình an r ồi, tốt quá...”.

Tomoya lặp đi lặp lại câu đó một h ồi.

Cô quyết định nghe đi nghe lại câu đó mãi cho tới khi tự Tomoya nói chuyện gì khác.

Tại mình đã khiến cho Tomoya lo lắng quá mà.

“Asuka, cái công viên giải trí là sao thế?”

Tạm dừng một chút, Tomoya hỏi cô như thế.

Asuka ớn lạnh.

Tomoya cũng biết ư?

Lẽ nào chỗ này chưa phải là hiện thực sao?

Cơn căng thẳng ập đến.

“Tomoya, tại sao chuyện đó...”.

Asuka đáp bằng giọng không chắc chắn, câu trả lời của cậu ấy ngoài dự đoán.

“Cậu á, cậu tweet trên Twitter h ồi lâu đó. Có người tin có người không tin, nhưng tớ tin”.

Tomoya nói làm cô nhẹ nhõm.

Chuyện đó quả là có thật.

Và, Twitter của hai thế giới kết nối với nhau.

Nó làm cô hơi sợ hãi, nhưng cô đã từng chút cảm nhận rằng đây thực sự là nơi ở của mình.

“Ừ, chuyện đó thì, để mai đi! Ngày mai sau giờ học tớ kể cậu nghe!”.

Asuka nói, và Tomoya thoải mái đ ồng ý.

“Cậu đó, cậu mà đến trường là mệt lắm đó, chắc luôn. Dù gì cũng mất tích cả một tu ần mà”.

Cô hoảng h ốt khi nghe Tomoya nói.

Một tu ần.

Làm gì có chuyện đó?

Dám cá là mình mới tới nơi ấy hôm qua thôi mà?

Chắc chắn là hôm qua mình mới soi gương thấy gầy như que củi thôi.

“Một tu ần...”.

Asuka lẩm bẩm.

Bên kia điện thoại, Tomoya kể cho cô nghe đủ chuyện xảy ra trong một tu ần ấy, tuy nhiên, tâm trí Asuka đã trôi trên mây r ồi.

“Tomoya, xin lỗi. Ngày mai, mai mình nói chuyện nhé? Hôm nay vẫn còn nhi ều chuyện...”.

Tomoya nhanh chóng chấp nhận lời xin lỗi của Asuka.

“Ừ, phải r ồi. Cảnh sát r ồi bố mẹ r ồi mọi thứ, cậu vất vả lắm đấy. Ngày

mai, hứa nhé”.

Nói xong, Tomoya chúc ngủ ngon, cúp điện thoại.

Một tuần...

Chỉ có một khả năng Asuka có thể nghĩ đến.

Ngày hôm ấy.

Cái ngày truy cập vào trang web Torinoko city và nhập điều ước.

Có nghĩa là cô đã lạc vào thế giới khác không phải hiện thực tại thời điểm ấy rồi.

Một tu ần ngũ là thực ấy hóa ra là đối trá.

Cô lập cập run rẩy.

Nghe được tiếng bố mẹ đang gọi điện thoại cho người quen xa gần, cô mới yên tâm chút ít.

“Nhắc mới nhớ, khi ấy...”.

Asuka bỗng nhớ lại.

Khi ấy, lúc nhập điếu ước, màn hình vut cái trắng trơn, tai tự nhiên đau.

“Chính khoảnh khắc... ấy à...?”.

Cô nghe tiếng còi hú bên ngoài.

Ping pong.

Chuông cửa reo cùng lúc với tiếng nói “Cảnh sát đây”.

Bài hát Torinoko city đang phát trên cái điện thoại c ầm trong tay.

Trước mắt là bàn học.

“A, trở về.. nhà r ồi...”.

Hatori Asuka nhe nhóm.

Cô tắt nhạc trên điện thoại.

Asuka ráng hết sức nhớ lại xem tình huống này là lúc nào. Hình như không phải trở lại cái ngày chạy trốn thật xa ấy. Cô nhìn điện thoại, kiểm tra ngày tháng.

Đến giờ cô vẫn nhớ rõ ràng cái ngày được một mình vĩnh viễn hôm ấy.

Đã tròn một ngày kể từ hôm ấy.

Cô chợt thấy có mail mới trên điện thoại.

Kiểm tra mail, cô lập tức nổi da gà hết cả người bởi cái tiêu đề

“Đã xử lí yêu cầu hủy bỏ thành công”.

Là mail từ trang web Torinoko city.

Ngày tháng là hôm ấy.

Ngày cô một mình trốn lên núi.

Thậm chí còn ớn lạnh hơn nữa khi nhìn thời gian.

Khi ấy cô không xác định được thời gian rõ ràng.

Dù thế đi nữa, cô cũng đoán được đại khái dựa vào thời tiết, là khoảng thời gian bắt đầu thấy được sao trên trời.

Lẽ nào mail gửi vào lúc ấy.

“Tại mình hét lên ‘không được’ nên mới bị thổi bay tới công viên giải trí. Điều ước đã bị hủy ngay giây phút ấy”.

Tức là, ước nguyện được một mình vĩnh viễn của Asuka đã bị hủy bỏ ngay trước khi Kazuki bị xe tải tông.

“Kazuki... Kazuki có bình an không? Còn bố? Mẹ? Kaori nữa?”.

Hàng loạt thứ chạy đua trong đầu Asuka.

Cô vội đứng dậy, rời phòng đi ra phòng khách.

“Ai đó!?”.

Giọng sắc bén của mẹ.

“Dạ...”.

Asuka khẽ lên tiếng, rón rén tới gần phòng khách.

Mẹ quay đầu lại, vừa thấy bóng Asuka, mẹ mở to mắt, ngỡ sụm xuống tại đó.

“Asuka!!!!”.

Nước mắt ngắn dài lăn trên má của mẹ.

Cô để ý bố cũng ở trong phòng khách.

“Asuka!”.

Nhìn thấy bố, nỗi hoảng sợ thoát cái hẫng sinh.

Tuy nhiên, bố bước tới ôm Asuka, không một chút gì gọi là bạo lực cả.

“Bố...”

Bố lẩm bẩm bên tai cô mấy câu như ‘bố lo lắng quá chừng’, hay ‘con không sao là tốt rồi’.

Không phải là người bố đáng sợ kia.

“Bố ơi, sức khỏe của bố, không sao chứ?”.

Asuka hỏi.

Bố buông Asuka ra, ngẩn người nói.

“Sức khỏe bố thì sao? Khỏe như vâm nè”.

Không biết phải đột ngột ngại ngùng bởi cái ôm thân thiết không, mà bố nói ‘bận quá, bận quá’ rồi bỏ đi tới cái điện thoại.

Cô thấy bố đang gọi cho ai đó.

Asuka bước lại gần mẹ.

Nhẹ nhàng ôm mẹ.

Hương hoa hồng phảng phất quẩn lấy mẹ.

“Asuka... con không sao thật tốt quá...”.

Mẹ vẫn òn ào như đó giờ.

Dù biết là mẹ lo lắng cho mình, nhưng cô từng thấy nó thật phiền toái.

Giờ đây cô đã có thể hiểu được tâm trạng đó của mẹ rồi.

“Con khiến mẹ lo lắng rồi, xin lỗi mẹ”.

Xa xa có tiếng bố đang báo tin cho ai đó.

Cô mới biết thì ra mình đã mất tích khoảng nửa tháng.

Chẳng lẽ là từ lúc mình nhập điều ước vào trang web đó lên đầu tiên sao?

Asuka liếc nhìn ra.

Vậy nên cả bố và mẹ đều giống như trước.

Cũng tức là Kaori không bị thương, Kazuki cũng vô sự.

“Mẹ, mẹ ổn không?”.

Nghe Asuka hỏi, mẹ khẽ gật đầu.

“Con gọi điện thoại cho bạn chút”.

Nói đoạn Asuka không rời mẹ, ngồi tại đó gọi điện thoại.

Cô báo tin bình an cho Kaori và Kazuki.

Kazuki bảo “Chờ tí!” rồi liếc nhìn cúp điện thoại cái rụp.

Hắn là cậu ấy sang gặp mặt.

Asuka đoán chắc như vậy.

Trong lúc chờ Kazuki tới, cô dìu mẹ ngồi lên ghế trong bếp, pha trà nóng cho ba người.

Hình như bố vẫn còn đang gọi điện thoại.

Bling bling.

Âm thanh báo tin khẩn cấp từ tivi vang lên.

Cô nhìn lên, tivi hiện dòng tin “Vụ án học sinh cấp ba mất tích hàng loạt - Xác nhận ba bạn đã an toàn trở về”.

Ba bạn.

Là ba đứa mình.

Cả ba đã an toàn trở về thế giới này hết rồi.

Asuka thấy hơi vui vui, mỉm cười.

Ping pong.

Chuông cửa reo.

Asuka ra mở cửa.

“Asuka!!!”.

Đúng là Kazuki như cô đoán.

“Kazuki, xin lỗi cậu. Cảm ơn cậu nhiều lắm”.

Kazuki trưng khuôn mặt không hiểu Asuka nói gì.

“Về cái gì? Mà quan trọng là cậu an toàn rồi. Asuka!”.

Cậu nói thế rồi vỗ đầu Asuka.

“Cậu á. Đi đâu vậy hả? Hôm đó cậu lên Shinkansen rồi đi đâu hả?”.

Nghe Kazuki hỏi mà Asuka lạnh sống lưng. —

Mấy tweet cô đăng ở thế giới kia truyền sang cả thế giới này.

“Kazuki, chẳng lẽ...”.

Asuka vừa nói thì Kazuki vỗ mạnh vào ngực mình nói.

“Tớ thấy trên Twitter của cậu đó, sốt ruột đứng ng ẩ không yên nên đuổi theo cậu. Tớ chắc chắn ng ửi được hương hoa h ồng của cậu và nghe giọng cậu gọi tớ, vậy mà không thể tìm thấy cậu...”.

Thế giới ấy với hiện thực lại kết nối với nhau theo cách kì lạ, Asuka hoảng sợ.

Khi ấy, tại nơi ấy, có lẽ Kazuki thật sự tồn tại.

Nếu như Asuka không hét ‘không được’ thì không chừng Kazuki đã bị xe tải tông mặc dù Asuka không hiện diện ở đó.

Nghĩ tới khả năng đó, Asuka không thể không run sợ.

“Mừng quá... cậu không sao, Kazuki...”.

Asuka ôm chầm Kazuki.

“Này, này, sao vậy”.

Kazuki định bỏ chạy, nhưng cô ôm thật chặt không cho cậu chạy.

Để đảm bảo Kazuki thất sự ở đây, và xác thực bản thân thất sự tồn tại...

Trước mắt Hiramatsu Asuka, máy tính đang phát bài Torinoko city.

“Về nhà rồi!”.
 “Đi đâu?”

Asuka la lên.

Mẹ và Minori có ở nhà không nhỉ?

Me và chị trong phòng khách sững sờ nhìn cô phóng vọt ra khỏi phòng.

“Asuka!”.

Hai người đứng dậy, chạy tới bên cạnh cô, rồi sờ khắp người cô để xem có bị thương không.

“Con không sao. Không bị thương ở đâu hết”.

Asuka thấy hơi vui mừng, trả lời hai người.

“Con đi đâu gần mười ngày qua hả? Có ăn uống đàng hoàng không?”.

Nhờ mẹ hỏi liên tục không ngừng, cô mới biết mình đã mất tích gần mười ngày.

“Con không sao mà, không sao hết”.

Asuka không biết nên giải thích với mẹ và chị như thế nào mới được.

Bởi cô biết không ai tin câu chuyện về thế giới bí ẩn kia đâu.

Minori liền đi pha trà cho Asuka, rồi bắt cô ngồi vào bàn ăn.

Mẹ đứng dậy vì phải gọi điện thoại cho cảnh sát.

“Cảnh sát!?”.

Asuka ngạc nhiên nhưng nhắc mới nhớ, bị mất tích thì tất nhiên phải báo cảnh sát rồi.

Minori ngồi bên cạnh Asuka.

“Có thật là ổn không? Có muốn chị làm gì cho không?”

Hôm nay không biết bao nhiêu lần Minori hỏi ‘có sao không’ rồi.

“A...”.

Vì bỗng nhiên Asuka lên giọng nên Minori giật mình lo lắng ‘chuyện gì?’ ‘bị sao?’.

“Fuuta... có nhà không nhỉ...?”.

Nghe Asuka nói, Minori trưng ra vẻ mặt như đã hiểu gì đó, chị nói.

“Để chị đi gọi, Asuka cứ ở đây đi. Mẹ lo lắng lắm đó”.

Nói rồi Minori từ tốn đứng lên, đi ra cửa.

Cô nghe tiếng chạy rầm rầm bên nhà hàng xóm.

Là Fuuta.

Và tiếng mở cửa lạch cạch.

“Này, cậu sao rồi!?”.

Asuka vừa ló mặt ra, thấy Fuuta đang tính cởi giày ngoài cửa.

“Cậu á, đi êm đềm chút đi”.

Cô lại gần Fuuta, nói với Minori ở đằng sau cậu.

“Chị, em ra ngoài nói chuyện chút được không? Fuuta cũng đi cùng nữa”.

Cô hỏi, Minori hơi cau có mặt mày ra chiều suy nghĩ.

“Cũng được. Mà ở ngay hành lang trước nhà thôi. Em vẫn nên ở đây thì tốt hơn”.

Xong, chị quay sang nhìn Fuuta.

“Vì cả nhà đều lo lắng cho Asuka, nên tuyệt đối đừng rời xa nó nhé”.

Minori dẫn dò rồi bước ngang qua Fuuta đi vào nhà.

Asuka lập tức mang giày, đi cùng với Fuuta ra hành lang trong chung cư.

“Xin lỗi vì khiến cậu lo lắng. Mà cậu có lo cho tớ không đó?”.

Cô không biết ứng xử thế nào với Fuuta, đành bông đùa một chút.

Vẻ mặt Fuuta hơi dửng dưng.

“Chẳng phải tớ lo là dĩ nhiên sao?”.

Nói đoạn Fuuta kéo Asuka lại, ôm vào lòng.

Mặt cô đập vào ngực Fuuta.

“Á”.

Đang lúc luống cuống, Fuuta vòng hai tay qua sau lưng ôm trọn Asuka.

Cô bất động một hồi cho tới khi nhận thức được mình đang bị ôm cứng.

“A, khoan đã...”.

Không phải Asuka định phản kháng, mà chỉ kêu lên do bất ngờ bởi sự việc quá đột ngột, nhưng Fuuta ôm mạnh hơn cô tưởng.

“Đau, đau quá”.

Khi Asuka hét lên thì Fuuta mới nói lỏng vòng tay ‘A, xin lỗi...’.

Nói lỏng thôi chứ cô vẫn còn bị ôm.

“Cậu an toàn trở về thật tốt”.

Giọng của Fuuta thì thào bên tai nhàn nhạt.

“Ừm...”.

Asuka có rất nhiều điều muốn nói.

Vậy mà, tới khi Fuuta đứng trước mặt thế này, cô lại không biết phải nói từ đâu nữa.

Asuka cứ để Fuuta ôm như thế hồi lâu, Fuuta bỗng thả ra.

“Cậu đó. Cậu đã đi đâu, làm gì hả?!”.

Asuka nổi đóa trước giọng điệu như đang giận của cậu.

“Hà có gì cậu lại giận chứ!”.

Mình không có ý như thế.

“Chẳng phải cậu có Sayuki rồi sao!?”.

Sẽ bị lộ chuyện đang ghen mất.

Asuka bối rối, trong khi Fuuta đờ ra.

“Sayuki bạn cậu hả? Cậu ấy thì sao chứ?”.

Đột nhiên cả hai đều không theo kịp vấn đề đang nói.

Đầu Asuka hoạt động hết công suất.

Coi nào, đúng rồi, chuyện xảy ra trong hơn 10 ngày qua và cả chuyện Fuuta nắm tay Sayuki đều là mơ.

“Á, xin lỗi, Sayuki không liên quan. Tại đầu óc tớ có chút rối loạn...”.

Fuuta cười toe, làm đầu óc Asuka rối thật.

“Này!”

Asuka vừa phản kháng là Fuuta cười nói.

“Đầu óc rối loạn là sao hả?”.

Asuka phụng phịu giả bộ giận ‘thôi nha!’.

Sao cả hành động lẫn nụ cười của Fuuta đều khiến tim mình loạn nhịp vậy chứ?

“À, ừm... tớ đã suy nghĩ nhiều trong thời gian không gặp...”.

Asuka mới nắm tay Fuuta bắt đầu nói thì Fuuta rút tay lại như thể cự tuyệt nó.

Hả?

Lẽ nào không được.

Asuka thoáng nghĩ vậy.

Cảm xúc đột nhiên trầm xuống.

Sợ quá.

Fuuta không cười với mình thật đáng sợ quá.

Asuka nhủ thầm.

Fuuta lấy điện thoại ra khỏi túi.

“Đây”.

Cậu đưa điện thoại cho Asuka.

“Hả, gì?”.

Cô nhìn mặt Fuuta, không biết phải làm sao.

“Cậu xem sẽ biết”.

Asuka cầm điện thoại của Fuuta theo lời cậu.

Trong điện thoại là cuộc trò chuyện giữa maple và Toriko

“Tại sao cái này... chỉ có hai người biết thôi mà...?”.

Chẳng lẽ bị nhìn trộm?

Nghĩ thế, Asuka không giấu nổi cơn chấn động. Nhìn bộ dạng đó của cô, Fuuta thở dài thườn thượt. “Cậu thật là...”.

Nói rồi cậu nhập chữ gì đó trên điện thoại.

Tâm trí Asuka tê liệt hoàn toàn.

Fuuta nhập xong đưa lại điện thoại cho cô xem.

Asuka chậm chạp kiểm tra.

Có một tweet mới.

Gửi từ maple.

“Tớ thích Toriko lắm Asuka”.

Cái gì, nghĩa là sao?

Asuka choáng váng.

Cô bị Fuuta nắm tay kéo vào lòng ôm lại lần nữa.

“Tớ chính là maple. Tớ thích cậu từ lâu rồi”.

Tiếng cậu thì thầm bên tai.

Nước mắt lăn dài trên má Asuka.

“Vậy mà tớ không hề biết... Còn s ầu nào vì thích cả Mei lắm Fuuta nữa...”.

Asuka vừa khóc vừa cười nói.

Máy tính trong phòng Asuka khởi động, chuông báo kêu lên.

Màn hình Twitter thông báo có ba tin nhắn mới.

“Bạn có tin nhắn mới từ maple”.

“Bạn có tin nhắn mới từ Asuka”.

“Bạn có tin nhắn mới từ Asuka”.

Lời bọt

Chân thành cảm ỏn các bạn đã mua cuốn tiểu thuyết “Torinoko city”!

Đã năm năm trôi qua kể từ ngày bài hát phát hành, tôi thật sự rất vui vì bài hát được chuyển thể thành truyện như thế này, thế giới trong tác phẩm cũng được khai thác sâu sắc hơn.

Tác giả Shano vất vả rồi, cảm ỏn nhiều!

Xin chào các bạn.

Tôi là Shano.

Các bạn đang cầm trên tay cuốn tiểu thuyết Torinoko city, xin cảm ỏn các bạn.

Quyển sách này kể về ba người tên “Asuka” đã mở cánh cửa đến Torinoko city, rồi bị lạc vào thế giới bí ẩn.

Ban đầu, khi đưa ra cốt truyện cho tiểu thuyết, tôi và nhạc sĩ 40m từng người viết phác thảo riêng và đề xuất lên, nhưng hai bản là hai thế giới Torinoko city hoàn toàn khác, nên tôi thử kết hợp cả hai lại và trở thành cuốn truyện đơn tập như thế này.

Tuy nhiên, tôi thấy truyện đơn tập thông thường thì không thú vị lắm, nên đã gắn kết 3 câu chuyện vào trong “Torinoko City”.

Rất mong các bạn sẽ thưởng thức vui vẻ.

Cuối cùng tôi rất xin lỗi biên tập Kou vì đã bắt biên tập chờ lâu.

Vì tôi viết trong giai đoạn sinh con, nên đã gây nhiều phiền hà...

Họa sĩ minh họa 456. Cảm ỏn họa sĩ đã vẽ nên các bạn “Asuka” tuyệt vời.

Tôi rất cảm kích vì cả ba nhân vật như được thổi hồn vào vậy.

Và, gửi anh 40 cùng các con trai. Cảm ơn vì lúc nào cũng làm em vui vẻ, quấy nhiễu em, em rất hạnh phúc. Thật mừng vì tác phẩm đã hoàn thành vô sự.

Gửi đến các bạn đọc giả.

Cảm ơn các bạn đã đọc cuốn sách này.

Tôi rất vui nếu các bạn đọc trong hào hứng h ồ ỉ h ộp, và mong rằng cuốn sách sẽ để lại ấn tượng nào đó trong lòng các bạn sau khi đọc.

Shano. Thanks you.

Table of Contents

Câu chuyện về Asuka - Twitter

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Câu chuyện về Asuka - Site

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Câu chuyện về Asuka - Công viên giải trí

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Kết thúc

Lời bạt